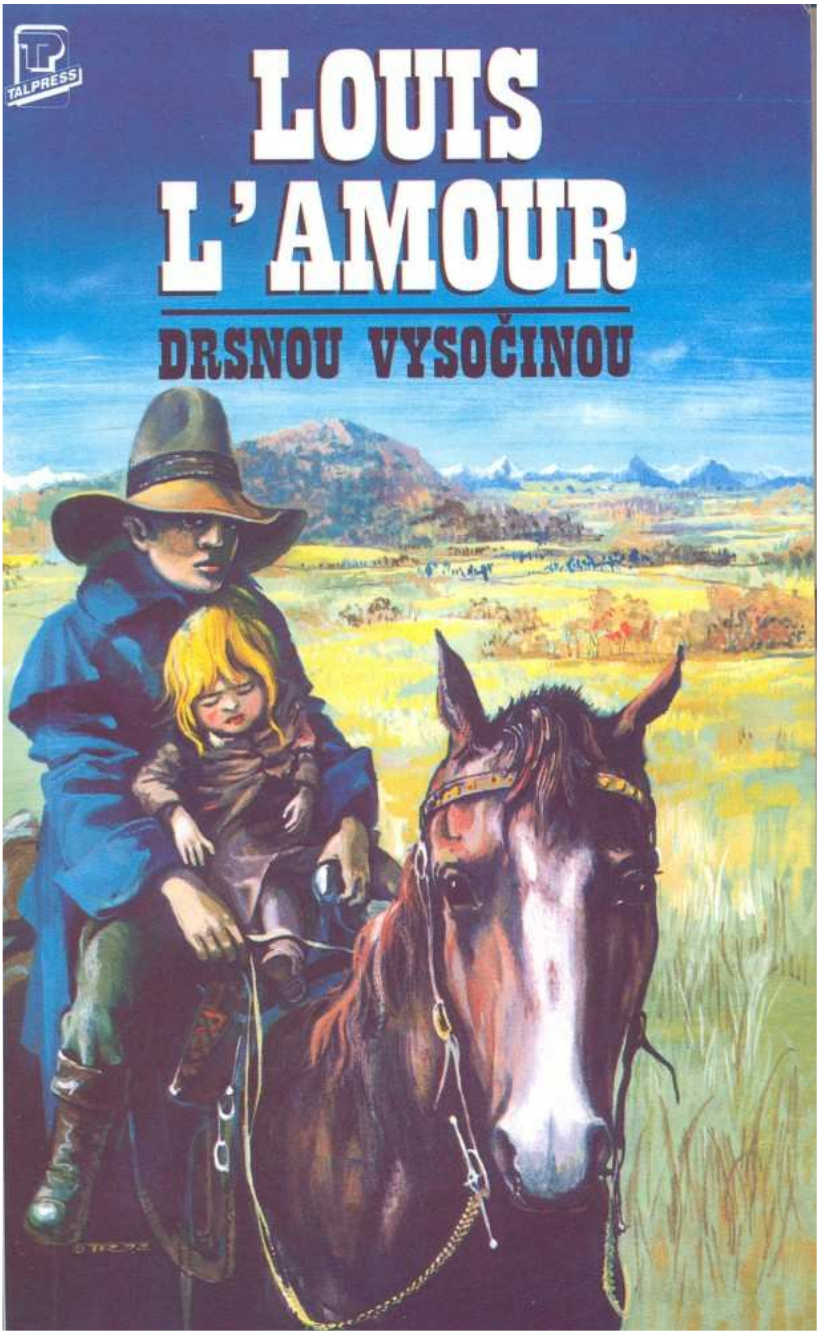
TALPRESS
LOUIS
L'AMOUR
DRSNOU VYSOČINOU

Louis L'Amour

DRSNOU VYSOČINOU

TALPRESS

Praha

Knihu věnuji Jody a Jonně, Beauovi a Angelice, protože každý z nich k této knize něco přidal.

Copyright © 1968 by Louis and Katherine LAmour Trust
Translation © 1993 by Jan Kantůrek
Cover art © 1993 by Teodor Rotrekl

Published by arrangement with Bantam Books, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

ISBN 80-85609-18-5

Kapitola 1.

Když se Hardy Collins probudil, byl Rudoch pryč. Hardy uvazoval koně sám a s náhlým pocitem viny si vzpomněl, že přitom, jak spěchal na večeři, udeřil do poutacího kolíku jen párkrát a to ještě nijak zvlášť silně.

Věděl, že kůň utekl, protože z místa, kde měl lůžko, by ho proti obzoru okamžitě uviděl. Minutu nebo dvě ležel bez hnutí a srdce se mu rozbušilo strachem z toho, co se stalo.

Na společném ohni, kde se vařilo, zbývalo už jen několik žhavých uhlíků. Někde v dálce vyl kojot na měsíc. Paní Andyová, která spala ve voze, pod nímž ležel, se pohnula ve spánku.

Byla to jeho vina, že Rudoch utekl. Pan Andy Hardymu povídal pořád dokola, že je dost starý na to, aby za určité věci nesl zodpovědnost a byly dvě věci, které si Hardy přál ze všeho nejvíc. Setkat se na konci cesty s otcem a uslyšet z úst pana Andyho, že si vedl dobře a že je na něj spolehnutí.

Když spolu lidé cestovali přes pláně, každý, či každá, museli vykonat svůj díl práce. Dokonce i Betty Sue, které ještě nebyly tři roky, sbírala se svou maminkou bizoní trus.

Hardy se tiše vysoukal z pod pokrývek a dával si při tom velký pozor, aby nenadělal žádný hluk. Stejně tiše si natáhl boty. Podle hvězd poznal, že do rozednění není daleko, ale možná, že se mu podaří hřebce najít a přivést zpět dřív, než si někdo všimne, že je pryč. A co víc, Hardy si myslel, že ví, kde ho má hledat.

Snažil se pohybovat co nejtišeji, hlavně kvůli Betty Sue, která se mu držela v patách, ať šel kamkoliv. Jestli se teď probudí, začne se vyptávat. To je ta potíž s ženskýma, usoudil Hardy. Bez přestání a pořád dokola se hloupě vyptávají.

Nejdřív si našel svou polní láhev. Pan Andy mu častokrát říkal, že správný Západan neudělá bez polní láhve ani krok. Tam, kde teď žije tatínek, je voda vzácná, takže bude dobře, když si na to Hardy bude zvykat.

Také s sebou vždycky nosil svůj lovecký nůž. Pamatoval si, co mu vyprávěl ten zálesák, který se u jejich ohně zastavil jednoho dne

na večeři a kus řeči. Řekl, že když dáte Indiánovi nebo zálesákovi nůž, neztratí se, děj se co děj.

Kruh vozů stál na nízkém kopečku, ze kterého byl krásný rozhled na všechny strany. Místo, o kterém byl Hardy přesvědčen, že na něm najde Rudocha, bylo vzdáleno něco málo přes míli.

Byla tam mokřina, obklopená ze všech stran šťavnatou, zelenou trávou, nejlepší, na kterou v posledních dnech narazili. Když vozy navečer zastavily, lidé připravovali tábor na noc a zvířata nechali přivázaná kolem mokřiny, aby se napásla. Večer je pak odvedli do tábora. Když chtěl Hardy odvést hřebce, Rudochovi se to vůbec nelíbilo, a to, že utekl a vrátil se tam, mu bylo docela podobné.

Kus za vozy se už tma nezdála tak neproniknutelná. Hardy ušel skoro třetinu cesty, když za sebou uslyšel nějaké zvuky. Rychle se otočil a uviděl Betty Sue.

„Hned se seber a běž zpátky," obrátil se k ní.

„Víš, co by řekla tvoje maminka, kdyby věděla, že jsi v noci venku?"

„Kdyby věděla, že jsem s tebou, nevadilo by jí to."

„Povídám, běž zpátky," opakoval Hardy. „Já musím najít Rudocha."

„Ale já chci jít s tebou."

Když ji teď pošle do tábora, mohla by se ztratit, napadlo Hardyho. Nebo by ho taky mohla zkusit obejít obloukem a předeběhnout. Udělala to v minulosti už několikrát. „Tak jo," řekl. „Ale musíš být hezky zticha. Co kdyby tady někde okolo byli Indiáni?"

Pachtila se mu v patách a za chvíli si přiznal, že je rád, že ji má s sebou. Ne, že by se bál – to o Indiánech řekl jenom proto, aby přinutil Betty Sue mlčet. Pan Andy i ostatní muži výpravy se shodli na tom, že v tomhle čase široko daleko žádní Indiáni nejsou.

Když se dostali k mokřině, kde velkého ryzáka skutečně našli, obloha na východě už zešedla. Kůň se na ně zadíval se vztyčenýma ušima a pomalu vykročil jejich směrem. Poutací kolík na provaze táhl za sebou.

Když však byl skoro u nich, zastavil se, zvedl hlavu i uši a s rozšířenými nozdrami čemusi naslouchal.

„Co jsi tak vystrašený, Rudochu," promluvil na něj Hardy. Sebral uvazovací provaz. „Musím ti říct, že jsi nám tím svým nočním útěkem pěkně nadrobil. Co bys dělal, kdybychom odjeli a nechali tě tady? No řekni, co?"

Rudoch byl hřebec, ale zároveň Hardyho domácí mazlíček. Chlapec mu seděl poprvé na hřbetě sotva čtyřletý, v době, kdy byl Rudoch hravým dvouročkem. Kůň špatně snášel cizí lidi a občas dokázal být vysloveně zlý. Zvlášť neměl rád, aby se mu kdokoliv točil kolem zadku. Kopal hůř než mula, dokonce i tehdy, když se mu Hardy pokoušel vyčesat z ocasu bodláky.

Hardy se staral o Rudocha od doby, kdy byl ještě hříbětem, nosil mu na mlsání tykve a turín a vodil ho k napajedlu. Rudoch si rychle uvědomil, kdo je jeho kamarád a dobře si to pamatoval už od malička.

Největší problém v téhle chvíli byl s tím, že Hardy nedokázal na koně vylézt bez cizí pomoci, protože Rudoch měřil skoro sto sedmdesát pět centimetrů.*

Mohl nahoru zvednout Betty Sue, ale sám to bez pomoci nedokázal. Jinak mohli do tábora dojet za chviličku.

„Hardy, támhle jsou slívy! vykřikla najednou Betty Sue.

Hardy se k ní rozzlobeně otočil. „Slívy! Pro tebe jsou taky všechno slívy! To nejsou slívy, ale borůvky. To už je Betty Sue sbírala, cpala si je do pusy a vůbec se neohlížela na to, jak se jmenují. Někde v dálce se ozvaly zvuky, připomínající praskot lámaných větví a Hardy se podíval na oblohu.

Teď už nemohli počítat s tím, že se vrátí a nikdo si jich nevšimne. Kdyby ale přinesli klobouk borůvek, bylo možné, že se na ně pan Andy nebude tolik zlobit.

V jedné chvíli se Hardymu zdálo, že zaslechl vykřiknout nějaké zvíře. Možná, že to bylo některé dítě z tábora. Hardy chvilku poslouchal, ale kolem bylo ticho, tak se vrátil zpátky ke sbírání borůvek. Sám si při tom dával do pusy každou třetí.

* pozn. Překl.: v originále „něco přes sedmnáct dlaní", dlaň (hand) = 0,1016 m.

Když měli klobouk konečně plný, vydali se zpátky. Betty Sue seděla na koni a pusu a ruce měla úplně modré. Jednu věc bylo třeba Betty Sue přiznat. Udělala vždycky to, co jí řekl a moc se s ním přitom nepřela. V tomhle byla mnohem lepší než většina dospělých ženských, které se s mužskými vždycky dohadují. Dokonce i paní Andyová. Ani ta nedokázala udělat něco bez spousty zbytečných řečí. Byla upovídanější než sojka, která uvidí hada.

Z vlhké prolákliny vylezli na dohled od vozů. Hardy už viděl kouř z ohňů, na kterých se vařila snídaně… Ale toho kouře bylo hrozně moc!

Najednou dostal strach. Nikdy tolik kouře neviděl, ani tehdy, když někdo rozsypal žhavé uhlíky a shořela skoro všechna tráva v kruhu mezi vozy. Zazdálo se mu, že odkudsi z dálky zaslechl mizející zvuk koňských kopyt, ale když vystoupili na nejbližší vyvýšeninu, viděli jen kouř a obláčky zvířeného prachu.

První, čeho si Hardy všiml, bylo to, že zmizely bílé vozové plachty. Většina z nich už samozřejmě dávno svou bělost ztratila, ale tady, na žlutohnědé trávě bílé vypadaly. Byly vidět už ze vzdálenosti několika mil a na prérii se podobaly řadě bílých obláčků, které plují těsně nad zemí. Taky si uvědomil, že nevidí žádný pohyb, dokonce ani nikdo nezapřahá. Když před chvílí poprvé zahlédl kouř, počkal až k němu Rudoch došel a chytil Betty Sue za ruku. Teď svůj stisk nevědomky zesílil tak, že holčička vykřikla bolestí.

Rudoch náhle zastavil. V očích se mu objevil divoký pohled a bylo vidět, že větří něco, co se mu vůbec nelíbí. Hardy se rychle zvedl na špičky a stáhl Betty Sue s koně. Dřív než se vydali na Západ, poslouchal večer co večer vyprávění o indiánských přepadech a o tom, co se má v takových případech dělat. Squires, ten horal, který se u jejich ohně zastavil na jídlo a kus řeči, je před Indiány také varoval.

Hardy slyšel podobných příběhů mnoho, proto si rychle uvědomil, co se stalo. Zarazil vázací kolík do země a vzal Betty Sue za ramena. „Ty si tady zatím sedni," řekl jí, „a já tam zajdu. Pohni se o centimetr a už tě s sebou nikdy nikam nevezmu.

Podívala se na něj vážnýma očima. „Já chci k mamince.

„Jen si tady hezky sedni a nehni se z místa.

Potom se vydal nahoru a kráčel pomalu po dlouhém úbočí pahorku. Srdce mu bušilo a v krku měl vyschlo tak, že skoro nemohl polknout.

V karavaně bylo jen dvanáct vozů, ale protože vyrazili na podzim, všichni doufali, že se jim podaří dojet k cíli bez potíží. Válečná výprava, která na ně zaútočila byla malá, počet mužů v karavaně byl dvakrát větší a celý incident byl překvapením pro obě strany.

Komančové byli daleko za hranicemi svých obvyklých lovišť a spěchali domů. Za úsvitu narazili naprosto neočekávaně na vozový tábor. Hlídka právě rozdmýchávala ohen, na kterém se měla připravit snídaně. První šíp muže zasáhl do zad. Další dva strážní spali a byli pro šípy snadným terčem. Pak Indiáni proletěli táborem a bodali, sekali a zabíjeli.

Panu Andymu se podařilo dostat k pušce a v marném pokusu bránit svou ženu několikrát rychle po sobě vystřelil. Zemřeli spolu, aniž zjistili, že Hardy a Betty Sue s nimi nejsou.

Hardy se před kruhem spálených a napůl ohořelých vozů zastavil a srdce se mu sevřelo pocitem, jaký nikdy předtím nezažil. Nikdy neviděl smrt a teď byla ve své příšerné podobě všude kolem něj. Nahé tělo skalpovaného pana Andyho vůbec nevypadalo lidsky. Ani nikdo z ostatních nevypadal tak, jak je Hardy znal, když ještě žili. Indiáni vozy ve spěchu vyloupili a pak zapálili. Mrtvé vysvlékli a nechali ležet tam, kde zemřeli. Hardy rychle prohledal tábor a snažil se přitom vyhnout mrtvým, jejichž nahota ho přiváděla do rozpaků. Budou potřebovat zbraně a potraviny. Zbraně samozřejmě nenašel žádné, protože ty sebrali Indiáni jako první. Našel nějaké rozházené konzervy s ovocem a masem a několik dalších, jejichž nálepky shořely. Indiáni očividně konzervy neznali. Naházel je do pytle z plachtoviny.

Byla tam i nějaká mouka, ale nevěděl, co s ní a tak ji tam nechal. Ve spěchu opustil tábor a vracel se pod kopec k Betty Sue a Rudochovi.

Hardymu Collinsovi nebylo ani osm let a nikdy v životě ještě nebyl sám… takhle sám. Věděl, kde na obloze najde Severku, věděl, že slunce vychází na východě a na západě zapadá. Doma vykonával všechny možné práce v domě i okolo farmy. S ostatními chlapci bě-

hal a hrál si v zalesněných kopcích a dvě sezóny se dokonce staral o jednu řadu pastí položených podél potoka. O ostatním světě toho moc nevěděl, jen to. Že tatínek je na západě.

Přemýšlel, jak má říci Betty Sue. Co se stalo, jestli by mu vůbec rozuměla, kdyby jí to řekl.

Klekl si vedle ní na zem…Musíme jít dál sami.“ začal opatrně. „Byli tady Indiáni a naši museli rychle pokračovat v cestě. Musíme je dohonit.“

Byla to lež a Hardy lhal nerad, ale nevěděl, jak to Betty Sue povědět a nechtěl, aby plakala. Myslel si. Že ani neví. Co to „mrtvý znamená. Jediné, co ho teď napadlo, bylo pokračovat v cestě, a to čím dřív. Tím lépe. Indiáni se mohli vrátit, nebo mohl kouř přilákat jiné Indiány.

„Betty Sue, naléhal, „musíme jít!

Zadívala se na něj s pochybami. „Já chci k mamince!

„Musíme se odtud opatrně odplížit sami. Všichni utekli před Indiány.

Upřela na něj veliké, udivené oči. „To je jako když si hrajeme?“

„Je to jako na schovávanou, jenže nejdřív musíme ujet dlouhý kus cesty, než se budeme moci schovat.

„Tak jo,“ souhlasila.

Zvedl ji na koňský hřbet. Nebylo to jednoduché, protože nedosáhl až nahoru. Postrkoval ji, ona se tam škrábala ze všech sil a velký kůň trpělivě stál.

Neexistoval způsob, jakým by se Hardy dostal na koně. V okolí nebyl ani žádný vhodný kámen, na který by mohl vylézt, žádné místo, kde by kůň stál tak hluboko, že by mohl vylézt do sedla. Vzal do ruky vázací provaz, vyrazil k západu a koně vedl za sebou.

Byli úplně sami. Před nimi, i všude kolem, se do nekonečna rozkládala prérie a obloha. V čirém ranním vzduchu nepoletoval žádný zvířený prach. Na dohled neměli jediný strom, jediný keř, nic vyššího než tuhou trávu, po které kráčeli.

Prérie byla většinou rovná, nebo jen mírně zvlněná, příležitostně se z ní zvedaly dlouhé, nízké pahorky, porostlé hustou hnědou trávou, podobné boku spícího lva. Bylo téměř nemožné podle čehokoliv

odhadnout vzdálenost, protože široko daleko nebyl jediný orientační bod.

Když se jim zdálo, že jsou na cestě nesmírně dlouho a slunce vystoupilo vysoko na oblohu, začala Betty Sue pofňukávat. Hardy jí pomohl s koně, oba si sedli na zem a snědli zbytek borůvek. Pak se jeden po druhém trochu napili z polní láhve.

Betty Sue na něj znovu upřela oči, které se mu zdály ještě větší a kulatější. „Hardy, zeptala se, „je maminka moc daleko?“

„No, dneska už ji nedohoníme, odpověděl. Když se znovu vydali na cestu, šla Betty Sue vedle něj. Jak byla zvyklá z doby. Kdy nosili oběd panu Andymu, pracujícímu na polích. Když viděl, že je unavená, vysadil ji znovu na Rudocha.

Nakonec přišli na dost velkou vyvýšeninu a otevřel se jim pohled na nekonečnou, nahnědlou rovinu; míle a míle travou porostlé prérie, bez jediného místa, které by svou odlišností upoutalo oko. Potom ale Hardy znovu zkoumal kraj. Který ležel před nimi a v dálce mezi pahorky zahlédl namodralou skupinku, obklopenou zelení.

Jeli dál a Hardy už nemyslel na jejich karavanu ani na mrtvé lidi, které tam viděl. Když se v minulosti někam vypravil, vždycky ho na konci dne čekala světla domova, nebo alespoň táborový oheň. Bylo tam dobré jídlo a slušné lůžko. Teď s ničím takovým nemohl počítat. Věděl jen, že někde daleko směrem na západ ho čeká tatínek a než se k němu dostane, je zodpovědný za Betty Sue a Rudocha.

Slunce zmizelo za obzorem a ve vysoké trávě šuměl večerní vítr, když konečně dorazili k bahnitému napajedlu v mělkém údolíčku. Na břehu rostla ostřice a bojínek skoro dva metry vysoký. Našli místo v husté skupince vrb, kde se mezi kameny proplétal slabý potůček, který doplňoval vodu v jezírku. Tam se dosyta napili. Tráva byla dobrá a Hardy pečlivě zatloukl kolík, ke kterému Rudocha uvázal. Tiše přitom ke koni mluvil, ale Betty Sue byla až nepřirozeně tichá.

V jedné chvíli, když náhlý poryv větru rozvlnil trávu a listí, se Hardy rychle otočil po zvuku a uvědomil si, že má strach. Betty Sue vypadala, jako by se chtěla dát každou chvíli do pláče…Neboj se. To je jenom vítr.“ Uklidňoval ji. Nasbíral náruč suché trávy a připravil lůžko. Potom otevřel loveckým nožem jednu konzervu, jak to dělával

pan Andy a najedli se. V konzervě bylo nějaké maso a moc si na něm pochutnali.

„Než si půjdeš lehnout, musíš si hezky umýt ruce a pusu," řekl jí.

„Tak jo," odpověděla holčička odevzdaně.

Na břehu se oba opláchli. Voda byla chladná a po dlouhém a namáhavém dni je nesmírně osvěžila. Když se vrátili zpět, Betty Sue si lehla na suchou trávu a Hardy ji přikryl svým kabátem.

S nožem v ruce si sedl opodál. Neměl nejmenší představu, jaká divoká zvířata by je tady mohla ohrožovat, ale on na ně bude připravený. Určitě byli v okolí vlci, ty viděl po cestě z vozů, a byli tady kojoti. Věděl také, že kolem potoků se občas vyskytovaly pumy nebo medvědi.

Setmělo se a vysvitly první hvězdy. Vítr čeřil ocelově šedou hladinu vody. Hardy seděl tiše a naslouchal uklidňujícím zvukům, které vydával Rudoch. Ryzák se pásl opodál a občas spokojeně zafunělo.

Hardy si nejistě vzpomněl na to, co pan Andy povídal o další cestě. Říkal, že jim to bude trvat asi měsíc, než dorazí do pevnosti Bridger, kde se měli sejít s otcem. Jenže to by bylo na vozech a nesměly by nastat žádné potíže. Jak dlouho to bude trvat Betty Sue a jemu, když musejí jít pěšky?

Ochladilo se a Hardy byl hrozně unavený. Lehl si vedle Betty Sue, přitiskl se k ní a přál si, aby byl jeho kabát větší a mohli se jím přikrýt oba. Zdálo se mu, že hvězdy vypadají jako světélka ve vzdálených domech.

Dlouho potom, co usnul, se náhle s trhnutím probudil. Slyšel, jak hřebec těžce dýchá a napnul uši do tmy. Nedaleko se ozvalo zašplouchání a další zvuky velikého zvířete, které se přišlo napít. Zvedl se na loket a díval se mezi vrbovými větvemi k vodě. Proti světlejší hladině se rýsovala obrovská tmavá hmota a vystrašený Hardy se neodvážil ani pohnout. Pak se neforemná hlava pozvedla a z tlamy jí odstřikovaly vodní krůpěje. Byl to bizoní býk a byl skutečně gigantický.

Znovu sklonil hlavu k hladině, napil se a důstojně odkráčel směrem po větru. Po chvíli se Rudoch pustil znovu do pastvy, Hardy si lehl a zakrátko usnul.

Když se nad pahorky objevily první příznaky svítání – světlejší pás šedi, protkaný živou červeni, která se šířila víc a víc, Hardy se probudil. Hrozně rád by rozdělal oheň, ale měl strach, že by mohl přilákat Indiány na jejich stopu. Zůstal proto tiše ležet, pozoroval zlátnoucí nebe a uvažoval. Mířili na západ a nezbývalo jim nic jiného, než v cestě pokračovat. Každým krokem se přibližovali k tatínkovi.

Byl zvyklý na to, být celý den na nohou. Na farmě se chodilo pěšky všude a v karavaně také často chodili pěšky, zvláště tehdy, když bylo v kopcích třeba odlehčit zápřahům. Jenže když byl Hardy unavený, vždycky si na vozy mohl vyskočit a odpočinout si. Teď tady žádné vozy nebyly a Hardy ani nedokázal vylézt na Rudocha.

Dřív nebo později najdou velký kámen nebo převislý břeh, odkud se mu podaří vyškrábat Rudochovi na hřbet. Pak se bude snažit vždycky zastavit na místě, kde bude schopný znovu nasednout. Škoda, že tatínek vždycky trval na tom, aby měl hřebec hřívu přistřiženou nakrátko. Kdyby se jí mohl pořádně chytit, třeba by se mu podařilo vylézt nahoru.

Betty Sue klidně spala. Hardy věděl, že by měli vyrazit s prvním světlem, ale holčička si potřebovala odpočinout. Vstal proto tiše a opatrně, odvázal hřebce a odvedl ho k vodě na dohled od tábora. Kůň dlouze pil, Hardy u pramene naplnil čerstvou vodou polní láhev a napil se také. Když přišli zpátky, byla už Betty Sue vzhůru. Neptala se ani na maminku, ani na nic jiného.

Otevřel další konzervu, najedli se a jídlo zapili čistou a chladnou vodou z pramene. Když se vydali na cestu, stálo už slunce vysoko. Hardy se znovu rozhlížel po něčem, z čeho by mohl vylézt na koně, ale marně. Ani ležící kmen, ani dolík, ve kterém se váleli bizoni, nic.

Krajina teď byla zvlněná a táhla se před nimi v sérii dlouhých, oblých a půvabných pahorků. Věděl, že by se měl kvůli Indiánům držet v údolích mezi nimi, jenže chtěl mít dobrý rozhled, kdyby se náhodou v okolí pohybovala nějaká jiná výprava, nebo kdyby narazil na něco důležitého.

Nedržel se přesně karavanní stezky. Bál se, že by ji mohli Indiáni pozorovat, takže zůstával, pokud to šlo, na odvrácených úbočích. Kdykoliv se odvážil na vrcholek, aby se rozhlédl po okolí, viděl stopy, které zanechala kola vozů mířících na západ. Několikrát cestou našli divokou cibuli, ale Betty Sue ji odmítla vzít do pusy.

Oteplilo se a úbočí pahorků byla prašná. Betty Sue začala pofňukávat a Hardy měl strach, že se dá do pláče, ale naštěstí se po chvíli uklidnila. Šlapal dál, kladl v pravidelném rytmu jednu nohu před druhou a pokoušel se zapomenout, jak daleko musejí ještě jít a jak krátký kus cesty zatím urazili.

Při chůzi vzpomínal a opakoval si všechno, co mu tatínek vykládal o životě v divočině, o tom, jak se postarat sám o sebe. Vybavoval si také, co vyprávěl Bili Squires. Slyšel i jiné lidi vyprávět o cestách na západ, o Indiánech a o lovech a lovcích.

Jednou zahlédl daleko před nimi stádečko antilop, ale vzápětí se jim rozplynuly v rozvlněném horkém vzduchu. Krátce potom spatřil nedaleko tři bizony, kteří se při pohledu na velkého ryzáka a dvě děti zastavili.

Zvířata se opozdila za některým z obrovských stád, která už před týdny táhla k jihu. Muži v karavaně vyprávěli o tom, jak široké stopy při tomhle stěhování po stádech zůstávají. Za nimi samozřejmě táhnou vlčí smečky a strhávají kusy, které jsou slabé a stádu nestačí. To jsou zákony přírody, říkal pan Squires, přirozený výběr, ve kterém podlehnou všichni slabí a přežijí silní, aby byl zachován co nejlepší rod. Vlci jsou schopni zabít právě jen ty slabé nebo staré.

Hardy také často pozoroval Rudocha, protože si vzpomněl na něco jiného, co také říkal Bili Squires. Říkal, že každý muž, který se potuluje po Západě, by měl pozorovat svého koně, protože ten určitě uvidí nebo ucítí každé nebezpečí mnohem dřív než člověk. Nedohledný kraj však byl, kam oko dohlédlo, prázdný.

Pečlivě si prohlížel krajinu, pozoroval pohyb zvířat a směr, kterým letěli ptáci. To všechno mohlo člověka upozornit na přítomnost lidí nebo na nebezpečí jiného druhu.

Tou dobou se už slunce blížilo k západu, ale Hardy neviděl žádné příhodné místo, které by mu druhý den umožnilo nasednout. Šlapal tedy umíněně dál. Byl zoufalý únavou a zodpovědností, kterou si

uvědomoval a která ho tížila jako závaží. Když se z oblohy vytrácely poslední stíny červeně, začal Rudoch napínat poutači provaz a uhýbal k jihu. Hardy věděl, že hřebec může cítit vodu, dal se vést tím směrem a nebránil se. Potom uviděl stromy.

Zpočátku se zdálo, že je to jen jakýsi podlouhlý stín na dně mělkého údolí, ale jak přicházeli blíž, stín se změnil v háj vrb a topolů, mezi kterými se klikatilo řečiště živého potoka. Proud byl sotva čtyři metry široký a mělký, ale voda byla studená a čistá. Všude okolo byla spousta trávy, na které se mohl Rudoch dosyta napást a našli i místo, které jim všem mohlo posloužit jako úkryt.

Pomohl Betty Sue dolů a zavedl koně k vodě. A tam, na břehu potoka, se mu srdce náhle téměř zastavilo. V písku, těsně u vody, se rýsoval zřetelný otisk indiánského mokasínu.

Hardy naplnil polní láhev a úzkostlivě přitom dbal na to, aby stál jen na kamenech a nezanechal žádnou stopu. Pak si pospíšil zpět a ukryl hřebce na malé mýtince, hluboko ve vrbovém houští. To místo nebylo velké, ale stačilo k tomu, aby se tam kůň mohl pást a vyválet, kdyby si to přál, a on si to opravdu přál.

Hardy zase připravil lůžko pro Betty Sue a otevřel další konzervu. Právě se do ní pustili, když uviděl, že mezi křovím roste něco jiného, něco, co vypadalo jako krátký a tlustý banán. Celý rozradostněly to utrhl. „Popovy“!“ vykřikl.“To jsou popovy!“*

„Já popovy nerada,“ odpověděla tiše Betty Sue.

„Já jsem je kdysi taky nejedl. Teď je mám docela rád. Zkus alespoň jeden.“

Ovoce bylo přes deset centimetrů dlouhé, zhruba tři centimetry v průměru a jeho barva byla zblízka žlutozelená. Hardy prohledal křoviny a našel ještě půl tuctu dalších. Když se zakousl do prvního, zazdálo se mu, že je výborný, že má mnohem lepší chuť, než jak si ji pamatoval. Betty Sue rychle zhltla ten svůj a vzala si další.

I když ho vzrušil objev popóvů, v duchu se stále vracel k nálezu indiánské stopy.

* pozn. Překl.: popóv (pawpaw) – plod stromu ASIMINA TRILOBA, z čeledi nálevníkovitých. ASIMINY mají osm druhů, převážná většina jich roste v Severní Americe.

V určování stáří stop se moc nevyznal, jenže tenhle otisk byl velice čerstvý. Okraje byly ostré, nezačaly se zatím sesouvat a nevedly přes něj žádné stopy hmyzu. Tu stopu tam určitě někdo zanechal dnes a pravděpodobně v posledních dvou hodinách.

Jeho myšlenky se sice točily kolem nešťastné stopy, ale zároveň myslel i na to, že by potřebovali oheň. V ohnije něco, co dodává člověku jistotu a pocit pohodlí. Tak to alespoň tatínek vždycky říkal a určitě to musela být pravda, protože když maminka umřela, strávil tatínek spoustu času tím, že nehnutě seděl a díval se do ohně. Tenkrát také začal poprvé mluvit o tom, že se vydají na západ.

Ne, že by se mu dařilo špatně, to ne. Tatínek uměl vzít za práci a Hardy často slyšel různé lidi říkat, že patří k těm, kterým se bude vždycky dařit dobře. Pan Andy si to taky myslel a Hardy to od něj nejednou slyšel. „Koukněte se na toho Scotta Collinse," povídal, „to je člověk, po kterém na téhle zemi něco zůstane."

Mít tak teď oheň, to by byla krása! Zvlášť Betty Sue by udělal dobře. Když se k ní ale otočil, zjistil, že leží na vrstvě suché trávy a tvrdě spí. V ruce ještě svírala nedojedené ovoce. Přikryl ji pečlivě svým kabátem, stočil se k ní a upřel oči na hvězdy.

Kde teď je asi tatínek? Jak dlouho bude trvat, než se dozví, co se stalo s karavanou?

Uběhne celý měsíc, než někdo začne výpravu postrádat. Takže se dokonce může stát, že s Betty Sue dorazí k cíli dřív, než si tatínek uvědomí, že vozy mají zpoždění! Náhle si Hardy hrozně přál, aby to bylo právě takhle. Proč by měl mít tatínek ještě další starosti? Když umřela maminka, trvalo hrozně dlouho, než se z toho vzpamatoval.

Hardy začal chodit s tatínkem do polí, nebyly mu ani dva. Ještě pletl nohama a tu a tam upadl, ale díval se a poslouchal. Když pak byl o rok starší, pomáhal už sázet brambory. Nosil je v košíku, podával tatínkovi a sedával s ním pod jilmy, když obědval. Tatínek měl ve zvyku povídat mu o tom, co právě dělá a někdy mluvil o věcech, které by si přál. Jindy mluvili o ptácích, mravencích nebo zvířatech. Tatínek ho učil líčit oka, stopovat zvěř, právě tak jako stavět v lese přístřešky ze všeho, co bylo po ruce.

Protože zůstali sami dva, pomáhal tatínkovi vlastně se vším. Sbíral často velké, ploché odštěpky, zbytky z klád, které tatínek s

pomocí teslice a širočiny přitesával na hranaté trámy. Na obrovských kládách bylo nejprve potřeba udělat zhruba každých dvacet centimetrů záseky ze čtyř stran. Potom vzal tatínek širočinu a odsekával široké, ploché třísky mezi záseky, až z klády vznikl hranatý trám. Tyhle voňavé štěpiny Hardy hrozně rád sbíral a kromě toho z nich pak byl večer nádherný oheň.

Když se tatínek vypravil do lesa, aby tam sbíral byliny, ořechy, nebo vybíral stromy k pokácení, chodil Hardy vždycky s ním. Pomáhal dokonce při usazování trámů, když stavěli nový dům. S pomocí volů, provazů a namaštěné kulatiny, přes kterou provazy klouzaly, zvedali obrovské trámy na jejich místa.

Večer spolu sedávali u ohně a vyráběli hřebíky. K tomu jim sloužil hřebíkový drát, jehož konec se do ruda rozžhavil v ohni, kladivem vykoval do špičky, pak se v příslušné délce nasekl a odlomil se hotový hřebík.

Když nedělali hřebíky, pletli rákosové košíky, které jim pak sloužily jako nádoby na obilí a zeleninu. V pletení košíků byl tatínek tak dobrý, že často vyměnil své výrobky za potraviny nebo jiné potřebné věci.

Občas, když tak seděli u ohně, vyprávěl tatínek Hardymu různé historky ze svého mládí, které strávil v rodném Irsku a o tom, jak ho už v jedenácti letech dali do učeni k sekerníkovi. V patnácti byl tak velký a vypadal tak dospěle, že ho sebrali lodní verbíři a on se proti své vůli ocitl na moři. Strávil tam celý rok, ale potom utekl z lodi v New Orleansu a cestoval proti proudu Mississippi a Ohia. Přešel hory a došel až do New Yorku. Tam se dal najmout na loď a vydal se znovu na moře, tentokrát jako lodní tesař. Když se z cesty vrátil, nějaký čas pracoval v okolí New Yorku. Pak se vypravil do New Hampshiru a tam potkal maminku.

Když maminka umřela, vydali se na západ a došli do Wisconsinu, ale ani tam neměl tatínek klid. Chtěl získat větší pozemek, takový na jakém by mohl chovat koně. Doma v Irsku byla vždycky spousta výborných koní pod sedlo a on chtěl chovat právě takové.

Jednou, když jel tatínek na trh, zůstal Hardy doma sám celé dva dny a dvě noci. Někdo tam zůstat musel, aby se postaral o zvířata a

odháněl vrány z kukuřice. Když se tatínek vrátil, přijel s ním pan Andy a zabral si kus země vedle nich.

Tatínek pozorně poslouchal všechna vyprávění o Kalifornii. Nebylo to však zlato, které ho táhlo přes pláně, ale teplé podnebí a výhodné podmínky pro chov koní. Byl pryč celý rok, když od něj přišel vzkaz, aby pan Andy přijel a Hardyho vzal s sebou.

Náhle se Hardy probudil a měl pocit, že ani neusnul. Obloha už začínala šednout. Pomalu se odtáhl od Betty Sue a zvedl se. Odvázal Rudocha a odvedl ho k vodě. Když se kůň napil dosyta, vrátil se s ním zpět do tábora a znovu ho přivázal.

Mezi větvemi stromů a keřů si našel pár rovných větví, které mohly posloužit jako šípy a pěkný kus dřeva na luk. Otec mu ukázal způsob, jakým si Indiáni vyrábějí luky a šípy, a Hardy s touto primitivně vyrobenou zbraní často lovil zajíce a veverky. Dal se do práce a trochu při ní přestal myslet na to, jaký má hrozný hlad a jaký má asi chudák Betty Sue. Při práci snědl jeden ze zbývajících popóvů.

Právě dokončoval luk, když zaslechl přijíždět koně. Rudoch je uslyšel dřív, vztyčil uši a nozdry se mu rozšířily, jako by se chystal zařehtat. Hardy rychle přitáhl vázací provaz a zašeptal: „Ne! Ticho!“ Rudoch poslechl, ale byl hrozně zvědavý.

Hardy se sklonil až k zemi a pod převislými větvemi vyhlížel k vodě. Uviděl tam tři Indiány s pery ve vlasech. Všichni byli do pasu nazí a jeden z nich měl na sedle čtvrtku antilopy. Nebyli od něj vzdáleni víc než deset metrů po proudu a Hardy slyšel jejich tiché hlasy. Všiml si také, že nejsou pomalovaní a že nemají žádné skalpy.

Jeden z Indiánů se svezl se svého ponyho a ulehl na břeh potoka, aby se napil. Začal se zvedat, najednou zaváhal, ale pak se bez dalšího postavil. Když se narovnal, obrátil hlavu nahoru proti proudu a na okamžik, který chlapci připadal jako celá věčnost, se zadíval Hardymu přímo do očí. Hardy věděl, že ho Indián ve skutečnosti nemůže v hustém vrboví vidět, pro jistotu však stál jako socha a jen se v duchu modlil, aby Betty Sue ve spánku nebo Rudoch nevydali nějaký podezřelý zvuk.

Zanedlouho Indiáni odjeli. Ve chvíli, kdy pobídli koně, se Indián, který pil z potoka, otočil a zadíval zpět. Hardy se ani nepohnul, dokud Indiáni nezmizeli a pak vzbudil Betty Sue.

Věděl, že odsud musí zmizet co nejrychleji. Čím dřív, tím lip, protože Hardy si byl zcela jistý, že ten velký Indián se vrátí.

Kapitola 2.

Bili Squires dřepěl na patách a opíral se zády o kůl ohrady. „Bylo to nějak kolem čtrnáctýho. Přijel jsem na to rozcestí zleva a viděl jsem zbrusu čerstvou stopu vozů, která se táhla vod obzoru k obzoru.

Zdálo se mně, že je to na karavanu hrozně pozdě, tak jsem se vydal po jejich stopách. Říkal jsem si, že kus řeči nemůže nikomu škodit a počítal jsem s tím, že budou mít nějaký kafe. Taky jsem byl zvědavej, co sledujou tím, že se vydali na cestu těsně před zimou.“

Bili Squires si odplivl a přehodil si žvanec tabáku na druhou stranu. „Takhle ráno šestnáctýho jsem na ně narazil.“ Upřel oči na Scotta Collinse. „Jó, toho kluka si pamatuju. Jasně, že byl s nima a ta mrňavá holka Andyho Powella za ním chodila jak vocásek. Dobrej kluk. Bystrej a furt se mě jenom vyptával na indsmeny a tak.“

„Ty jsi znal Powella?“

„To víš, že jo, sakra! To bych řek“. Jeho tatík a já jsme byli kámoši ještě tam v Pennsylvánii, když se Andy narodil. Jasně, že jsem ho znal. Pokaždý, když jsem se vrátil domů, tak jsem k nim zašel. Ne, že bych byl doma zase tak často, ale vobčas přeci. Andy mi taky vykládal vo tom klukovi a vo tom koni.“

Vrhl rychlý pohled na Collinse. „Modli se, aby toho hřebce žádnej rudoch nezahlíd‘ ani vokem. Každej z nich by za něj dal klidně ruku až k lokti. Teď nemluvím o Apačích. Ti tak akorát dokážou koně uštvat k smrti a pak ho sníst. Teď mluvím vo Čejenech, Siúxech, Kiovech a takovejch. Ti se v koních fakt vyznaj!

Scott Collins seděl bez jediného pohybu, dělalo se mu nevolno a cítil v sobě nesmírnou prázdnotu. Nejdřív se modlil a tajně doufal, že se třeba přihodilo něco, proč chlapec s výpravou nejel. Nevěděl sice co, ale doufal, že se mohlo zázrakem něco takového stát.

„Vo dva – tři dni pozdějc jsem narazil na stopu po indsmenech. Byli to Komančové a zajeli si nějak sakra daleko na sever. Mohlo jich bejt tak devět, deset, ale vedli sebou pár vokovanejch koní a hnali nějakej dobytek, to bylo jasný.“

Squires se odmlčel, odplivl si a pokračoval. „Tak a teďka si to proberme. Tydle Komančové byli hezky daleko vod nejbližšího lid-

skýho vobydlí a žádnej Komanč neumí pořádně zacházet s dobytkem a nikam ho nehoní, zvlášť ne tak daleko vod svýho tábora. Tak mně všecko říkalo, že někde ve vokolí někoho přepadli a neměli čas to hovězí sníst na fleku.

Řek jsem si, že to mohla bejt akorát ta karavana a tak jsem se vydal po stopách. Jak se mi to jevilo, tak je Indiáni všecky pozabíjeli. Na druhý straně se taky mohlo stát, že tam mohl někdo zůstat a to by bylo zlý. Bez zvířat, bez zásob a zima na krku. Chlapů v karavaně bylo rozhodně víc než rudochů, takže určitá šance, že někdo přežil, tady byla.

Jenže houbeles. Podle mě na ně indsmeni narazili při východu slunce. Šanci neměl nikdo. To se snadno poznalo podle toho, jak tam leželi. Nikde jediná nábojnice, akorát vokolo Andyho Powella. Řek bych, že ten si párkrát vystřelil, jinak nikdo jinej. „A co ty děti?

Scott Collins tuhle otázku musel položit už kvůli sobě, i když měl z odpovědi hrůzu a vlastně šiji ani nepřál slyšet.

Squires vrhl na Collinse pohled plný pochopení. „Heleď, já nepatřím k těm, co dávaj lidem nějaký trapný naděje. Pohřbil jsem všecky těla, co jsem tam našel, ale nebyl mezi nima nikdo, kdo by se podobal tvýmu klukovi nebo tý Andyho žábě.

Na pár minut zavládlo ticho, potom Scott Collins vytáhl dýmku a nacpal šiji. Snažil se potlačit strach i pocit úlevy a pokoušel se ze všech sil uvažovat logicky. Jestliže to kdy v životě potřeboval, bylo to teď.

„Žádný děcko jim nemohlo utéct, řekl Darrow konečně. „Určitě ne na holý prérii, kde byli. Museli je sebrat Komančové!

Squires zamyšleně přežvykoval svůj žvanec tabáku. „Vo tom pochybuju, promluvil zamyšleně. „Ti Komančové jeli pěkně fest. Nenechali naživu ani ženský, který většinou berou sebou. Todle byl rychlej nájezd. Jen tak tam vlítli, bác sem, bác tam a pryč, poněvač jich bylo jenom pár a domů pěknej kus cesty.

Heleďte, tadle voblast patří Čejenům, co já vím. Jasně, jsou tady taky jiní indsmeni vokolo, ale taková malá skupinka určitě nechtěla riskovat to, že narážej na Čejeny nebo Pavníe.

Chvilku mlčel a potom řekl: „Heleď, Collinsi, nerad bych ti dával nějakou naději, zvlášť když pro to nejsou skoro žádný důvody, jenže já bych řek, že se ty dvě děcka nějak dostaly pryč.

Za chvíli dodal: „Dvě takový mrňata, v týdle době a samy na prérii… Nedokončená věta zůstala viset ve vzduchu.

Scott zoufale přemýšlel. Snažil se vžít do Hardyho postaveni. Kupodivu, to mu poněkud dodalo víru. Ten chlapec byl chytrý a vážný na svůj věk a co se týkalo života v divočině, uměl toho hodně. Možná, říkal si Scott, že bych si neměl dělat zbytečnou naději, i když přes všechno co svědčilo proti, cítil, že je Hardy naživu.

„Když jsi nenašel jejich těla a jsi přesvědčený o tom, že je neodvezli Komančové, tak tam někde musí být.

„To zaseje nejni tak jednoduchý. Jak dlouho to můžou ty děcka vydržet bez jídla, bez dek a jen tak, šlapat? I když, dodal Squires, „jedna věc mě pořád straší v hlavě, co jsem to nešťastný místo vopustil. Co se stalo s tím hřebcem? Stopy těch Komančů jsem si prohlíď pořádně, to si piš a kdykoliv poznám stopu každýho jejich koně, ale ten hřebec s nima na žádnej pád nebyl.

„Hardy by toho koně určitě vzal s sebou, kdyby to bylo jenom trochu možné, řekl Scott Collins. „Ti dva spolu vyrostli. Kůň za nim chodil jako pejsek už tenkrát, když byl mrňavým hříbětem.

Vyklepal dýmku a vstal. „Squiresi, já se tam vrátím. Jestli jsou ty děti naživu, musím je najít a jestli ne, najdu jejich těla a postarám se o to, aby byla alespoň slušně pohřbená.

Bili Squires na něj vrhl krátký pohled zpod huňatého obočí. „Nezapomeň, mládenče, že tam dole brzo začne zima. Dyž jsem tam projížděl já, bylo ještě počasí slušný, ale teď už to musí začít každej den!“ odmčel se. „Scotte, musíš to brát jako chlap. Estli ty děcka utekly a já bych řek\ že jo, teď už jsou mrtvý. Nedovedu si představit, jak by tam mohly přežít.“

Collins si natáhl kabát a sebral svou pušku.

„Můj kluk se mnou pracoval od chvíle, kdy se udržel na nohou. Je chytrý a na svůj věk dost vyspělý. Umí líčit oka, připravit jednoduché pasti a střílel zajíce lukem, který si sám udělal. Vychovával jsem ho tak, aby se dokázal postarat sám o sebe.

A ještě něco,“ dodal, „jestli ten chlapec zůstal naživu, bude mě čekat. A co se týče Rudocha, na pláních neexistuje nic, co by nepředběhl. Jestli ty děti utekly i s koněm, žádný Indián je nedohoní.“

„No jo, tak jo.“ Bili Squires vstal. „V tom případě to jinač nepude. Zajedem se tam podívat.“

„Jste pár šílenců,“ zavrčel Darrow. „Tý děcka jsou dávno mrtvý, i když to nerad říkám.“ Upřel oči na Collinse. „Nic ve zlým, Scotte, ale vem to rozumně. Když se tam vrátíš, akorát ke všemu zabijou Indiáni i tebe!“

„Podívej se, Franku, ten kluk je všechno, co na světě mám.“

Darrow váhavě vstal. „Vy dva jste párek tupohlavých mezků, jenže, Scotte, já tě přece nemůžu pustit do tý divočiny samotnýho, jen tuhle se Squiresem. Ten by tě akorát přivedl do neštěstí, jako že je slunce nade mnou.“

Obloha byla olověně šedá a od hor Větrné řeky vál studený vítr. Na vrcholcích hor, stejně jako na vysokohorských porostech ležel sníh. Tráva na pláních, kudy projížděli tři jezdci, byla hnědá a zvadlá.

Jak se ale vcítit do myšleni sedmiletého chlapce s malou holčičkou a koněm, pokud vůbec byli pohromadě? Nejhorší na tom všem bylo, že museli vycházet z pouhopouhých domněnek a neměli žádnou jistotu.

A přece tady byly určité věci, kterými si byl Collins jistý. Za prvé byl Hardy umíněný až tvrdohlavý a na chlapce svého věku strávil spoustu času sám. A jednu věc věděl Collins úplně přesně. Hardy se pokusí pokračovat dál v cestě na západ a pokud mu v tom něco nezabrání, bude se držet poblíž cesty.

Collins se ze všech sil bránil strachu, který způsobil, že mu srdce těžce bušilo a ruce podvědomě svíraly otěže tak, že mu kotníky zbělely.

Hardy, jeho syn… jeho chlapec, je někde tam, v těch nedohledných pláních a je v nebezpečí života. A navíc tam není sám, ale má s sebou malou holčičku, vlastně maličké dítě, o které se musí starat.

Squires uhodl, jaké myšlenky táhnou Collinsovi hlavou. „Hele, Scotte,“ obrátil se k němu starý zálesák drsně, „přestaň myslet na to, co se tam děje. Soustřeď se jenom na to, jak je najít. Teďka musíš žít

ze dne na den, z hodiny na hodinu. Jak začneš vymejšlet, co všechno se jim mohlo stát, zblázníš se!“

Scott Collins se přinutil ke klidu. Karavana byla přepadena ještě na pláních, ale nevelký kus cesty na západ se rovina měnila v členitou krajinu plnou roklin, zvlněných pahorků a dlouhých údolí. Na sever od cesty, ale stále ještě na dohled, se dokonce táhlo nízké pohoří. Místy byla krajina porostlá stromy, hlavně kolem potoků a jezírek. Také okraje strží byly často zarostlé zelení.

Tento rok byl suchý a bude málo vody, ale jak řekl Squires, chlapec poslouchal pozorně jeho i vůdce karavany, když mluvili o místech, kde se vyskytuje voda po celý rok a o tom, jak je najít. Na druhé straně se asi bude větším zdrojům vody vyhýbat ze strachu před Indiány.

Collins nacházel čím dál tím víc věcí, které Hardy znal a každá z nich zvyšovala jeho naději na přežití. Znal nějaké to slovo z jazyka Siúxů a Čipevejů to se naučil v době, kdy žili poblíž Indiánů na hranicích Visconsinu. Znal taky trochu posunkovou řeč. Občas se v jejich srubu zastavil nějaký Indián a Scott ho vždycky nakrmil. Indián se pak většinou vrátil a přinesl kus divočiny. Ten rok, kdy řádil velký oheň, který zničil větší část okolních lesů a většina zvěře utekla k severu, zachránil Scott před smrtí hladem několik Indiánů. Udělal to docela samozřejmě, i když pak sami měli co dělat, aby se zásobami vystačili.

„Vozy mohly bejt tak tři dni za laramij skou křižovatkou, když se na ně indsmeni vrhli a ty děcka to moc nepoženou, protože si musej shánět něco na zub,“ Squires si přehodil žvanec tabáku na druhou stranu. „Máme před sebou pěknou štreku, než se dostáném někam, kde bysme na ně mohli narazit, řek bych.“

„Ty jsi cestoval rychle,“ řekl Scott, „protože jsi měl po cestě připravené čerstvé koně, jídlo a tak dál, ale řekni mi, jak dlouho už tam jsou ty děti podle tebe samy.“

„Vezl jsem zprávu na východ,“ řekl pomalu Squires, „a po cestě jsem měl skovaný koně. Měnil jsem je třikrát. Řek bych, že ty děcka tam můžou bejt samy tak tejden, rozhodně ne míň než šest dní.“

To bylo dost dlouho. Čím se asi živí? Co mohou ulovit bez pušky? Na druhé straně by Hardy mohl lukem a šípy zastřelit nějakého zajíce nebo zemní veverku, možná dokonce i divokou slípku.

Trojice postupovala neúnavně vpřed. Zastavovali zřídka a jejich oči pečlivě pozorovaly jak zem před nimi, tak blízké i vzdálenější okolí. Byli sice stále ještě daleko od míst, kde by, jak předpokládali, mohli narazit na stopu hledaných dětí, ale Scott měl strach, aby je přece jen náhodou neminuli.

Nedaleko hor jim přeběhl přes cestu jelen a několikrát narazili na stopy antilop. Jednou se potkali s malým stádem losů a jindy zahlédli divoké koně. Odbočili z cesty, aby si je prohlédli zblízka, ale velký ryzák mezi nimi nebyl.

„Zatím žádní indsmeni," řekl Frank Darrow, „zaplať pánbůh aspoň za to!"

„V tyhle roční době nemaj tenhle kraj v lásce vo nic víc než my," vysvětloval Squires. „Jak přijde zima, vodtáhnou do hor a zalezou do nějakýho údolí za větrem, někam, kde je dost dřeva a tak."

„Bille," zeptal se Collins, „kdyby Indiáni ty děti chytili, co myslíš, že by s nimi udělali?"

„Víš toho zrovna tolik co já. Co já vim, někdy jim rozbili hlavu vo nejbližší strom nebo kámen, ale taky se stalo, že si je vzali a starali se vo ně jako vo vlastní. A vo svý děti se Indiáni náhodou staraj moc dobře! Lip než spousta bílejch. Jenže u zajatejch je to něco jinýho, tam je to těžko vodhadnout."

Chvilku mlčel a pak dodal. „Řek bych, že čím jsou menší, tím maj větší šanci."

Tak pokračovali v cestě, dokud nebyli koně unavení a sotva se vlekli. Potom přišla chvíle, kdy Squires prohlásil: „Hele, Scotte, musíme koně nechat vodpočinout, jinak budem muset za chvíli šlapat po svejch."

„Bille, teď už to nemůže být daleko, musíme pokračovat!"

„Dyž uštveš koně, nikdy ty děcka nenajdeš. Člověče mysli!"

„Jestli si to dobře pamatuju," ozval se Darrow, „kousek dál by měla téct říčka. Bude tam tráva, voda a palivový dříví. Byl bych pro to, abysme se tam na den usadili, nechali koně odpočinout a hezky

prozkoumali vokolí. Zatím mužem dát pořádně dohromady, co víme vo kraji, kterej máme před sebou a rozmyslet si co a jak.“

Nic lepšího nemohli udělat a Scott to dobře věděl. Místo, kde se utábořili, bylo výborné. Tábor byl krytý před větrem a zvědavýma očima hustými stromy, které také rozptylovaly kouř z jejich ohniště.

Když odstrojili koně a uvázali je ke kolíkům, aby se mohli pást, snášel se už soumrak. Scott

Collins vyšel na nízký pahorek za táborem, stál a naslouchal nočním zvukům. Rudoch se umí pořádně rozběhnout, když se mu povolí a mohl je donést až sem. Je to výborný kůň a toho chlapce miluje.

Noční vítr už byl dost chladný. Má Hardy kabát? A co ta malá Powellovic holčička? Jestli šla jen tak za Hardym, bude určitě oblečená nalehko a rozhodně nebude připravená na chladné wyomingské počasí.

Stál na pahorku víc než hodinu a snažil se zachytit každý zvuk a zařadit ho. Celým srdcem doufal, že zaslechne dusot Rudochových kopyt nebo slabý dětský pláč.

Po úbočí vystoupil Bili Squires a připojil se k němu. „Scotte, todle ti nepomůže! Poď dolu a něco zakousni. Voddáchni si. Frank ukuchtil teplý jídlo a ne, že bys nevypadal hladově.“

„Jsou někde tam, Bille… Musíme je najít.“

„Estli sou živý, najdem je.“

Tančící plameny ho tentokrát nijak neuklidnily, ale jídlo bylo výborné a silná černá káva jim přece jen pozvedla náladu.

„Uděláme dobře, když budem hlídat,“ navrhl Squires. „Já a pak Frank si vemem první dvě hlídky. Ty koukej urvat kus spaní.“

Scott Collins tedy spal a zdálo se mu o dvou dětech, které na obrovském rezavém hřebci projíždějí nekonečnou, mrazivou nocí.

Kapitola 3.

Ke konci čtvrtého dne už se Betty Sue přestala vyptávat na maminku a ani neplakala. Tvářička jí pohubla a oči mčla až nepřirozeně veliké. Držela se u Hardyho tak blízko, že měl potíže, když zatloukal vázací kolík, pokoušel se ulovit něco k jídlu, nebo nasbírat dříví na oheň.

Přijeli k brodu přes Kůlový potok, ale ten byl vyschlý. Na březích však byla spousta výborné trávy a navzdory nedostatku vody tam Hardy zastavil a nechal Rudocha, aby se napásl dosyta. A potom, poprvé za celou dobu, našel místo, kde mohl nasednout na koně.

Možná, že už několik podobných míst minuli, ale kraj kolem potoka, který viděl tu a tam mezi pahorky, po jejichž odvrácené straně putovali, se zdál stejně lákavý jako nebezpečný.

Nasedl na koně z vysokého břehu potoka a hned nato vyrazili na další cestu mnohem rychleji. Rudoch byl nedočkavý a toužil se rozběhnout. Celý den byl neklidný, to Hardy podle jeho chování snadno poznal. Nelíbily se mu závany chladného větru, přicházející od severu.

Toho dne večer snědli poslední konzervu ze své malé zásoby. Byla to konzerva fazolí. Betty Sue jedla hladově a pak se dívala tak upřeně na Hardyho díl. Že jí ho dal. I když měl sám hlad.

Myslel na toho velikého Indiána. I když po něm nebylo ani stopy, Hardy nebyl zdaleka klidný. Indián pravděpodobně svým druhům nic neřekl, protože chtěl sám získat jak skalpy, tak Rudocha. Určitě teď jde po jejich stopě.

Během dne několikrát přešli vyschlé řečiště sem a tam. Jednou narazili na malou kaluž vody. V polní láhvi jim ještě voda zbývala a tak se na tom místě nenapili, protože Hardymu se její vzhled nějak nelíbil. Zato Rudoch se napil a to s viditelným potěšením.

Když se vydali na další cestu, byla obloha potažená jednolitou šedou pokrývkou. Příkré břehy potoka byly pokryty suchým jehličím. Den byl šedivý a studený. Rudoch postupoval spokojeně kupředu a bylo vidět, že má radost z rychlejšího pohybu. Hardy čas od času pozoroval krajinu za nimi, ale neviděl nic, co by ho znepokojilo.

Několikrát zahlédl zajíce a pokusil seje zasáhnout lukem. Na posledního z nich ani nevystřelil, protože široko daleko nebylo jediné místo, kde by mohl znovu vysednout na koně, kdyby minul a musel sebrat šíp ze země.

Když konečně objevil místo vhodné pro tábor, byl hladový a unavený. Příliš unavený na to, aby měl strach, ale ne zas tolik, aby zapomněl na opatrnost. Místo, kde se rozhodl přenocovat, bylo mezi suchými borovicemi, pod příkrým srázem, který je zčásti zakrýval. Téměř vyschlým řečištěm líně tekl jen slabý pramínek vody a tráva byla hnědá a suchá. K jídlu nenašli nic a od ok, která nastražil, si Hardy také moc nesliboval. Byla to studená, nepříjená noc a k ránu začalo pršet. Oka byla prázdná a nezbývalo jim, než se znovu vydat na cestu.

Rudoch se rozhodl, že bude klusat a Hardy mu nechal volnost pohybu. Toho dne jeli přímo po stezce, protože Hardy věděl, že žádný Indián necestuje v dešti, pokud to není nezbytně nutné.

Déšť křižoval oblohu jako stříbrná síť a zem pod Rudochovýma nohama začala klouzat. Velký hřebec však nezvolnil krok a neúnavně pokračoval kupředu. Hardy. Který se krčil najeho hřbetě a objímal Betty Sue. Sedící před ním. Ztratil pojem o čase. Nakonec přešel ryzák do kroku, ale stále pokračoval v cestě. Krajina kolem nich byla čím dál tím drsnější.

Rokliny teď byly pravidelně lemovány hustým stromovím a kolem potoků a říček se objevovaly obrovské staré topoly. Hardy se narovnal v sedle a začal sledovat okolí. Musí najít úkryt a za každou cenu získat něco k jídlu. Betty Sue skoro celý den mlčela a z toho měl strach.

Hardy se pomalu učil pozorovat krajinu. Věděl, že v lesích se člověk musí mít neustále na pozoru, protože tam není dobrý rozhled. Dokonce i na prérii, když seděl ve voze. Měl výhled omezený vozovou plachtou, spřežením, ostatními vozy. Jezdci na koních, nebo zvířeným prachem. Teď. Když seděl vysoko na Rudochově hřbetě, viděl dál a z toho co horal vyprávěl u ohně, se dozvěděl alespoň zčásti, jak se má člověk dívat, aby něco viděl.

Oči má každý, ale málokdo je umí opravdu používat. Kolik lidí si například dokáže zapamatovat podrobnosti místa, kterým projeli,

jak vypadalo, nebo co na něm bylo výjimečného. Hardy sledoval okolí proto, aby se vyhnul nebezpečí a teď ještě navíc hledal potravu, protože nutně potřebovali něco k jídlu. Cokoliv.

Déšť přestal těsně před setměním, ale nebe zůstalo zatažené. Rychle se snášela tma, takže jim na vyhledání tábora zbývalo málo času. Naštěstí už nebylo tak těžké najít vhodný úkryt, protože teď často viděli vývraty, převislé břehy nad napůl vyschlými potoky, nebo husté skupiny stromů a křovin.

Zanedlouho našli obrovský vyvrácený topol, jehož slabší část ležela na břehu potoka. Silné větve padlého stromu byly stále ještě plné žlutohnědého listí. Podél kmene se k vodě pozvolna svažoval břeh potoka porostlý travou a na něm Hardy zatloukl vázací kolík. Předtím však Rudocha napojil a vyhřebelcoval mu srst chomáči hrubé trávy. Betty Sue seděla poblíž padlého stromu jako uzlíček neštěstí a pozorovala ho.

Hardy vlezl po břiše pod padlý strom a ulámal část větví, takže pod kmenem vznikla nevelká dutina, do které se však obě děti pohodlně vešly. Ulámané větve pak vpletl mezi ty, které vybíhaly do stran, aby jejich úkryt vylepšil. Potom nasbíral dlouhou trávu a rákosí a z nich nastlal lůžko několik centimetrů vysoké, aby je ochránil před vlhkou zemí.

Pod obrovskou kamennou deskou, která padla přes dva balvany, dokonce objevil místo tak veliké, že se tam mohl Rudoch ukrýt a lehnout si. Hardy se pěkně zapotil, když z toho prostoru tahal menší kameny, usazené v písčité zemi, aby si mohl Rudoch lehnout pohodlněji.

Chlapec byl prochladlý a unavený a třásl se v mokré košili zimou, ale největší starosti mu dělala Betty Sue. Seděla a mlčela, neobrátila se na něj ani s jednou ze svých nekonečných otázek, jen na něj upírala veliké vystrašené oči. Hardy si najednou uvědomil, že mu připomíná jednu ženu tam z Wisconsinu, sousedku, které náhle zemřel manžel. Ta žena seděla právě tak tiše, s nikým nepromluvila a jednoho dne ji prostě našli mrtvou. Hardy se otřásl, když si na to vzpomněl.

Na druhé straně se uklidňoval tím, že dnes urazili pěkný kus cesty a každý krok je přibližuje k tatínkovi. Ten je touhle dobou urči-

tě hledá. V té věci byla jeho víra neochvějná. Tatínek přijde, ale než přijde, musí se Hardy postarat o Betty Sue a Rudocha.

Naplánoval si, že položí pět ok, ale už ve chvíli, kdy po delším hledání našel místo na druhé, byl tak prostydlý a unavený, že nemohl pokračovat. Vrátil se do úkrytu, lehl si vedle Betty Sue a těsně se k ní přitiskl. Během noci déšť spustil nanovo.

Tichý šumot kapek, dopadajících na suché listí byl podivně uklidňující. Cítil, jak se Betty Sue vedle něj pohnula a když na ni promluvil, snažil se, aby jeho hlas zněl co nejjistěji. „Tatínek určitě brzo přijde. Říkal, že nám pojede naproti."

„Já mám hlad," řekla Betty Sue.

To bylo poprvé, kdy za celý den promluvila a Hardy se toho rychle chytl. „Já taky. Zítra se vypravím na lov. Neboj se, Betty Sue, já už něco najdu."

Snažil se holčičce dodat důvěru, i když věděl, že naděje na úlovek je malá. Málokterý tvor v divočině vychází rád ven, když prší. Kromě nepohodlí z mokra totiž déšť způsobí i to, že pachová stopa, kterou po sobě zvířata zanechávají, je mnohem silnější. Divocí tvorové jsou příliš chytří na to, aby za deště pobíhali sem a tam.

V té chvíli se Hardy rozhodl. Ať už bude zítra pršet, nebo nebude, zůstanou na tomhle místě. Mají vodu, na svažitém břehu je dost trávy pro Rudocha a úkryt je chrání před deštěm, nebo alespoň z větší části. Právě v okamžiku, kdy si pomyslel, že jsou v pohodlí a v suchu, padla mu za krk veliká kapka.

V potoce by mohly být ryby. Možná, že tam budou jen mihule, ale jedl několikrát i mihule a nebyly zas tak špatné. Samozřejmě, že nebyly tak dobré jako wiskonsinské štiky, ale pořád ještě představovaly lákavou pochoutku pro někoho, kdo byl hladový. Také viděl ptačí stopy, které se podobaly stopám prérijní slepice, jenže byly mnohem větší. Možná, že patřily tetřívkům, o kterých také mluvil ten horal… Myšlenky se mu pomalu vytratily a usnul.

Úplně zapomněl i na toho Indiána.

Několikrát ho probudil vlhký chlad a jednou se z nich svezl kabát. Přikryl Betty Sue a částečně i sebe a několik minut ležel s otevřenýma očima a poslouchal déšť.

Na západ odsud ležela pevnost Bridger. Bylo to sice až za jižním průsmykem, bylo však možné, že se z pevnosti někdo vydal na lov a mohl by je najít. Hardy si představil vůně, které vanuly doma teplou kuchyní a spokojenost a smích ozývající se večer kolem táborového ohně, na místě, kde karavana zastavila při své cestě na západ.

Náhle ucíti chladný záchvěv strachu. Co když se tatínkovi něco stalo? Co když vůbec nepřijde?

Ta vzdálenost se zdála tak obrovská! Celý měsic. Když pan Andy řekl měsíc, myslel tím cestu s vozy, ne pěšky, jak musel jít Hardy, a samozřejmě bez času ztraceného hledáním potravy. Ještě tři týdny a nějaký den navíc. Bude vůbec Betty Sue schopná tak dlouhou cestu vydržet?

Hardy se posadil a objal si rukama kolena. Vůbec se neodvažoval o tom přemýšlet. Jediné, co mu zbývalo bylo prostě jít dál. Jak to tatínek vždycky říkal? „Snaž se být vytrvalý. Mám rád chlapy a koně, kteří si něco umanou a dovedou za tím vytrvale jít.“

Ale jak mají pokračovat v cestě oni dva? Betty Sue byla už tak hubená, že měl strach se na ni podívat.

Hned jak se rozední, musí vyrazit a dešť nedešť sehnat něco k jídlu. Zatím se jen tak ohlížel cestou nebo večer, když se zastavili na noc. Nikdy se opravdu nevypravil na lov, nevěnoval delší čas pokusu o získání potravy.

Nakonec si znovu lehl a usnul. Šumění kapek ho postupně ukolébalo do hlubšího, klidnějšího spánku a všechny rozbolavělé a unavené svaly se začaly pomalu uvolňovat. Déšť padal tiše do hnědé trávy, do jemného prachu a zaléval stromy a balvany. Zaplňoval i stopy, které po sobě zanechal rudohnědý hřebec se dvěma dětmi na hřbetě a otisky slábly a část po části se ztrácely pod mazlivým dotykem dešťových kapek.

Ashawakie, velký Indián, který upoutal Hardyho pozornost u potoka, byl zvědavý, jako ostatně každý tvor, který žije v divočině. Ashawakie se od maličká učil pozorovat, věnovat pozornost i těm nejmenším maličkostem, a proto, když uviděl ve vodě potoka několik kalových obláčků, věděl, že někde proti proudu muselo vodu něco zakalit. Když se potom tím směrem pozorně zadíval, zachytil odraz slunce na kaštanovém nebo načervenalém boku nějakého zvířete. V

jednom okamžiku měl také dojem, že zahlédl na vodní hladině jakýsi stín, ale mohl se mýlit. Ostatním neřekl nic, protože jestli tady byla možnost připočítat si další „kúu *, chtěl být na místě první. Jestli se tam ukrýval kůň, kterého bylo možno ukrást, chtěl se o to pokusit dřív než ostatní.

Koně pro něj znamenali bohatství, protože majetnost Indiána byla posuzována podle počtu koní, které vlastnil. Každý kú, přidaný k seznamu jeho činů, znamenal zvýšený obdiv dívek a možnost ještě více se chvástat u táborového ohně.

Ashawakie byl velký bojovník, dokázal to již mnohokrát. Patřil však také k těm, kteří se vydávali na své výpravy nejraději sami. Teď, když se mu podařilo najít přijatelnou výmluvu, opustil své společníky a velikým kruhem se vracel zpět.

Stopy našel poměrně rychle, ale byly pro něj záhadou. Stopy koně byly veliké, ale ty lidské byly malé. Děti? A samotné?

Tuhle myšlenku zavrhl jako nepravděpodobnou.

Malí lidé? Ucítil záchvěv strachu z nadpřirozena. Po Starých zbyla pověst o Malém národě, a s nimi nechtěl mít nic společného. Na druhé straně se v pověstech také pravilo, že před dávnými časy zmizeli v obrovském horském útesu, daleko v severním pohoří Velkých rohů.

Ty menší stopy z obou, které objevil, se vyskytovaly velmi zřídka.

Znamení, která zanechával kůň, ho vzrušovala. Krok byl dlouhý a pravidelný, byla to stopa velkého, dobře jdoucího koně, který dovedl své tempo udržovat hodinu za hodinou. Toho koně musí mít a ani Malí lidé ho od toho úmyslu neodvrátí.

*pozn. Překl.: výraz „ku“ v originále „coup“ pochází z francouzštiny a znamená mezi Indiány významný, hlavně válečný čin. Zvláště výjimečné činy se označují jako „grand coup“ – velký coup. Podle těchto činů dostávali Indiáni i orlí pera, označená tak, aby příslušný čin připomínala.

Brzo však získal jistotu, že to nejsou Malí lidé. Musely to být děti Bělookých* a byly samy.

Oheň zapalovaly zřídka. Nenašel žádné zbytky potravy, žádné kosti, jen v prvním táboře prázdnou plechovku.

Ashawakie uměl číst ve stopách a jako každý Indián, který si zasloužil svou sůl, dovedl z toho, co viděl, odvodit spoustu věcí. Byly to děti, byly samy, spěchaly k západu a neměly co jíst.

Našel místa, kde byla nastražena oka, ale nebyla tam ani krev, ani chlupy nebo peří. Neulovili nic. Ale Malý bojovník, jak si ho Ashawakie rychle zvykl nazývat, odstranil před odjezdem všechny pasti, protože nechtěl, aby se do nich po jeho odjezdu chytil někdo z Lesního národa a zahynul zbytečně.

Ashawakie byl Čejen. Neválčil s dětmi, ale byl zvědavý a po nějakém čase ucítil i určitý obdiv. Malý bojovník byl chytrý. Vybíral si k táboření ta nejlepší místa. Ukrýval koně. Vždycky, když opouštěl tábor, pokusil se pečlivě odstranit stopy jejich přítomnosti. Na cestu se vydal potom, co začal déšť, v době, kdy po pár hodinách, dokonce po pár minutách voda smaže všechny stopy jeho putování.

Ashawakie plný zájmu je sledoval. Nevěděl ani v nejmenším, co udělá, až na ně narazí. Chtěl toho koně. Děti by mu byly na obtíž. Na druhé straně, z chlapce by byl skvělý válečník a je jistě ještě dost mladý, aby mohl být jako válečník vychován.

Hardy se probudil a zjistil, že je už světlo a stále prší. Žádná zvěř asi v dešti venku nebude, ale podívat se musí, třeba mu bude přát štěstí a na něco narazí.

Ráno bylo šedivé mlhou a nebe temné. Stromy nad nimi rozptýlí kouř a Hardy se rozhodl riskovat: nasbíral dříví a rozdělal oheň. Až bude pryč, poskytne oheň Betty Sue alespoň trochu pohodlí a odvede její myšlenky.

„Musíš tady zůstat s Rudochem," obrátil se k ní. „Já půjdu sehnat něco k jídlu a těžko by se mi to podařilo, kdybys byla se mnou. Ty zůstaň hezky u ohně, přikládej a hřej se!"

* pozn. Překl.: Mnoho indiánských kmenů používalo pro bělochy tuto přezdívku.

Možná to bylo úkrytem, kde bylo sucho, nebo tím, že ztratila příliš mnoho sil. Třeba to způsobil oheň a Rudochova přítomnost. Hardy nevěděl. Ale faktem bylo, že Betty Sue byla ochotná zůstat kde byla a souhlasila, že se z úkrytu nehne, ani kdyby se dlouho nevracel.

Hardy vytáhl z kapsy tětivu, kterou tam schovával stočenou v suchu a napjal luk. Měl pouze tři šípy, ale doufal, že mu budou stačit. Vzal je do ruky a vylezl do deště. Luk si držel těsně u těla, aby ho chránil před promoknutím.

Poblíž jejich úkrytu stál obrovský topol rozštípnutý bleskem a ten si zvolil za orientační bod. Místo aby se vydal rychle do neznáma, poodešel jen kousek, obrátil se a dobře si topol prohlédl. Pak prošel ve velkém polokruhu kolem úkrytu, aby strom viděl ze všech stran. Dobře věděl, jak se i ty nejznámější předměty a místa mění, když se na ně člověk dívá odjinud, než je zvyklý.

Pak začal lovit. Duté stromy, husté skupinky křoví, tam všude se mohla zvířata ukrývat. Stromy tady rostly jen do vzdálenosti nějakých sto metrů od obou břehů potoka, v některých místech jich bylo jen pár, takže jimi prosvítala prérie. Oba břehy však byly hustě porostlé křovím a byla jím porostlá i úbočí kopců, obrácená k potoku.

Jednou vyplašil divokého králíka, ale ten byl pryč dřív, než stačil nasadit šíp. Měl by je zkusit ulovit navečer, kdy častokrát sedí a rozhlížejí se okolo. I když jsou vyplašení, obyčejně se zastaví na kraji svého úkrytu a ohlížejí se zpět.

Už byl pryč skoro hodinu a chystal se vrátit, když uviděl skupinu keřů vysokých zhruba dva metry… lísky!

Rychle se k nim vydal. Spousta oříšků popadala, ale ve větvích jich nacházel ještě celé chomáče a brzo nasbíral plný klobouk.

Ve chvíli, kdy se vrátil do úkrytu, přestalo pršet a mraky se začaly trhat. Betty Sue seděla na svém místě a čekala. Zdálo se, že se po dobu jeho nepřítomnosti ani nepohnula. Posadili se těsně k ohni, malým kamenem rozbíjeli oříšky a jedli.

Potom Hardy uhasil oheň a přes ohniště nahrnul vlhkou zem, aby uhasil ještě doutnající uhlíky. Vysadil Betty Sue Rudochovi na hřbet a vedl koně dolů k potoku. Na břehu našel místo, ze kterého mu

mohl vylézt na hřbet, a potom pobídl zvíře proti proudu k lískovému houští.

Slunce nádherně svítilo a příjemně hřálo Hardyho do ramen a do zad. Už si skoro nepamatoval, jaké to je nebýt prokřehlý, mokrý a hladový. Když dojeli k lískoví, poodjel od potoka, našel místo, kde bude moci znovu nasednout a uvázal Rudocha na travnatém úbočí. Pak pokračoval ve sběru oříšků, až měl znovu plný klobouk a ještě spoustu oříšků za košilí. To už byly větve skoro holé.

Znovu vysedl na koně a s Betty Sue před sebou ho pobídl po klikaté stezce, bezpochyby vyšlapané bizony, která se táhla po druhém břehu. V případě, že byl ten Indián někde za nimi, třeba déšť zahladil všechny jejich stopy a nezanechal nic, podle čeho by je mohl znovu objevit. Hardy vedl koně kus potokem, pak vystoupili na opačný břeh a po něm pokračovali v cestě. Doufal, že setřásl možného pronásledovatele nadobro.

Den byl jasný a teplý, ale přesto postupovali pomalu, protože stezka vedla přímo srázným úbočím nad říčkou. Porost stromů je ukrýval před pohledy shora. Okolo poledne zastavili a Hardy uvázal Rudocha na místě, kde se mohl pohodlně napást. Děti snědly další část oříšků. Hardy se právě chystal znovu vyrazit, když uviděl brusinky. Bylo jich jen pár, ale jejich chuť, i když stahovala ústa, byla po oříšcích docela osvěžující.

Zanedlouho už byli zase na cestě a teplé sluneční paprsky se jim po studeném dešti zdály nesmírně příjemné. Oříšků tentokrát k nasycení nepotřebovali mnoho, a to co zbylo, měl Hardy uloženo za košilí.

Betty Sue nakonec usnula a on si přitiskl její hlavičku k sobě a opatrně ji přidržoval. Nakonec mu ruka ztuhla tak, že skoro nemohl pokračovat v cestě, ale vzbudit ji nechtěl. Alespoň když spala, neměla strach.

Znovu začal přemýšlet, co to jeho otec tak často říkal. „Pamatuj si, hochu, že jediná věc, která pomáhá člověku v tomhle světě přežít, je jeho mozek. Člověk nemá drápy jako medvěd, ani sílu, jakou má býk. Nemá ani vlčí čich, ani sokolí křídla, ale má mozek. Na světě se nikdy neztratíš, pokud ho budeš používat!

Nemohl spoléhat na to, že ho tatínek bude skutečně hledat. Už pouhá myšlenka ho sice děsila, ale věděl, že musí být připraven. Musí vědět, co by dělal, kdyby tatínek nepřišel. Pokračoval by směrem k pevnosti Bridger. Tam byli lidé a tam bude on i Betty Sue v bezpečí. Budou tam ženy, které se o holčičku postarají, budou na ni hodné a hlavně to bude místo, kde se dá klidně spát celou noc bez obav, do čeho se ráno probudí.

Pevnost Bridger byla ovšem veliký kus cesty od nich a krajina pomalu stoupala. Poslední noc byla tak chladná, že to nemělo daleko k mrazu a každou následující noc už mohlo skutečně mrznout. I když bylo poměrně brzo, jednou či dvakrát poletoval dokonce sníh.

Možná toho Indiána, který je pronásledoval, nebo o kterém si to Hardy myslel, přece jen setřásli. Je však také možné, že jde stále ještě po jejich stopě, protože chce dostat jejich skalpy a taky Rudocha. Hardy v duchu toužil po tom, aby Indiána už nikdy ani okem nezahlédl, ale tatínek ho učil předvídavosti.

„Vždycky se pokus představit si to nejhorší, co se může stát," říkal, „a taky se na to připrav. Naplánuj si, co bys v takové situaci dělal. Samozřejmě, třeba se to nestane, ale když ano, už tě to tolik nezaskočí.

No dobrá, o tomhle si popřemýšlí později. Jsou však dvě věci, které je třeba vyřešit hned. Musí uvařit pořádné jídlo, aby měli něco teplého do žaludku. Sehnat za každou cenu maso a vymyslet způsob, jak to, co uloví, uvaří.

Druhá potíž je v tom, že potřebují něco teplého i na sebe. Celý ten čas jim byla zima, s výjimkou doby, kdy hřálo slunce, a Betty Sue se třásla i pod jeho kabátem. Zkoušel nemyslet na to, kolik cesty mají ještě před sebou a jak malou část ujeli.

Teď musí rychle najít dobrý tábor: chráněné a ukryté místo, ze kterého bude mít rozhled, ale kde je nikdo snadno nezpozoruje. Taky je důležité, aby tam bylo něco, z čeho by mohl znovu vysednout na koně.

Ashawakie byl čím dál tím dychtivější najít velkého koně. V dešti stopy ztratil, ale pokračoval v cestě. Byl chytrý a zkušený, a proto nehledal pracně něco, co by ho na stopu znovu přivedlo. Pokoušel se vmyslet se do uvažování Malého bojovníka.

Tak našel hrubý přístřešek pod padlým topolem.

Kapitola 4.

Frank Darrow otočil koně a pečlivě prohlížel otisky. „Je to indiánský pony," řekl. „Scotte, nedá se nic dělat. Jakákoliv naděje, že ty děti najdeme, zmizela s deštěm. Podívej se sám – nikde po nich není ani stopa. Nenajdeš dokonce ani stopy po antilopách!"

Collins ukázal na stopy ponyho. „Ten indián měl někam namířeno. Když nechal stopy on, muselo něco zůstat i po Hardym."

„Jestli je vůbec naživu." Darrow zkřížil ruce na hrušce sedla. „Scotte, myslím, že bych to na tvým místě asi viděl stejně, ale dej si trochu říct."

„Ten kluk má teprv sedm a je v maléru, do kterýho by se nechtěl dostat žádnej dospělej chlap. Je v divočině, nemá nic k jídlu, žádnou zbraň, vo který bysme věděli a má s sebou malou žábu, vo kterou se musí starat. Říkáš, že se vo sebe umí postarat, ale tohle je indiánskej kraj a ten kluk s sebou má koně, za kterýho by dal každej Indián všecky čtyři špičáky."

„I kdyby nakrásně vo životě v divočině něco věděl, okolní kraj je v týdle roční době napůl pustej, skoro žádná zvěř. Přes pláň se v nejbližších dnech požene studenej vítr a bude ji zametat jako pekelná metla. Indiáni i zvířata to vědí, takže se stáhli do úkrytu v horách. Ten tvůj kluk nemá šanci."

Scott Collins pokýval hlavou. „Franku, klidně se vydej zpátky, já ti to za zlé mít nebudu. Vím, že se rychle blíží zima a ty musíš připravit hospodářství a máš spoustu další práce, kterou je potřeba do sněhu udělat. Nadělat zásoby dřeva a uložit ho, než udeří mrazy. Já jedu dál a budu hledat, a víš proč? Protože toho kluka znám.

Chodil se mnou na pole a do lesa od chvíle, kdy byl luční kobylce pod kolena a pořád se mě na všechno vyptával. Hledali jsme lesní plody a léčivé byliny v lese i na loukách a prodávali je lidem, když o ně měli zájem. Lovili jsme zvěř a sháněli jídlo, kde se dalo. Hardy mně pomáhal při sázeni i setí a má vypěstovaný silný smysl pro zodpovědnost.

Indiány taky zná. Hrál si s jejich dětmi a taky s nimi lovil. Já svého syna znám a i když je mladý, umí se o sebe postarat a věřte mi, že vydrží moc!

To ještě není všechno. Jsme sami, on a já, a máme jenom jeden druhého. On ví, že ho budu hledat. Ví, že se budu pohybovat podél té cesty, kterou měli jet a věří, že ho neopustím, protože mě zná a ví, že právě takhle funguju. Franku, možná to bude trvat dlouho, ale nepřestanu, dokud nenajdu toho chlapce nebo aspoň jeho mrtvé tělo. Ty se klidně vrať, jestli chceš."

Darrow na něj chvíli upřeně zíral. „Ještě nikdy v životě jsem neviděl takového pitomýho tvrdohlavýho berana. Tak jo, zůstanu s tebou, ale jenom kvůli jedny věci. Jestli je ten tvůj kluk jenom z půlky tak paličatej jako ty, tak toho vopravdu ani nenechá, ani neumře. Dejme se teda do dalšího hledání."

Bili Squires studoval s neobyčejnou důkladností kus žvýkacího tabáku. Nakonec si ukousl pořádný žvanec a vecpal si ho za tvář. „Možná, že kdybyste se vy dva pardálové přestali aspoň na chvíli dohadovat, měli byste čas přemejšlet. A kdybyste přemejšleli, určitě by vám byla jedna věc divná!"

Oba se k němu obrátili a Squires si dal pěkně na čas. Jeho čelisti zpracovávaly tabák a on sám vychutnával okamžik napětí. „Jasně, hochu. Kdybyste vy dva chvíli přemejšleli, zajímalo by vás, co tady dělal rudokožec v tom dešti."

Zírali na něj a on klidně převaloval svůj tabák sem a tam. „Teďkom se podívejte na ty stopy. Tenhlecten indiánskej pony tady nechal svý stopy ještě před tím, než přestalo pršet. Jsou pěkně čerstvý, vokraje jsou eště vostrý, ale hele, drží se v nich voda a do tyhle jílovitý země se moc vody nevsákne.

Takže, co nám to říká? Tady máme indsmana, kterej jede do horoucího pekla, po pláni bůhví kam a žene si to pěkně v dešti – alespoň než přijel sem. A takle pitoměj žádnej Indián nejni, akorát když už je na dohled vod svý chajdy a to tenhle určitě nejni.

Tak dál. Žádnej tábor tady široko daleko nejni, jinak bysme zahlídli i jiný stopy. Tenhle indsman teda jede sám a skrz déšť a znáte nějakýho rudocha. Kterej by to dělal jen tak? Takže já se ptám: proč?"

„Ty si myslíš, že stopuje ty děti?"

„Scotte. Každej rudoch by ty děti sledoval i skrz nejhorší bouřku, jen aby dostal toho hřebce. Todle tady je první vopravdicky nadějná stopa, kterou máme.“

„No jo, je to určitá šance,“ souhlasil váhavě

Darrow. „Když tak o tom přemejšlim, vážně je to divný. Každej normální Indián by si našel nějakou díru, tam by zalezl a počkal, až se bouřka přežene.“

„Nic jinýho nemáme, řekl Squires, „takže zkusme, co to udělá.

Vyhledávání stopy byla zdlouhavá a namáhavá práce. Indián se už ze zvyku držel tvrdých a skalnatých míst všude, kde to bylo jen trochu možné a navíc, místy jeho stopy odplavily stružky vody, stékající po úbočích do údolí. Jednou ujeli půl míle jen na základě odhadu, protože se voda doširoka rozlila a odplavila celou vrstvu písčité půdy včetně otisků, které hledali. Samozřejmě je opět našli, ale až po hodině usilovného pátrání, kdy jezdili ve stále širších kruzích.

Stopa Indiána je dovedla k přístřešku pod vyvráceným topolem.

Dorazili k němu na sklonku namáhavého dne a sami se tam utábořili. Bili Squires místo se zájmem prohlížel. „Ten mladej je vážně šikula, to zas jo, řekl s obdivem. „Tady si vybral parádní tábořiště a takový, ve kterým by je hned tak někdo nenašel.

„Ten rudoch je ale našel, komentoval Darrow jeho úvahu. Ukázal k ohništi. „Zakryl ho pěkně. Taky tady jedli. Hůlkou vyhrábl z ohniště pár začernalých skořápek. „Lískáče.

„Heleďte, tady! Squires našel v prachu vedle provizorního lůžka otisk malé ručky. Jen hranu dlaně, čmouhu v místech, kde byly klouby a slabý otisk levého palce. „Je to tak, má s sebou tu Powellovic žábu, fakticky.

Hardy nechal u břehu, o který byl padlý strom opřený, malou zásobu srovnaného dříví a trojice je teď použila na vlastní oheň.

Frank Darrow opekl nějakou slaninu, udělal na pánvi několik chlebových placek a uvařil kávu. Bili Squires tiše seděl a pokuřoval. To byla, když byl v divočině, naprostá výjimka.

Nakonec promluvil. „Teď máme na krku pěkný trable.

Darrow k němu pozvedl oči a Collins přestal štípat třísky na ranní oheň.

„Hodně jsi mi vo klukovi vyprávěl, pokračoval Squires, „a tady si taky člověk může udělat vobrázek. Von ví, že má toho indsmana v patách.

Rozhostilo se ticho, jen na pánvi prskala slanina a vůně kávy plnila celý malý prostor.

„Je to spíš takovej pocit, než co jinýho, ale vemte si todle místo. Dal si pěknou práci s tím, aby byli dobře ukrytí. Nedělal si jenom přístřešek, pokoušel se ho i zamaskovat.

„Má nůž. Viděli sme místa, kde ho použil, ale tady v okolí to nebylo. Nic není už z dálky tak vidět, jako čerstvě uříznutá větev, nebo bílý místo po vodříznutý kůře. No, a viděli ste tady něco takovýho? Ten kluk musel bejt k smrti unavenej, vyděšenej, ale pořád používá tu svoji mrňavou makovici. Vsadil bych se, že kdyby člověk prohledal okolí, našel by všude možně místa, kde řezal dříví na oheň, ale museli byste sakra hledat. Pochybuj u, že by byl takhle vopatrnej, kdyby neměl strach, že mu de někdo po stopě, teda někdo jinej než jeho tatík.

„A proč jsme tedy podle tebe v maléru? zeptal se nechápavě Collins.

„Ten kluk se bude snažit mazat stopy odpověděl mu tentokrát Darrow, „to je jasný jako facka. Myslí si, že mu přijdeš naproti zepředu, ale ten Indián je za ním, takže se bude ze všech sil snažit nenechat po sobě žádnou stopu. To znamená, že žádná stopa nezbude ani pro nás.“

Při jídle vymýšleli a probírali všechny možnosti, které by mohly nastat. Hardy Collins jistě nebude chtít sejít z cesty, kde ho podle jeho přesvědčení bude otec hledat, ale může se stát, že ho k tomu okolnosti přinutí.

Scott si byl téměř jistý tím, co jeho syn udělá a na základě jeho jistoty s ním nakonec oba zálesáci souhlasili. Byl přesvědčený, že když Hardy opouštěl tábor, jel kus cesty vodou, aby po sobě nezanechal žádné stopy, ale otázka zněla, kudy se vydal potom.

„Musíme hlavně zjistit, kde našel ty lískáče, řekl Squires. „Estli jich tam bylo víc, určitě se pro ně vrátil.

Scott Collins nemohl spát. Ležel s otevřenýma očima a dlouho myslel na svého syna, ztraceného někde v chladné temnotě. Ve dne

byl schopný tvářit se před ostatními klidně a také věřil, že ví, co jeho syn udělá nebo o co se pokusí. Ale v noci, když ležel ve tmě, myslel jen najedno. Jak zranitelný je sedmiletý chlapec, i když je na svůj věk silný a vyspělý.

Hardy vyrostl zpoloviny pod širým nebem, to ano, ve skutečnosti jiný život moc neznal. Mnohokrát spolu tábořili v lesích, rozcházeli se před lovem, každý šel svým směrem a nechával značky, podle kterých ho mohl ten druhý najít. Často si v divočině sháněli potravu a připravovali jídlo z drobné zvěře, ulovených ptáků a divokých rostlin. Přes to všechno byl ale Hardy malý chlapec a teď se musel starat nejen o sebe, ale navíc o holčičku, která byla mnohem mladší než on. Nakonec však Collinse přece jen ukolébal spánek.

Vzbudil ho zvuk hlasů zvenku a trvalo mu minutu či dvě, než si uvědomil, že oheň už hoří; ucítil kávu a uslyšel Darrowův hlas.

„Uděláme dobře, když při hledání děcek nezapomeneme na toho indsmana, Bille. Určitě by byl hrozně spokojenej, kdyby si mohl udělat zářezy na holi za naše skalpy. Takže si myslím, abysme si hlídali záda ve dne v noci.

Scott Collins se posadil. „To jste mě nemohli vzbudit? Umírám touhou po kávě!

Oba muži sklonili hlavy a vlezli malým otvorem dovnitř úkrytu. „Vypadal jsi děsně pomačkaně, tak jsme tě nechali spát, odpověděl mu Bili. Kouřil dýmku. „Frank matlal nějaký jídlo a já jsem se zatím rozhlídnul vokolo. Na druhý straně potoka je lískový křoví a táhne se až nahoru do svahu. Je tam spousta stop. Kluk se musel voříškama pěkně napakovat, to je poznat z čerstvě votrhanejch větví.

„Takže aspoň nemají hlad, řekl Scott.

Ani jeden ze tří mužů mnoho řečí nenadělal. Když se Scott najedl, vyrazila trojice pod vedením Billa Squirese dolů k potoku. Sledovali ho proti proudu a pečlivě prohlíželi oba břehy. Dojeli k lískovému houští a pokračovali dál. Čas od času zahlédli stopu, kterou zanechal Indián.

Stopy už byly několik dnů staré, ale netroufli si zrychlit tempo v obavě, aby neztratili téměř neviditelné otisky, které jim občas skutečně docela mizely.

Pozdě odpoledne toho dne Scott Collins zvedl hlavu od indiánské stopy, kterou studoval. „Nezdá se ti, Bille," řekl, „že ten Indián tráví spoustu času studiem toho, co ty děti dělají a jak to dělají? Vždycky, když přijede na místo, kde se zastavili, nechá tam stop za tři."

Squires se uchechtl. „Jo, je zvědavej. Neví, co si vo nich má myslet, Scotte, a řekl bych, že ho to vopravdu zajímá. Chce vědět, jak co dělají a jak si shánějí jídlo."

„Hardy ví spoustu věcí o životě venku a vybaví se mu, jenom když bude používat hlavu a hezky si vzpomene."

„Nemysli, má svejch starostí až až," vmísil se do řeči Darrow. „Je spousta jídla, který si nemůže dopřát, protože nemá ani pánev ani hrnec. Na člověka, kterej cestuje takhle nalehko, si ale vede moc dobře, to musím říct."

„Jak jsme za nimi asi daleko?" zeptal se Scott.

„Tak dva, tři dny. Možná čtyři. Občas cestují hrozně pomalu a řekl bych, že první den neudělali víc než čtyři pět mil. Další den ještě vo něco míň. Na druhý straně, jak se dostane na toho koně, vždycky má čas výbornej."

Už se utábořili, když se Collins náhle rozhlédl po ostatních. „Mám strach, že co nejdřív odbočí z cesty."

„Už jsem vo tom taky přemejšlel," souhlasil s ním Squires. „Jak já to vidím, je to jeho jediná šance, jak zmizet tomu Indiánovi. Nemusí se mu to ani potom podařit, protože ten Indián je vopravdu dobrej stopař, ale kdyby si k tomu vybral správnej čas a místo, mohl by uhnout k severu a dostat se do hlubokýho lesa. Kdyby to vzal skrz, narazil by na úpatí hor Větrný řeky a pak už to není daleko k Bridgeru. Ten kluk by moh udělat zrovna todle. Myslí a myslí na plný pecky."

„Jenom bych si přál, aby na sobě měli teplejší oblečení," řekl Scott.

„Jo, to bych si přál taky!"

Ashawakie myslel také na zimu, ale trochu jinak. Při několika příležitostech si byl skoro jistý, že už má Malého bojovníka v hrsti, ale tomu se vždycky jako zázrakem podařilo uniknout. Děti udržovaly v táborech jen malý oheň, tak jak to dělají Indiáni, a choulily se

těsně k němu, ale od hor, které už byly pokryty sněhem, vál čím dál tím studenější vítr. Každou chvíli už začnou potoky a říčky od břehů zamrzat a Malý válečník s holčičkou budou trpět zimou.

Ashawakie však na děti nemyslel se soucitem. To, že budou strádat mrazem, ho nechávalo zcela lhostejným. Prostě si ten fakt uvědomil. Byl zvědavý, co asi udělají a věděl, že musí s tímhle detailem počítat při pátrání po jejich táborech.

V životě poznal jen pár bílých mužů, žádnou bílou ženu, natož děti. Mnoho z jeho lidí je však znalo a někteří o nich mluvili přátelsky. Většina Čejenů ale považovala bělochy za dobré jen k tomu, aby se s nimi bojovalo nebo se jim kradli koně. A to Čejenové zdaleka nepovažovali krádež koní za tak hrdinský čin jako třeba Komančové. Ashawakieho zajímaly pocity a potíže bílých dětí stejně, jak by ho zajímaly pocity a potíže ztracených vlčat. Chtěl jen toho koně, ale způsob, jakým Malý bojovník řešil různé potíže, ho zajímal.

Indián si zatím nevšiml a neuvědomil, že je sám pronásledován. Jako všichni bojovníci pozoroval svou zpáteční stopu a kraj vzadu za sebou, ale trojice bělochů za ním byla zatím příliš daleko, než aby šijí mohl všimnout. Možná, že kdyby věděl, že je má v patách, podnikl by zoufalý pokus a děti dohonil. Pak by je zabil a vzal si koně. Teď už byl příliš daleko od svého vikiupu*, než aby ho napadlo vézt je jako zajatce zpět.

Ještě něco však nutilo Ashawakieho myslet na děti s koněm. Blížil se totiž k místu jedné z největších zkoušek svého života. Uběhly už tři roky od chvíle, kdy potkal

Byl to grizzly a Ashawakie ho potkal naprosto

* Pozn. Překl.: vikiup – chata z různého materiálu se střechou z trávy – zimní příbytek některých indiánských

kmenů na jihozápadě Ameriky.

neočekávaně. Okamžitě poznal, že má zlou náladu. Některá zvířata, stejně jako někteří lidé, se rodí a celý život jsou nevrlá, a to byl i případ tohohle medvěda. Potkali se na úzké stezce, Ashawakie bleskově zvedl pušku a vystřelil.

toho medvěda.

Čejenovi bylo pětatřicet a patřil k nejsilnějším válečníkům kmene. V duchu si však přiznával, že když se srazil s medvědem, bál se – poprvé a jedinkrát v životě se bál! Kulka sice zasáhla, ale medvěd přesto zaútočil. Na druhý výstřel už nezbýval čas, a tak Indián vrazil zvířeti pušku do otevřené tlamy a vytáhl lovecký nůž. Medvěd odhodil pušku jako stéblo, Ashawakiemu se podařilo vbodnout nůž do zvednuté tlapy a pak ho obluda srazila ze stezky.

Měl štěstí, při pádu nenarazil na skálu, ale dopadl do hustého chumáče křovin, které jeho pád zbrzdily, těmi proletěl a nakonec dopadl obličejem dolů do písku úzké pláže, lemující proud potoka. Vyrazil si dech a na několik okamžiků se nemohl ani pohnout. Právě se mu podařilo nadechnout, když uslyšel, jak se rozzuřený medvěd asi o dvacet metrů dál prodírá úbočím dolů.

Zvíře vztekle bručelo a čenichalo mezi kameny a křovisky, až ho po chvíli bolest v poraněné tlapě přinutila odejít. Nebylo nic, co by ho k Indiánovi přivedlo, protože Ashawakie letěl vzduchem pořádný kus a nezanechal po sobě žádnou stopu. Medvěd hledal zbytečně.

Ashawakie se teď rozhlížel kolem sebe, tiše si mumlal a myslel na celou tu událost. Tenkrát byl ve svém životě smrti nejblíž a na ten okamžik i na okolní kraj vzpomínal s nechutí. Bylo to snad znamení, že ho děti přivedly právě sem?

Byly to děti, nebo to nakonec přece jen byli Malí lidé? Přivedli ho sem – na místo, kde poznal strach – úmyslně? Sem – na místo, kde žil medvěd?

Kapitola 5.

Hardy měl neustále hlavu plnou obav. Ale přitom se bál méně nebezpečí, která je čekala na cestě, než své neschopnosti si s nimi poradit. Teď začal nabývat sebedůvěru. Byli na cestě už několik dnů a přežívali.

Seděl na Rudochovi a hřebec se pohyboval kupředu příjemným tempem. Betty Sue klidně spala před ním a poprvé za delší čas ze spánku nevzlykala. Co však bylo nejlepší. Hardy měl pocit, že jejich situaci dobře promyslel a zatím zvládl.

Začalo to tou rybou. Během poslední půl míle přebrodili dvakrát potok, pak se kus vrátili a celou míli postupovali řečištěm proti proudu.

Dobrého stopaře, který má dost času. Oklame jen málokterá falešná stopa. Hardy si nedělal velké naděje, že by se mu podařilo Indiána setřást. Hrál především o čas a doufal, že získá alespoň hodinu, ale několik hodin by bylo ještě lepší.

Rybu uviděl, když projížděli vodou a poprvé si uvědomil, že jeho starosti ho zaměstnaly natolik, že nevěnoval pozornost okolní krajině.

Když byli ještě doma. Často se díval, jak indiánští chlapci vyrábějí rybí vrše z proutí a rákosu a sám jim při tom občas pomáhal. Několikrát také tím způsobem rybu ulovil. Teď měl hlad. A přitom projížděl kolem potoka plného ryb!

Ruka už ho bolela, jak podpíral Betty Sue hlavu, ale jeho mysl se zabývala rybím problémem. Na výrobu vrše bude potřebovat nějaký čas. Při troše štěstí jednu uplete tak za hodinu, možná že dřív. Kdyby ji nastražil na noc, do rána by tam mohla být ryba. Měl smůlu, že ho tísnil čas.

A musel skutečně v jízdě pokračovat?

Co kdyby opustil cestu? Touhle dobou si už bude Indián jistý, že míří na západ jako většina bělochů v téhle oblasti a že se jí bude držet. Co kdyby si vybral nějaké vhodné místo, na kterém by se jeho stopy ztratily a opustil stezku docela? Řekněme, že by se vydal směrem k horám a utábořil se na břehu nějakého malého potoka aspoň na tak dlouho, než uloví nějakou rybu. Třeba by jich ulovil víc, najedno

nebo na dvě jídla. Možná, že by se mu jich podařilo chytit i tolik, že by si jich pár mohli vyudit na další cestu.

A co takhle rybu uvařit, nebo upéci v popelu? Co se toho týče, nebyl problém vyrobit si nádobu na vaření z kůry. Jak ho to tatínek naučil. A určitě tady v okolí rostou různé rostliny, které se dají s masem nebo rybou vařit.

Vzduch byl čerstvý a chladný, vodní proud bublal na kamenech a koruny stromů tu a tam rozvlnil závan větru. Když zavanul od sněžných polí v horách, studil. Hardy několikrát během cesty opatrně vystoupil na malé pahorky mezi stromy a pozoroval krajinu za nimi. Zatím nezahlédl Indiána ani jednou, ale byl si jistý, že tam vzadu je.

Hardy myslel ještě na něco jiného. Když opustí stezku, mohl by minout svého otce, který už ho jistě touhle dobou hledá. Ale jeho tatínek používal hlavu, znal Hardyho a věděl, jakým způsobem myslí. Samozřejmě, že v minulosti jeden pro druhého zanechávali v lesích znamení, která naznačovala změnu směru nebo ukazovala, kde některý z nich odbočil z pravidelné cesty. Kdyby však nechal pro tatínka podobné znamení, uvidí ho bohužel i Indián. Obvykle se takové znamení dělalo tak, že se na sebe položily dva kameny a třetí vedle nich ve směru odbočení. Jindy se jako ukazatel používala nalomená větévka, která ukazovala příslušným směrem.

Mezerou mezi stromy uviděl Hardy několik desítek metrů před sebou malý potok, ústící do hlavní říčky od jihu. To bylo přesně to, co chtěl.

Sjel až na samý břeh říčky, našel pozvolné místo, kde mohl kůň pohodlně vstoupit do vody a rozjel se nahoru proti proudu. Proud tady byl divoký, ale voda málokdy hlubší než půl metru. Pokračoval v cestě proti proudu, až se ocitl přímo proti ústí menšího potoka, ale nezastavil a pokračoval ještě kus dál. Pak vyjel z vody, vrátil se kousek řídkým lesíkem a vydal se směrem k horám.

Za krátkou chvíli ale znovu obrátil ryzáka zpátky na břeh hlavni říčky k místu, kde se do ní vléval menší potok a do křoví těsně u břehu položil ulomenou větévku, jejíž konec ukazoval směrem, kterým se teď chtěl vydat. Za celou dobu, kdy byl na cestě, Hardy nepoužil jediného znamení. Doufal, že právě proto si bude Indián myslet, že i tato větévka byla zlomena náhodou. Jeho otec, a to Hardy věděl, bu-

de právě takové znamení hledat a zlomenou větévku mezi sebou používali nejčastěji.

Ten večer se Hardy a Betty Sue utábořili u potučku poblíž vrbového hájku a Hardy začal vyrábět vrš na ryby. Nejdřív nasbíral plnou hrst slabých vrbových proutků a na jednom konci je nejtenčím z nich svázal. Pak udělal postupně z větviček několik kroužků, a to tak, že každý další byl větší než ten předchozí. Vzal nejmenší a zastrčil ho mezi proutky ke svázanému konci jak nejdál mohl a opět ho k proutkům přivázal. Tak přidával kroužek za kroužkem, od nejmenšího k největšímu, až dostal jakýsi velký řídký proutěný trychtýř. Když byla vrš hotová, nalíčil ji do proudu a vrátil se do tábora.

To, že ho napadlo uplést rybí vrš, pobídlo jeho paměť a začaly se mu vybavovat další věci. Vzpomněl si na šípovou hlavu neboli wapatoo, vodní rostlinu, která se vyskytuje v jezírkách a pomalu tekoucí vodě. Hlízovité kořeny se daly vařit jako brambory nebo péci v horkém popelu. Vzpomínal si na dvě léta, kdy se neurodily žádné brambory a oni s tatínkem se místo nich museli živit hlízami rostliny wapatoo. Indiáni byli zvyklí ji hledat, když se brodili přes říčky a potoky a dokázali ji v kalné vodě nejen nahmátnout, ale i vytáhnout nohama. Hardy si přál, aby právě teď alespoň jednu našel.

Děti obcházely lískové houští, kde nacházely tu a tam ještě další oříšky, které okamžitě jedly. Našly také pár brusinek. Nebylo to sice dost na to, aby se nasytily, ale zahnaly alespoň nejhorší hlad.

Noc byla chladná. Hvězdy jasně zářily a proti nebi se v dáli rýsovaly křišťálově ostré vrcholky hor.

Když přišlo ráno, Hardy našel ve vrši tři slušně veliké pstruhy, kteří jim upečení na žhavých uhlících nesmírně chutnali. Poprvé za celou dobu ani jeden z nich neměl hlad.

Do úzké strže, ve které našli své dočasné útočiště, se dalo vejít jen po úzké stezce, kterou podle jejího vzhledu, s výjimkou divoké zvěře, už dlouho nikdo nepoužil. Našli tam místo, dobře ukryté mezi padlými stromy a přestože tam nebylo trávy příliš mnoho, hřebec se klidně pásl na nízkém křoví a zdál se spokojený. Během dne ulovil Hardy ještě několik dalších ryb, napíchl je na zelené větve a nad ohněm je udil, jak nejlépe dokázal. Zatímco se ryby udily, děti sbíraly opodál plody oskeruší a přitom Hardy našel tu stopu.

Nikdy v životě neviděl stopu medvěda grizzlyho, ale poznal ji okamžitě podle otisků dlouhých drápů na předních tlapách. Přesně o těchto stopách mu vyprávěl Bili Squires.

Bylo jasné, že grizzly se tady pásl na lesních plodech, a to nejpozději včera, a jeho stopy byly všude okolo. Hardy studoval medvědí stopy velice pečlivě a cítil mrazení v zádech, když si představil, že by mohl být medvěd někde nablízku. Samozřejmě, že medvěd může urazit při hledáni potravy obrovský kus cesty, v této chvíli už mohl být celé míle daleko. Když si však Hardy vzpomněl na vůni pečené ryby a uzeného masa, dostal strach, že je-li medvěd někde v okolí, přiláká ho vůně neomylně zpět.

O něco později našel Hardy další otisky o kus dál na otevřeném prostoru a něco ho na nich zarazilo. Usoudil, že jednu z předních tlap má medvěd podivně zmrzačenou a v duchu začal zvířeti říkat Starý kulhavec.

Medvědí stopy našel Hardy až druhý den k večeru. Na to, aby teď zrušili tábor a pokračovali v cestě bylo jednak dost pozdě, ale hlavně ryby ještě nebyly dostatečně vyuzené.

„Zůstaneme tady, řekl Betty Sue, „ale kdybys v noci cokoliv slyšela, hned mě vzbuď. Nehýbej se a nemluv.

Upřela na něj veliké oči. „A proč?

„Dělej to, co ti povídám, odpověděl jí bez vysvětleni.

„Proč?

Původně jí nechtěl o medvědovi nic říci, ale pak usoudil, že bude lepší jí odpovědět, než poslouchat její věčné otázky. „Myslím si, že se tady někde okolo potuluje medvěd, řekl, „veliký medvěd.

Náhle si vzpomněl na Rudocha. Malá mýtina, na které byl hřebec uvázán, ho částečně omezovala v pohybu. Měřila sotva patnáct metrů napříč a široká byla ještě méně. Tedy příliš těsná na to, aby na ní mohl hřebec utíkat, natož aby na ní mohl bojovat, i když žádné zvíře, o kterém Hardy věděl, se grizzlymu nemohlo postavit. Hardy byl přesvědčený, že i když má grizzly raději oříšky, bobule a kořínky, rozhodně by si nenechal ujít šanci, aby ke svému jídelníčku přidal kus čerstvého masa.

Už se téměř stmívalo, ale Hardy se rozhodl. Musejí odjet, a to okamžitě.

Spěšně posbíral jejich skromnou výbavu. Potom se vydal k Rudochovi. Kůň nervózně přešlapoval a přitom obracel hlavu k nedalekému lesu. Uši měl vztyčené, oči rozšířené a nozdry se mu chvěly.

„To je v pořádku, Rudochu," řekl něžně chlapec. „Tak, teď mě nech zvednout nahoru Betty Sue. Pojedeme dál."

Hřebec trochu sklonil hlavu, ale oči z lesa nespustil.

Starý kulhavec se blížil. Byl to obrovský, neustále mrzutý grizzly, který o něco překročil svůj nejlepší věk. Jako mrzutý se už narodil a tato jeho vlastnost se od chvíle, kdy před lety utrpěl zranění přední tlapy, mnohokrát znásobila.

Byl na obvyklé obchůzce svým revírem, což představovalo cestu dlouhou skoro dvacet mil, a teď se vracel zpátky do toho koutku, který měl ze všeho nejraději. Jeho cesta za potravou byla neúspěšná, a proto byl hladový a vzteklý.

Vítr vál od něj směrem k dětem, jinak by už dávno zachytil pach člověka a vyhnul se mu. Jak se ale blížil víc a víc, ucítil náhle vzrušující a neznámé vůně, které se mísily s pachy známými. Rozeznal zápach koně, Starý kulhavec už jednou nebo dvakrát v životě koně ulovil, a zachytil také vůni syrové ryby.

Kulhavec vážil dobrých čtyři sta kilo. Už byl pomalejší než kdysi, jenže stále ještě byl rychlý dost a snadno rozdrtil zdravou tlapou jedinou ranou hlavu dospělého býka. Nebál se ničeho na světě. Ráno téhož dne narazil na horského lva. Ten vrčel a prskal, pak proběhl okolo něj po úzké stezce a teprve daleko za ním se obrátil a zavrčel.

Starý kulhavec přehlédl divokou kočku jako něco, co nestojí za pozornost.

Když poprvé ucítil koňský pach, nebyl od tábora daleko. Potom zachytil i kouř ohně, který neměl rád. K těmto dvěma známým zápachům se přidala nesmírně lákavá vůně uzené ryby, která se lišila od čehokoliv, co kdy v životě poznal.

Kulhavec se zastavil uprostřed stezky a pátravě pozvedl čenich. Neměl strach, byl skutečně zvědavý. Vůně přicházely z úzkého bočního kaňonu. Jeho vlastní doupě, kam by se už brzo měl uložit na zimu, bylo jenom o kousek dál. Znovu začenichal a z hrdla se mu vydralo zavrčení. Ucítil totiž sice slabý, ale zřetelný zápach člověka.

Opustil stezku, vydal se úbočím dolů k vodě a čas od času zvedal hlavu a větřil. U potoka se napil vody a znovu upíral oči do šera, které mezi stromy zhoustlo na téměř neproniknutelnou tmu. Pak znovu vykročil směrem odkud přicházela směsice pachů. Byl hladový a chtěl maso… A věděl, že tam, kde se pohybují lidé, by mohl najít ještě jiné věci k jídlu. Nebyl to první tábor, na který by zaútočil a zatím byly jeho nájezdy úspěšné.

Zhruba tři míle odsud narazil na stopu svého starého nepřítele Indián Ashawakie. Se záchvěvem nepřirozeného strachu poznal medvědí stopu a potom si všiml zmrzačené přední tlapy. Znovu si vybavil svůj zoufalý útok nožem a obrovskou medvědí tlapu, ze které se řinula krev. To bylo poslední, co tenkrát zahlédl z obrovského medvěda s krví podlitýma očima, než ho zvíře srazilo z útesu.

Ashawakie, potomek celých generací nebojácných válečníků, zůstal nerozhodné stát.

Jenom malý kousek cesty odsud byl ten veliký hnědočervený kůň… Jeho žíně nalezl zachycené na kůře stromů, o které se kůň otíral. A on ho chtěl. Budou tam i ty děti, pokud to děti vůbec jsou… a bude tam i medvěd.

Medvědí stopy byly úplně čerstvé, zvíře tady muselo projít před krátkou chvílí. Ashawakie si znovu uvědomil, že je to medvěd, který ho tenkrát málem zabil. Nikomu se o tom samozřejmě nezmínil, ale celé měsíce ho ve snech pronásledovala ta příšerná obluda s krví podlitýma očima. Budil se zalitý studeným potem, když si vybavil příšerné slintající čelisti, obrovské svítící tesáky a vrásčité, vztekle ohrnuté pysky.

Zkontroloval si pušku a potom luk a šípy, které měl pro případ, že by se mu puška nějakým způsobem poškodila.

Ashawakie byl velice pyšný, věřil především ve svou sílu, získal mnoho skalpů a připočetl si mnoho kupů. Rozhodl se, že pojede dál. Ale v sedle s ním jel strach z medvěda, který podle jeho přesvědčení musel být vtělením zlého ducha, příšery, jež se zjevila na tomto světě jen proto, aby ho zabila. Prsty se letmo dotkl medicínového váčku. Věřil, že svou medicínu bude potřebovat.

Vítr lehce ševelil v listoví stromů a Hardy se udiveně rozhlédl, když přistoupil ke koni a pokusil se zvednout Betty Sue na jeho

hřbet. Hřebec rychle uhnul stranou a poprvé za celou dobu se pokusil vyhnout svému nákladu. Hardy zaváhal a zoufale zatoužil po tom. Být už odsud pryč. Zároveň však chápal, že hřebec cítí nebezpečí a chce mít volnost pohybu.

Odvedl Betty Sue k velikému stromu a vysadil ji na nejnižší větev. „Tady seď a ani se nehni," varoval ji, „a ani nemukni."

Připravil si luk a šípy. Proti grizzlymu to byla ubohá zbraň, ale nic jiného neměl.

Vítr znovu zašuměl v okolních keřích a v hustém porostu se něco pohnulo. Hardy přešel k Rudochovi a stáhl poutači provaz z kolíku. „Tak, Rudochu, teď ukaž, co umíš a nebudu se na tebe zlobit, když odsud utečeš."

Hřebec zvedl vysoko hlavu a nozdry se mu rozšířily. Potom náhle rozzlobeně rozhrábl kopyty zem.

Medvěd ukrytý v křoví vyhlížel na mýtinu mezi listím a oči mu rudě zářily. Hluboko z hrudi se mu vydralo zavrčení. Medvěd podvědomě vycítil v hřebci to, čím by byl v divoké přírodě, totiž vůdce stáda. Několikrát se s podobnými tvory setkal předtím, ale ti před ním vždycky utekli i s celým stádem tak rychle, že nechali Starého kulhavce daleko za sebou. Hřebec se mu postavil na odpor jedině v případě, že zaútočil na klisnu s hříbětem a potom, to musel Kulhavec přiznat, nebylo na světě hroznějšího protivníka nad zuřivého hřebce.

Kulhavec postoupil pomalu kupředu. Hřebec byl od něj vzdálen dobrých deset metrů a grizzly chtěl, aby byl jeho první útok rozhodující. Jeden úder zdravou tlapou a hřebec se bude válet v prachu s přeraženým krkem. Medvěd ze zkušenosti dobře věděl, že bojující hřebec je jako rozzuřený démon, který dovede rychle útočit a skvěle se bránit.

Rudoch byl větší než jakýkoliv mustang, se kterým se Starý kulhavec v životě setkal, ale přesto medvěd strach neměl. Přál si to jenom skončit rychle. Plíživě postupoval krok za krokem kupředu.

Hardymu divoce bušilo srdce a v ústech mu strachy vyschlo. Pomalu ustupoval až ke stromu. „Betty Sue." Zašeptal chraptivě…lez nahoru. Vyšplhej se až na tu velkou větev, kterou máš nad hlavou."

Betty Sue uměla po stromech lézt docela dobře, a to už od té chvíle, kdy se poprvé doma vydala s Hardym do lesa. Teď se postavila a snadno se vyšplhala na větev, která byla o dalšího půl druhého metru výš nad zemí.

Černí medvědi umějí na strom vylézt velice rychle a mladí grizzlyové to taky dokážou. Dospělý grizzly se o to však nepokouší, protože dobře zná svou váhu. Hardy stál zády opřený o kmen stromu a nasadil na tětivu jeden ze svých šípů.

Starý kulhavec vystrčil z křoví obrovskou hlavu a upřel pohled na koně. Hřebec ostře zaržál, vzepjal se na zadních nohou a předními zahrabal ve vzduchu. V té chvíli Starý kulhavec vyrazil k útoku.

Kapitola 6.

Grizzly očekával, že svým prvním děsivým útokem srazí hřebce vahou svého těla na zem do porostu a bude moci uplatnit své tesáky a drápy.

Hřebec však rychle uskočil stranou, otočil se kolem předních nohou a vyhodil zadníma nohama s okovanými kopyty. Úder zasáhl medvěda do boku a ramene a vyvedl ho nečekaně z rovnováhy, takže upadl přímo na svou zmrzačenou tlapu.

Medvěd vyskočil okamžitě, ale ne dost rychle na to, aby bez následků unikl tvrdému úderu předních kopyt, vedenému s úmyslem zabít. Grizzlymu se podařilo vyhnout se jednomu z kopyt, druhé mu otevřelo velkou ránu v rameni.

Rudoch opatrně obkroužil medvěda jako by si uvědomoval, že až doposud bylo štěstí na jeho straně. Kulhavec se vztyčil na zadních nohou, protože věděl, že by byl pro něj nejvýhodnější úder přední tlapou, který by mohl koni přerazit nohu nebo krk. V tom okamžiku se Hardy rozhodl vystřelit svůj první šíp.

Nebyl to nijak zvlášť dobrý šíp a luk nebyl o moc lepší. Ale vzdálenost byla menší než patnáct metrů a bílá skvrna, kterou měl medvěd pod krkem, představovala dokonalý cíl.

Hardy natáhl luk ze všech sil a vystřelil. Šíp zasáhl medvěda přesně do krku, maličko k jedné straně a zabodl se do těla zvířete více než polovinou své délky.

Medvěd se pokusil odstranit tlapou bodavou bolest z krku a pak se napůl otočil a upřel oči na nového nepřítele. Zahlédl chlapce, který se krčil těsně u kmene stromu a okamžitě k němu vyrazil. Hardy, s lukem pověšeným přes rameno, však v té chvíli už šplhal nahoru. Strom si pečlivě vybral. Spodní větve byly hodně nízko a Betty Sue lezla výš, aby mu uvolnila místo.

Když Kulhavec zaútočil na strom, vrhl se na něj ryzák zezadu s doširoka otevřenou tlamou a roztrhl mu bok nad zadní tlapou. Grizzly se otočil a máchl divoce tlapou, jejíž úder by byl hřebce na místě zabil. Hřebec naštěstí uhnul včas a jen na boku se mu objevil dlouhý šrám, ze kterého okamžitě začala proudit krev.

Starý kulhavec se teď opravdu rozzuřil. Stál a upíral vzteklá očka střídavě na koně a na chlapce ve větvích. Hlavně však pozoroval hřebce, který před ním pobíhal sem a tam. Kůň přesně odhadoval vzdálenost, takže byl sice z dosahu příšerných drápů, na druhé straně zase dost blízko, aby mohl zaútočit, kdyby mu dal medvěd příležitost.

Bojující hřebec je strašlivé stvořeni, je schopný trhat zuby, drtit čelistmi, kopat zadníma nohama nebo udeřit předníma. Hardy však dobře věděl, že ani pro zmrzačeného medvěda, jako je tenhle, nemůže být žádný kůň opravdovým soupeřem.

Grizzly byl ve skutečnosti dost těžce poraněný. Kopanec, který mu Rudoch uštědřil, mu vyrazil dech, bolel ho bok, krvácel z roztrženého ramene a zadku, ale nejvíc ho trápil šíp, který mu trčel z krku. Pokoušel se na něj dosáhnout zuby, jenže to nešlo. Slyšel, jak se přibližují údery kopyt, a s otevřenou tlamou, ze které mu odkapávala pěna smíšená s krví, očekával další útok.

„Rudochu! zakřičel Hardy. „Nedělej to!

Hřebec neslyšel, a i kdyby slyšel, nedbal by. Před ním se tyčil jeho nepřítel a on vyrazil kupředu téměř tanečním krokem, krk měl natažený a pysky nad velkými zuby ohrnuté.

Ashawakie klečel na jednom koleni, ukrytý v křoví. Zahlédl jenom malý kousíček příšerného boje, který se před nim odehrával, jen zlomek pár vteřin, které se odehrály po jeho příchodu. Celý zápas zatím trval necelou minutu. Indián opatrně pozvedl pušku a čekal, až se mu naskytne nejvhodnější okamžik k výstřelu.

Tohle byl jeho starý nepřítel. Teď měl možnost zničit svůj několikaletý strach. Jestli je to kouzelný medvěd, jak napůl věřil, jeho kulka bude bezmocná. Nepatří-li však k nadpřirozeným bytostem, bude zničen a on se svého strachu zbaví provždy.

Ashawakie pečlivě zamířil, medvěd se poněkud natočil a Indián natáhl kohoutek. Hřebec se pohyboval rychle, jistě a tiše jako kočka, takže v okolním tichu zaznělo klapnutí kohoutku neuvěřitelně hlasitě. Něco podobného Starý kulhavec slyšel už předtím. Obrátil se po zvuku a Ashawakieho prst se začal svírat na spoušti. Spoušť pomalu povolovala, oko se upíralo přes mířidla k medvědovi. Náhle mu puš-

ka poskočila v rukou, obludný medvěd, zasažený přímo do hrudi, se zapotácel dozadu a pak těžce klesl na všechny čtyři.

Indián začal spěšně znovu nabíjet.

Starý kulhavec se pokusil znovu vztyčit na zadní, ale výsledkem toho bylo,že si se zaduněním sedl na zadek.

Teď! Pomyslel si Hardy, jen kdyby mě Rudoch poslechl. Kdybych mu seskočil rovnou na hřbet a pomohl Betty Sue ze stromu, mohli bychom z toho ještě vyklouznout.

Zavolal znovu..tentokrát tišeji…Rudochu! Rudochu, pojď sem!“

Hřebec ho zaslechl a zaváhal. Rád by zaútočil, i když se medvěda bál, protože dobře věděl, jaké nebezpečí grizzly představuje. Podruhé zaslechl zavolání, tentokrát mnohem naléhavější. Láska a poslušnost, které v něm byly tak dlouho zakořeněny, způsobily, že zuřivost vyvolávající pudovou touhu zaútočit i za cenu vlastního sebezničení ochladla.

Starý kulhavec byl zaskočen. Přišel sem zabít koně a ne tohle stvoření, které bylo vtělením zuřivosti. A už vůbec nečekal, že se na něj sesypou útoky ze všech stran. Divoce chňapl po té věci, která mu působila mučivou bolest v krku.

Začal vrčet, kašlal a po krku mu stékala krvavá stružka.

Zvedl se na zadní a ohlížel se po koni. Ashawakie ve svém úkrytu se zoufalým spěchem nabíjel pušku.* Medvěd musí padnout, koně musí zachránit za každou cenu.

Rudoch už už vykročil ke svému pánovi, ale medvěd se pohnul a to ho zastavilo. Věděl, že nesmí obludu spustit z očí. Jeho jediná naděje spočívala v rychlosti a neočekávaných úderech.

Kuhlavec vykročil k Indiánovi, Hardy natáhl luk, zamířil a vystřelil. Tentokrát minul.

* Pozn. Překl.: Ashawakie měl v té době jistě klasickou předovku s křesadlovým zámkem. Musel před dalším výstřelem do hlavně nasypat dávku prachu, vstrčit ucpávku, kouli a nabijákem všechno zasunout na zadní konec hlavně. Pak nasypat prach na pánvičku pušky, natáhnout kohoutek a teprve potom mohl znovu vystřelit. Celá operace mu mohla trvat necelou minutu.

Má ještě jeden šíp. Znovu pozvedl luk. Pozdě. Rudoch se s divokým zaržáním vrhl na medvěda. Šelma se pozvedla, aby mohla udeřit, hřebec uhnul, jako by ho švihl bičem a divoce vykopl ve snaze zasáhnout medvěda do boku. Kulhavec se pokusil uhnout, ale v boku, kam ho předtím zasáhla ta drtící, okovaná kopyta, bylo něco v nepořádku. Začal se otáčet a v té chvíli mu kůži natrhly hřebcovy železné čelisti. Potom Kulhavec zaútočil a jeho váha srazila hřebce na bok do trávy. S divokým, vítězoslavným řevem se na něj vrhl, aby ho konečně zabil.

Puška se ozvala znovu.

Kulka zasáhla grizzlyho přímo do hlavy, jenže dopadla pod ostrým úhlem. Nepronikla dovnitř, stačila však medvěda napůl omráčit. Medvěd klesl na zem jako mrtvý, pak se náhle vzchopil na nohy a vrhl se do křoví, odkud výstřely zazněly.

Hardy se svezl se stromu tak rychle, že si sedřel kůži na paži, roztrhl kalhoty a do krve odřel koleno. Rozběhl se k hřebci…Rudochu! Rudochu! Oh. Rudochu! Zalykal se strachem, ale kůň se vyškrábal na nohy. Otřásl se a začal se rozhlížet po medvědovi. Hardy ho rychle chytil za vázací provaz.

„Pojď!“ U prosil úpěnlivě. „Rudochu, moc tě prosím, pojď!“

Odvedl koně ke stromu, zabodl uvazovací kolík. Potom vylezl na nejnižší větev a pomohl Betty Sue na Rudochův hřbet. Velký kůň se třásl po celém těle, napůl divokostí, napůl následkem svého pádu. Pod vlivem chlapcova zoufale prosícího hlasu však stál tiše, protože ten hlas znal a měl tolik rád. Nakonec se mu z nízké větve spustil na hřbet i Hardy. „Rychle, jedem!“ zašeptal.

Hřebec váhal. Slyšeli, jak se medvěd prodírá křovím, ale nic jiného se neozvalo. Kůň se neochotně pohnul.

Obloha byla ještě světlá a na západním obzoru pomalu zhasínaly červánky, které zabarvily do růžová ubíhající oblaka. Hardy myslel jen a jen na útěk, a proto poháněl koně. Když se trochu naklonil, viděl mokvající škrábance, které na koňském těle zanechaly medvědí drápy. V dálce za nimi zazněl další výstřel. Rudoch, který nechal bojiště za sebou, celkem ochotně postupoval kupředu a cesta rychle ubíhala. Po nezřetelné stezce překročili nízký horský výběžek a začali sestupovat k řece.

Tam narazili na starou karavanní cestu a Hardy se ji rozhodl sledovat, protože směřovala k západu, nebo alespoň přibližně západním směrem.

Nevěděl, kdo to z křoví střílel, ale měl podezření, že to byl Indián, který je sledoval. Jediné, na co byl schopný myslet, bylo, že se jim podařilo uprchnout a nechat grizzlyho za sebou. Teprve teď si uvědomil, jak hrozný měl strach. Ten pocit ho zaplavil úplně nečekaně, Hardy se roztřásl a měl co dělat, aby se udržel na koňském hřbetě.

Po chvíli se mu ulevilo. Vyšly hvězdy a obrovský ryzák udržoval stálé tempo. Zdálo se, že nemá potřebu zastavit se v nejbližší době na noc. Od hor vál slabý vánek, který v sobě nesl chlad sněžných polí a svěží vůni borovic. Hardy při jízdě několikrát skoro usnul, ale kůň si toho nevšímal a pravidelným tempem pokračoval kupředu.

Stezka se mírně stočila k severu a po nějaké chvíli zamířila zřetelně severním směrem. Hardy si to v polospánku skoro neuvědomoval. Vyjeli z lesíka do údolí plného potoků, pastvin a roztroušených křovin. Hřebec se náhle zastavil.

Hardy otevřel oči. Betty Sue mu spala v náručí, ale kůň stál se vztyčenýma ušima, pohlížel kupředu a větřil.

Hardy se narovnal a upřel oči přes Rudochovu hlavu do temnoty řed sebou. Daleko vpředu, až těsně u země uviděl světlo. „To je oheň!“

Táborový oheň…

Hardymu poskočilo srdce v těle. To musí být tatínek! Tatínek je přijel hledat! Udeřil malými podpatky koně do boků a pobídl ho k další cestě. Velký kůň však šel neochotně a vypadalo to, že se mu kupředu nechce.

Hardy jel dál mnohem opatrněji. Náhle před nimi zaržál kůň a kolem ohně se něco rychle zamíhalo.

Pobídl Rudocha a kůň ještě kousek neochotně popošel. V záři ohně bylo vidět dvě jízdní sedla, nákladní sedlo, na ohni se hřála kávová konvice a ve vzduchu visela vůně slaniny.

Ze tmy se ozval hlas…Seď a ani se nehejbej. Jinak bych taky moh‘ vystřelit. Teď toho koně popožeň až k vohni a my si tě pěkně prohlídnem.

Hardy se pokoušel promluvit, ale krk se mu stáhl. Pobídl Rudocha a náhle se ten hlas ozval znovu, tentokrát plný údivu. „K sakru. Vždyť jsou to dvě děcka!“

..Vod někáď musely přiject. ozval se druhý hlas…takže tady někde vokolo musej bejt lidi.

..Tady? Toudle roční dobou?“

..No. Dyť se na ně podívej!

Jeden z mužů byl hubený a poněkud se hrbil, měl tvrdý, hranatý obličej a v něm malé kruté oči. Popošel kupředu a upřel pohled na Rudocha…Jude! vykřikl,..do háje. Koukni na toho koně! Hochu, to je nějakej kůň!

„Patří mýmu tatínkovi. vypravil ze sebe Hardy.

„No jo. Může bejt. A depa máš tatíka. Mladej?

„On je… je za námi na stezce, on nás hledá.

Druhý muž byl menší, s hrudníkem jako sud. Přistoupil pomalu k nim a pečlivě si prohlížel koně. „Chceš říct. Že vo vás neví? Jak se to stalo?

Betty Sue se v té chvíli probudila a rozšířenýma očima si oba muže prohlížela. Cítila, že Hardymu tuhnou ruce, jako kdyby měl strach. A Hardy opravdu strach měl. Na těch dvou mužích bylo něco …

Hardy v krátkosti vyprávěl, jak byla jejich karavana zničena a jak se s Betty Sue vydali k západu. Když už se dal do řeči, řekl jim i o Indiánovi a potom o grizzlym.

„Ále, nech toho! menší z mužů se ušklíbl. „Takovej grizzly by tě rozmáčk jak bobek. Žádnej kůň se nemůže postavit grizzlymu!

„Rudoch se ho nelekl. Bojoval s ním.

„No, estli de vo to, já myslím, že s ním vopravdu bojoval, ozval se hubený muž. „Je poškrábanej na žebrech. Pak se natáhl a chtěl chytit koně za ohlávku. Hřebec uhnul hlavou.

„Necukej se, k sakru, ty mrcho!“ Hubený muž napřáhl ruku k úderu, ale Rudoch uskočil stranou a Hardy řekl: „Neodvažujte se uhodit mého koně!

„Hele, Cale, uklidni se, řekl potichu Jud, „nebo ti zmizej všichni. Řek bych, že uděláme lip, když těm mrňatům dáme něco na zub a kapánek si to celý promyslíme.

„Nesnáším, dyž se na mě nějakej kůň vytahuje. Jediný co potřebuje, je pořádnej klacek.

„Heleď, chlapče, Cal vede jen takový řeči. A proč si vlastně vy dva nesednete? Máme tady něco k jídlu a ráno si řeknem, co bysme s tím dál provedli. Je možný, že bysme ti mohli pomoct tatíka najít.“

Hardymu se ti muži vůbec nelíbili a nelíbil se mu ani tón jejich řeči. Hrozně si přál odjet, ale oba stáli příliš blízko. Jeden z nich očividně něco takového čekal, takže se Hardy, ať se mu jakkoliv nechtělo, svezl z koně. Počká, až usnou a pak opatrně zmizí.

Muž jménem Cal se natáhl po ohlávce, ale Rudoch ucukl a divoce zakoulel očima. „Nechte mě, já ho uvážu,“ řekl Hardy. „Mě zná.

„Tak to teda, mladej, udělej. Jud vrhl přes jeho hlavu varovný pohled na Cala a zavrtěl hlavou. „Tvoje malá sestřička tady může zvostat. Bylo by zbytečný tahat ji po vokolí v tý tmě, že jo?“

Hardy uvázal koně, potom k němu přistoupil a hladil ho po rameni. „Tak se mi zdá, že jsme se mou vinou dostali do pěkného maléru, Rudochu. Tý teď buď hezky opatrný. Možná, že se nám podaří jim zmizet.“

Unaveně se vrátil k ohni. Betty Sue seděla blízko plamenů, oči měla velké a vyplašené.

Jud si ji prohlížel. „Kolik jí je, mládenče?“

„Jsou jí tři,“ odpověděl Hardy. „Nedávno jí byly tři.“

„To je hroznej nerozum,“ uvažoval Cal. „To jako, že jste tady vy dva takhle sami. A říkáš, že tě tatík hledá? Ajak si můžeš bejt tak jistej?“

„Prostě to vím. Znám tatínka.“

Cal se uchechtl. „Nebo si taky řek‘, že vás zabili Indiáni. Vůbec tě nehledá.“

„To není pravda!“ Hardy měl pláč na krajíčku. „Určitě nás hledá!“

Děti snědly trochu jídla, zatímco oba muži poodešli stranou a tichými hlasy se o něčem dohadovali. Nakonec jim Jud přinesl přikrývku. „Zabalte se do toho. Ráno si promluvíme.“

Cal si je změřil pichlavýma očima. „A ne, abyste se mně potloukali vokolo tábora! S bouchačkou jsem děsně lechtivej a mohl bych si vás klidně splíst s Indiánama!“

Když už leželi nedaleko ohně zabaleni do přikrývky, Betty Sue mu zašeptala do ucha: „Mně se ti dva chlapi nelíbí!“

„Pst!“ Hardy jí odpověděl až za chvíli. „Mně taky ne!“ Potom jí přitiskl rty skoro k uchu a zašeptal: „Třeba se nám podaří zmizet.“

S nejlepším úmyslem zůstat vzhůru zanedlouho tvrdě spal. Za celou tu dobu byl nesmírně unavený a poprvé po mnoha dnech ležel v teple pod pokrývkou. V noci se probudil a slyšel tichý bzukot hlasů.

Jeden z mužů právě povídal: „Podívej se, Jude. Dyť nikdo neví, že sou naživu. A za toho koně bych dal nevím co!“

„A co ten indsman?“

„Ten kluk jen tak kecá. I kdyby na tom bylo zbla pravdy, vsadil bych se, že ho vodkrouhnul ten medvěd.“

„Tak by mě zajímalo, čí vlastně ten kluk je.“

„Dyť je to jedno, nikdo se vo tom nedoví.“

„Co když někdo pozná toho koně?“

„Našli jsme ho pobíhat na prérii… nebo jsme ho sebrali nějakýmu rudochovi. Dyť tady neni šance ani jedna k miliónu, že potkáme někoho, kdo by toho koně znal. Di si lehnout.“

Hardy se docela probudil a upíral oči na zářící hvězdy. Měl příšerný strach. Jednou se napůl posadil, ale všiml si, že ho Cal pozoruje a znovu si lehl.

Utéci těmhle dvěma nebude nic snadného.

Kapitola 7.

S ránem přišel i chladný vítr z hor. Který šuměl v listnatých keřích a tiše hučel mezi kmeny stromů. Tábor ležel na nechráněné louce, na břehu malého potoka. Tu a tam rostly skupinky vrb, pár topolů a na nedalekém horském úbočí bylo vidět v hustých řadách nazlátlé osiky.

Hardy už byl vzhůru a sbíral dříví na oheň. Byl nesmírně opatrný a napjatý. Čekal na sebemenší příležitost, která by mu umožnila dostat se s Betty Sue k Rudochovi a utéci. Měl strach, ale stále si opakoval, že musí být odvážný. Teď musí dělat to, co by si tatínek přál, aby udělal. Háček je v tom, že nemá žádnou zbraň, kterou by mohl proti oběma mužům bojovat. Mohl jen čekat a dávat pozor, kdy se naskytne vhodná příležitost.

V nejhorším by mohl utéci dokonce i bez Betty Sue. Tuhle myšlenku nenáviděl, ale na okamžik se jí zabýval, protože ho napadlo, že by si ti dva muži netroufli Betty Sue ublížit, kdyby byl Hardy na svobodě a mohl všechno prozradit… Ne, to by určitě nedokázal. Musí tady přece být způsob, jak utéci. Tati, tatínku, říkal si v duchu zoufale, prosím tě, přijď!

Pomyslel si, že teď by byl rád, kdyby se tady objevil ten Indián. Právě tak, jak jim jeho příchod umožnil utéci grizzlymu, možná by jim teď pomohl uniknout těm dvěma a někde se schovat.

Rozdělal oheň a postavil na něj konvici s vodou dřív, než si oba muži natáhli vysoké boty.

..Tendle kluk je docela šikovnej. Cale," komentoval jeho počínání Jud…To by se mi docela líbilo, mít ho v táboře k ruce.

Cal mlčel. Prohlížel si děti s kyselým výrazem. Tvář se mu rozjasnila až ve chvíli, kdy mu zrak padl na Rudocha. „Projedu se na tom koni," řekl. „Hned teďka ráno se na něm projedu."

„Tatínek na něj nenechal sednout nikoho cizího. Jezdili jsme na něm jenom tatínek a já!" řekl Hardy.

Cal si ho změřil pohledem. „Drž hubu, mladej. Tvůj fotr tady nejni a já na tom koni pojedu pokaždý, kdy se mně zachce!"

Dobře, řekl si v duchu Hardy, tak jo, ale děláš to na vlastní nebezpečí. Rudoch nebyl kůň, který by si nechal cokoliv líbit. Hardy si

vzpomněl, jak si ten vyčouhlý Petersonův kluk myslel, že je bůhvíjak chytrý. Taky se chtěl na Rudochovi svézt, ať se to někomu líbí nebo nelíbí. A Petersonovic kluk byl dobrý jezdec. V sedle vydržel jen jedno Rudochovo vyhození, a kdyby se byl tehdy rychle nepřekulil pod spodními břevny ohrady, byl by po smrti.

Možná, pomyslel si, že to je to pravé. Možná, že právě takhle se to má stát.

„Tatínek nás určitě najde," řekl Hardy tiše, „a tatínek si umí poradit se vším."

Jud se k němu obrátil dřív, než mohl Cal promluvit..A co je zač ten tvůj tatík, mládenče? Jak se vlastně jmenuje?"

„No, naposled byl v pevnosti Bridger," odpovídal Hardy, „a jmenuje se Scott Collins."

Calova hlava se k Hardymu pomalu otočila a mužovy zlé oči se mu upřely přímo do tváře.

Hardymu se zdálo, že Jud náhle pobledl v obličeji. „Řekl jsi Scott Collins?"

„No," odpověděl Hardy. „Znáte ho?"

„Ne tak docela. Akorát jsme vo něm slyšeli." Jud se zadíval na Hardyho. „A jakpak to umí ten tvůj tatík s bouchačkou, synu?"

„Když jsme byli doma, vždycky vyhrál každé střelecké závody," odpovídal Hardy, „a lidi, kteří s ním bojovali proti Indiánům, říkali, že je to nejlepší střelec, jakého kdy potkali." Najednou si Hardy vzpomněl na jednu historku, kterou pan Andy vyprávěl u ohně, když si myslel, že Hardy už dávno spí.

Chlapec ji teď oběma mužům povyprávěl: „Jednou naším krajem projížděla tlupa mužů a ukradla nám krávu. Taky vzali další dobytek, který patřil sousedům. Všichni si řekli, že mají smůlu a že je dobytek pryč, ale tatínek ne. Vydal se jim po stopách. Vrátil se až za čtyři měsíce a přivedl s sebou nejen všechen dobytek, ale i ty čtyři koně, na kterých ti chlápci jeli. Jel za nimi po stopách až do Missouri!

Potom se tatínka někdo zeptal, co by udělal, kdyby se ti muži vrátili a chtěli by zpátky svoje koně, ale tatínek se jen tak usmál a řekl, že on se duchů nikdy nebál."

Jud vypadal velice zamyšleně a obrátil oči ke Calovi, který pokrčil rameny a řekl: „Je to jedinej chlap. Co voči neviděj, to srdce nebolí. Nic se nedoví!“

„Mně se to, Cale, nelíbí!“ Cal zavrčel, ale Jud byl neodbytný. Znovu se obrátil k Hardymu. „Ta vaše karavana musela bejt poslední, která se letos vydala na západ,“ řekl, „zima už nejni daleko.“

„Bili Squires to taky povídal.“

„Squires?!“

„No, zastavil se u našeho ohně na kus řeči, jak povídal. Byl u nás ten večer, než nás přepadli Indiáni, ale odjel v noci směrem na západ. Slíbil taky panu Andymu, že poví tatínkovi, že už jedeme.“

„Hele, Cale, já si myslím, že bysme měli kalupem vymyslet něco jinýho!“

„K čertu, to zas ne!“

Jud nakladl na pánev slaninu a chvíli mlčel. Betty Sue se tiskla k Hardymu a usrkávala z hrnečku slabou kávu.

„Jestli si chceš vopravdu toho koně nechat,“ řekl po chvíli Jud, který se očividně obával dalšího výbuchu Calovy zuřivosti, „lip bys udělal, kdybys na něm teďka nezkoušel ject. Uděláme nejlíp, když vosedláme a rychle vodprejsknem.“

Cal neodpověděl. Dopil kávu, vstal a šel ke svému sedlu.

„Ten kůň patří mýmu tatínkovi!“ protestoval Hardy. „Nechte ho na pokoji!“

„Heleď, mladej, radši si zase sedni,“ obrátil se k němu hrubě Jud. „Estli Cala rozzuříš, zjistíš, jaký to je, když je vopravdu zlej!“

Cal přehodil Rudochovi přes hřbet sedlovou pokrývku a hřebec mu začal uhýbat. Cal si toho nevšímal, zvedl sedlo, hodil ho koni na hřbet a pevně přitáhl sedlový popruh. Pak nasadil koni uzdu a Rudoch to snesl, i když ji neklidně okusoval.

Cal uchopil otěže, vstrčil špičku do třmenu a vyšvihl se do sedla. V okamžiku kdy dosedl, se Rudoch vzepjal jako blesk, pak s hlavou hluboko skloněnou udeřil předními nohama do země a Cal vyletěl obloukem ze sedla. Dopadl jako pytel a Rudoch se k němu rozběhl.

Jud zaklel a sáhl po revolveru, ale Hardy se mu vrhl pod nohy, takže Jud ztratil rovnováhu a upadl.

Okamžitě se vyhrabal na nohy, udeřil Hardyho tak, že chlapec padl na zem a několikrát se převalil. Jud znovu sáhl po zbrani. Cal se překulil a když viděl, jak se na něj řítí rozzuřený hřebec, skočil střemhlav do potoka. Jud v tom okamžiku zjistil, že má pouzdro prázdné.

Rychle se rozhlédl kolem a uviděl, jak se Hardy po všech čtyřech snaží doplazit k revolveru, ležícímu opodál na zemi. Jud chlapce kopl, rychle sebral revolver a otočil se.

Rudoch byl pryč!

Cal se s divokými kletbami hrabal z vody. Tu stranu obličeje, kterou dopadl na zem, měl sedřenou do krve a byl úplně promočený.

..Kam zmizel? Kam ten zatracenej…“ zarazil se a otočil k Judovi:..Dyť jsi mě málem nechal zabít! Proč jsi ho hned nevodprásk?!“

„Ten kluk mi podrazil nohy.“ Odpověděl Jud. „No, konec konců, celkem se ti nic nestalo.“

Hardy ležel skrčený na zemi a lapal po dechu. Z nosu mu pomalu kapala krev a Betty Sue na něj upírala oči plné hrůzy, protože nemohla pochopit, že je Hardy poraněný. Hardy. Který jí vždycky připadal silný a nezranitelný!

Hardymu se chtělo plakat, ale ze všech sil slzy zadržoval. Jak to tatínek říkal? „Vždycky musíš myslet, synku. Mysli!“ Obejmul si rukama bolavé tělo a očima prohledával okolní křoviska. Byl hluboko sehnutý, takže mu žádný z mužů neviděl do obličeje. Vzrušeně se dohadovali a zdálo se, že na Hardyho skoro zapomněli.

Rudoch určitě neutekl daleko, říkal si Hardy. Je tady někde v okolí. Jen kdyby se nám podařilo…

„Heleď, pučim si tvýho koně,“ říkal právě Cal. „Najdu toho červenýho ďábla, lapnu ho a pěkně přiškrtím smyčkou. Než se vyškrabe na nohy, bude vědět, kdo je tady šéf!“

„Jó, jen se do toho pusť,“ odpověděl Jud s významným pohledem. „Já zatím vohlídám věci tady v táboře.“

Cal osedlal a vyjel z tábora a Jud si sedl k ohni s dalším hrnkem kávy. Občas se podíval na Betty Sue. Hardy se k ní dovlekl, sedl si a trup si objímal rukama.

„Doufám, že máš kapku pochroumaný žebra,“ ušklíbl se Jud zlomyslně. „Dobře ti tak.“

Zvedl kávovou konvici, zamíchal s ní, napil se přímo z jejího okraje a hřbetem ruky si utřel ústa. Zvedl slaninu, zabalil ji a několikrát zarazil čepel svého nože do země, aby ji očistil.

Hardy strčil do Betty Sue. „Utíkej!“ zašeptal. „Rychle utíkej!“

Betty Sue vstala. Měla strach a taky neuměla moc běhat, protože byla sotva starší než batole. Hardy si nebyl jistý, zda sejí podaří utéci, jenže taky věděl, že nemá dost síly. Aby ji nesl.

Jud se teď s nožem v ruce obrátil a v očích měl chladný, zlý pohled.

„Teď!“ zaječel Hardy a Betty Sue vyrazila ke křovinám.

Jud zaklel a vstával, aby se za ní rozběhl. Hardy mu podruhé skočil pod nohy. Jud znovu upadl a tentokrát byl Hardy na nohou mnohem dřív než on a dal se také na útěk. S praskotem vrazil do křoví o chviličku dřív než Betty Sue. Obrátil se a vtáhl ji do jakéhosi tunelu, tvořeného nízko‘ rostoucími větvemi. Jud je s výkřiky a nadávkami pronásledoval.

Hardy se rychle plazil tunelem, který byl tak tak dost velký pro něj. Zelená chodba nakonec vyústila na břehu potoka. Vzal Betty Sue, která mu byla v patách, do náručí a těžce se rozběhl podél potoka, po úzkém pásu nezarostlého břehu.

I když Jud nemohl prolézt tunelem, a proto křoviska obcházel, rychle se přibližoval. Hardy si však nehrál zbytečně s kamarády všechny možné hry v lese. Znal každou lest, každý trik.

„Betty Sue! U hlasitě zakřičel. „Tudy!“ Pak se obrátil a vydal se zpátky po své vlastní stopě. V duchu přesně viděl to místo v potoce, kde bylo písečné dno a pár plochých kamenů, po kterých by se dalo přejít.

Přešli potok a dostali se mezi stromy na druhé straně, aniž je Jud zahlédl. Tam Hardy postavil Betty Sue na zem a lapal po dechu. V boku mu pulzovala bolest, neměl však dojem, že má něco zlomeného – byla to spíš ošklivá pohmožděnina. Podobné pohmožděniny už měl, třeba tenkrát, když se pokoušel jet na Brindleově teleti a tele si to nedalo líbit. Tohle jenom víc bolelo.

Šli směrem od potoka, opatrně přebíhali po úbočí od jedné skupiny křovin k druhé, až dorazili do osikového houští. Vplazili se do

hustého podrostu mezi stromy. Schovali se na malé mítince v nejhustším křoví.

Po chvíli opatrně vyhlédli ven. Jud pomalu postupoval po břehu a hledal stopy. Našel je poměrně rychle, přebrodil potok a na druhém břehu se pokoušel najít nějakou další, kterou by tam děti zanechaly.

Bylo ticho. Hardy zřetelně slyšel dýchat Betty Sue, která ležela v úkrytu těsně vedle něj. Vzduch byl průzračný a děti slyšely, jak Judovi pod nohama praskají suché větévky. Hardy ležel naprosto nehnutě, srdce mu divoce bušilo a zoufale přemýšlel, co by měl dělat. Je lepší zůstat tiše na místě a doufat, že je Jud nenajde, nebo se pokusit prolézt houštím a dostat se nahoru po úbočí, kde zase hrozí nebezpečí, že je uvidí? Všechno, co se hýbá, říkal tatínek, na sebe přitahuje pozornost.

Kopec za jejich zády byl příkrý. Hardy byl přesvědčený, že by Judovi do takového kopce klidně utekl, věděl však také, že Betty Sue to nedokáže. Na to, aby ji nesl víc než kousek cesty, byla příliš těžká.

Jud nejdřív spěchal, pak zpomalil a opatrně prohlížel zem kousek po kousku. Byla tady stále naděje, že není tak dobrý stopař jako tatínek nebo Bili Squires.

A kde je asi Rudoch?

Hardy cítil vůni černé země a tlející trávy. Nad nimi se tiše chvělo osikové listí. O tom se přece vyprávěla taková pověst… jak jen to bylo?

Teď se zdálo, že Jud stopu ztratil. Musel se vrátit a v místě, kde si byl jistý, začal znovu.

„Dávej na něj pozor," zašeptal Hardy a začal se tiše protahovat křovím nahoru. Zarazil se na horním okraji a zrakem hledal nějaký další úkryt, ke kterému by se dostali, aniž by je mohl Jud zahlédnout. Netrvalo dlouho a skutečně něco takového našel.

Jak tomu často bývalo, i tady bylo horské úbočí porostlé malými skupinkami osik, propletených tak hustě, že se mezi nimi mohlo bez potíží protáhnout jen zvíře nebo malé dítě.

O necelých patnáct metrů výš rostlo na úbočí podobné osikové houští a mezi ním a místem, kde Hardy ležel, byly roztroušeny chomáče křovin v pestrých podzimních barvách a pár větších balvanů. Při troše štěstí by se jim to mohlo podařit.

Chystal se zasyknout na Betty Sue, ale pak si vzpomněl, jak daleko se nesl zvuk praskajících větviček. Opatrně sklouzl zpět, dotkl se jejího ramene a oba se vydali nahoru po úbočí.

K nejbližšímu balvanu to bylo sotva sedm metrů a tuto vzdálenost překonali snadno. Před Judem je ukrývaly právě osiky, které opustili. Plazením se dostali do houští kousek za balvanem. Pak čekali a ve chvíli, kdy k nim stál zády, se rozběhli k dalšímu křoví. Zmizeli v něm těsně před tím, než rychle otočil hlavu. Zřejmě přece jen něco zaslechl.

Hardy pečlivě prohlížel údolí pod nimi, ale neobjevil jedinou stopu po Rudochovi.

V malé proláklině, na vrcholku jednoho balvanu, našli trochu vody, která tam zbyla po předchozím dešti a napili se z dlaní. Přikrčeni za balvanem pozorovali Juda, který zatím došel skoro k místu jejich prvního úkrytu. Postupovali proto po úbočí výš a výš.

Bylo jim chladno a nebe se znovu rychle zatahovalo. Ze všeho nejvíc se Hardy bál o Rudocha. Měl strach z toho, co všechno by mohl Cal udělat, kdyby se mu podařilo koně chytit a uvázat. Dobře také věděl, že by se s Betty Sue bez Rudocha moc daleko nedostali.

Ještě nikdy si nepřipadal tak unavený a hrozně si přál stočit se hezky někde v teple a spát. Jenže, nejdřív se musí zbavit Cala a Juda a k tomu musí najít Rudocha. Tatínek měl toho koně rád zrovna tak jako Hardy a Hardy ho měl přece na starosti.

Jud opravdu nebyl nijak zvláštní stopař. Znechuceně se vzdal dalšího pátrání a teď se jen tak namátkou rozhlížel. Ani Betty Sue, ani Hardy neváželi moc, měli oba malé nohy a jejich otisky v trávě byly téměř neviditelné. Indiánovi by sice nedělalo žádnou potíž sledovat je, ale Jud naštěstí nebyl Indián a navíc byl ještě líný. Dobře věděl, že děti daleko utéci nemohly, takže když projde pomalu úbočím a nahlédne do každého většího křoví, dřív nebo později je musí najít.

Hardy si rychle uvědomil, co má Jud v úmyslu, a co bylo horší, bylo mu jasné, že by ten plán mohl fungovat. Kdyby se dali na útěk, Jud by je pravděpodobně chytil, alespoň Betty Sue by chytil určitě.

Udržovali mezi Judem a sebou osikové křoví a opatrné a potichu lezli nahoru. O kus výš zahlédl Hardy ve stínu obrovského balvanu

ležet sníh. Videi už předtím sníh na vrcholcích hor, ale tady, na dosah ruky, to bylo něco jiného. Dostal strach. Teď byli mnohem výš, než kdykoliv předtím; dnes v noci bude velká zima a oni s sebou nemají nic, čím by se mohli pořádně přikrýt.

V tom okamžiku Hardyho něco napadlo. Co kdyby místo útěku před Calem a Judem podnikli něco, co by oběma mužům přidělalo alespoň trochu starostí? Co kdyby se například, zatímco Cal hledá hřebce a Jud jde po jejich stopách, vrátili zpátky a vyloupili jim tábor?

Krást se nemá, ale tohle byla válka, protože kdyby je teď Jud chytil, určitě by je zabil, to Hardy dobře věděl. Uvědomoval si, že oba muži byli rozhodnuti to udělat už od chvíle, kdy v noci tajně vyslechl jejich rozhovor.

Kdyby jim provedl něco, co by jim pořádně ztížilo život, možná, že by pak měli strach opustit tábor a přestali by hledat jak Rudocha, tak Betty Sue a jeho.

Jakoby v odpověď na své myšlenky uviděl hlubokou strouhu, vymletou vodou z tajícího sněhu, tekoucí z hor. Dospělý člověk by se v ní ukrýval stěží, ale pro děti byla jako dělaná. Hardy chytil Betty Sue za ruku a opatrně ke strouze vykročil.

Kapitola 8.

První známky grizzlyho přítomnosti objevil Scott Collins. Bez jediného slova na stopy ukázal. Všichni věděli, co to může znamenat. Za necelou hodinu potom dorazili na místo, kde se odehrál ten děsivý boj.

Zem byla rozkopána koňskými kopyty a rozryta medvědími drápy. Tu a tam našli i otisky dětských nohou; většina z nich patřila Hardymu. V nejhlubším houští nakonec našli i medvědí zdechlinu, která byla z části ohlodaná potulnými kojoty.

„Ty děcka mají vopravdu nějaký štěstí," řekl Darrow s vážnou tváří. „Jeden se diví, jak to přijde, že je ten medvěd nezabil.

„Podívejte se. Scott Collins vytáhl z medvědího krku chlapcův šíp. „Tohle není indiánský šíp. Hardymu se podařilo v každém případě aspoň jednou vystřelit.

Jak bylo jejich zvykem, prohledali pomalu a pečlivě celé okolí a poskládali si celou událost. Viděli stopy, viděli zranění, která utrpěl medvěd, a dovedli si představit, co se stalo. Tihle muži žili v horách a na prérii tak dlouho, že četli ve stopách stejně snadno, jako čte vzdělaný člověk v knihách.

Rozrytá zem a propletené stopy hřebce, pobíhajícího v kruzích, byly docela jasné, stejně jako šrámy na medvědím těle. Jenže to všechno byla jen lehká zranění, nic, co by mohlo medvěda vážně ohrozit. Zřetelný důkaz o kopnutí, které utržil medvěd do boku sice chyběl, ale ani to by bylo nic nedokazovalo. Medvěd grizzly, jedna z největších masožravých šelem, patří ve chvílích ohrožení také k šelmám nejstrašnějším.

První, co upoutalo jejich pozornost a o čem nikdo z nich neměl chuť toluvit, byla hluboká rána v medvědí hrudi. Někdo rozřízl mrtvé tělo nožem a vytrhl mu srdce.

První se o té ráně zmínil Bili Squires. „Tohle je indiánskej trik," řekl. „Ten Indián sněď medvědí srdce, aby získal jeho sílu a divokost. Jenže, tady v tom je eště něco jinýho. Něco, podle čeho ten Indián usoudil, že tenhle medvěd je zvlášť silná medicína!"

„To nám nepomůže najít Hardyho," řekl po chvíli mlčení Scott Collins. „Měli bychom spíš vyrazit dál."

„Vypadá to, jako že zase jedou," oznámil Darrow z protějšího konce mýtiny. „Vodsuď ten hřebec vodcházel, jako když nese někoho na zádech."

Další stopy, které našli na stezce, daly jeho slovům za pravdu. Hřebcův pravidelný, přímý krok dokazoval, že nese někoho na hřbetě.

Sledovali stopu dál. Byla slabá, tu a tam se téměř ztrácela a rozluštit ji bylo skutečně obtížné. Stopu hledali všichni tři, byli zkušení stopaři, ale přesto pokračovali kupředu pomaleji než Hardy, kterého sledovali. Zato postupovali jistě.

Scott zajel dost daleko stranou, když na něj Squires zavolal: „Hej, pojďte se podívat na tohle!"

Darrow a Scott přijeli až k němu a prohlíželi čerstvé otisky. Dva koně s jezdci a nákladní kůň.

Squires si vytáhl tabák, kus si ukousl a obrátil oči ke Scottovi: „Vidíš to, co já?"

„Vidím," Collins si otisky pečlivě prohlížel. „Tyhle stopy patří tomu strakatému valachovi Bena Starra."

„Jo, jo… a copak vo tom valachovi víš?"

„Sakryš," ozval se vtom Darrow, „dyť toho Benovi někdo ukrad!"

„Já ty votisky musím znát, protože toho koně jsem mu sám dohodil."

Neznámí jezdci se nijak nesnažili zakrývat stopy a očividně se neobávali pronásledování. Bylo už pozdě, každou chvíli mohla začít zima a tohle byla celkem pustá oblast. Že by je někdo pronásledoval, i kdyby měl nějaké podezření, bylo velice nepravděpodobné.

„Kdybysme je mohli nějakej čas sledovat," řekl Squires, „určitě bych poznal, kdo to je. Vokolo je lidí sotva hrstka ajájsem tady dost dlouho na to, abych je znal všecky. Abych řek' pravdu, přišel jsem do těchle míst v době, kdy Jimu Bridgerovi* říkali zelenáč.

* pozn. Překl.: Jim Bridger – známý zálesák a stopař. Některé prameny uvádějí, že mimo jiné byl prvním bělochem, který dorazil k Velkému solnému jezeru a objevil řeku Yellowstone. Známým se stal hlavně díky tomu, že se jako armádní zvěd zúčastnil s generálem

Custerem nešťastného tažení u Little Big Hornu. John Colter – lovec a zálesák, který se v této oblasti pohyboval už kolem r. 1803. Např.r. 1807 podnikl cestu dlouhou 800 km a prošel Big Hom a území dnešního Yellowstonského parku. Proslavil ho především dramatický útěk ze zajetí Černonožců, který by vydal sám na celý román.

Moc jich tady přede mnou nebylo, eště tak John Colter a pár takovejch.“

Údolí, kterým teď projížděli, bylo široké a rozbrázděné množstvím malých říček. Protékala jím i docela slušná řeka a druhá sem směřovala od severu. Na východě se tyčily hory a další, mnohem bližší, se zvedaly na západě.

Dokonce i teď před koncem září to byla zelená a půvabná zem. V potocích se čeřila hladina, nad kterou vyskakovali pstruzi a na okrajích lesů bylo vidět všechnu možnou zvěř.

Trojice našla znamení, které Hardy zanechal, takže bylo jisté, že tudy projel. „Pokouší se uhnout z cesty,“ řekl Darrow. „Řek‘ bych, že ví vo tom indsmanovi, kerýho má v patách.

„Těch potíží má před sebou mnohem víc, doplnil jeho řeč Scott Collins. „Jestli ti chlapi, kteří se tady potulují, ukradli toho strakáče, zkusí ukrást i mého hřebce – pokud je při tom pokusu Rudoch nezabije. Ten kůň nesnáší cizí lidi. Nikdy je nesnášel.

Ještě dvakrát stopu ztratili a znovu ji zase našli. Ryzákovy otisky mohli sledovat velice snadno, pokud se je Hardy nepokoušel skrývat. Slunce klesalo k západu, když narazili na popel táborového ohně.

„Toudle dobou už nic nenajdeme, řekl Squires. „Vraťme se kousek, abysme si to tady nepošlapali.

Utábořili se nějakých dvacet metrů zpátky a Scott nebyl schopný se uklidnit. Byl si jistý, že děti jsou někde nablízku. Vyšel dokonce několikrát z tábora a volal do všech stran. Z okolní temnoty se však neozval jediný hlásek.

„Jestli toho mládence nenajdem, obrátil se

Squires k Darrowovi, „bude to hrozná rána. „Musíme ho najít! odpověděl Squires. „Scott je dobrej chlap a když vo tom tak přemejšlím, ten mládenec je taky takovej.

„Fakt je, že Scott s těma grázlíkama v Hangtownu pěkně výběh“. To byl kalup! Sbalili si svejch pár švestek a pryč! Darrow se spokojeně zašklebil. „Zmizli všichni, akorát Bud Holloway si nedal říct.

„Holloway to měl přeci všecko na svědomí, navázal na jeho řeč Squires. „Potom holt zkoušel, co všecko si může dovolit. Tak se to dozvěděl. Měl akorát smůlu, že se toho nedožil.

Scott Collins se vrátil do tábora. „Tak se mi zdá, že ti zloději koní narazili na stopu našeho hřebce, řekl. „Jestli po ní jeli dost daleko, museli zjistit, že na něm jedou jenom dvě děti. Co bylo dál, závisí jenom na tom, co je to za lidi.

„No, nejni moc chlapů, kteří by ublížili děckám, odpověděl Darrow. „Široko daleko by nebylo jediný místo, kam by potom mohli strčit nos.

„Kdyby se na to přišlo, usekl Squires. „Hele, ty děcka jsou tady úplně samy. Nevědí, že je hledáme. Vědí akorát vo tom rudochovi.

V táboře se rozhostilo ticho. Squires chvíli bafal ze své dýmky a pak se uložil ke spaní. Frank Darrow se pokoušel mluvit o cestě a okolní krajině, ale nakonec to vzdal. Jen Scott Collins zůstal vzhůru. Věděl, že by stejně nemohl spát a tajně doufal, že snad něco zaslechne.

Po nějaké chvíli opustil tábor a sedl si v naprosté temnotě opodál, aby lépe slyšel a nic ho nerušilo.

Tady to byl indiánský kraj, i když v téhle roční době bylo v okolí Indiánů málo. Sníh mohl napadnout třeba zítra a každý rozumný Indián byl už ve svém stanu, u svého kmene, u ženy, která mu vařila jídlo a udržovala oheň. V sezóně krajinou projížděli Utahové, Banokové, Čejenové a Černonožci, dokonce i Šošonové, když už je o tom řeč. Za dobrého počasí se sem občas zatoulali i Vraní Indiáni.

Vzduch byl průzračně čistý a noc dýchala chladem. Za takových podmínek se zvuk nesl celé kilometry a Scott tiše seděl a pozorně naslouchal. Ze všeho nejvíc se bál toho, že pokud jsou děti naživu, mohla by je odvézt některá ze skupin potulných Indiánů. Utahové by mířili dolů do Colorada nebo Utahu, Čejenové naopak daleko do severních hor.

Hvězdy zářily nesmírně jasně. Jednou zaslechl plácnutí bobřího ocasu kdesi ve vzdáleném jezírku a pak vlčí zavytí. Nebyl to kojot, byl to vlk, velký lesní vlk.

To byla další věc, která mu dělala starosti. Spousta divokých zvířat, která by si netroufla zaútočit na dospělého člověka, se klidně mohla vrhnout na dítě.

Při východu slunce byl zpátky v táboře. Darrow už kuchtil snídani. Když usedli s plechovými talíři kolem ohně, probírali všechno, co se událo a co zjistili průzkumem dalších stop.

„Ten kůň ho shodil a útek‘,“ řekl Squires. Po chvíli dodal: „Tý děcka jim taky utekly, aspoň to tak vypadá.“

Scott upřel oči na Squirese. „Našel jsi tam i to ostatní co já?“ zeptal se.

„Vypadá to, že ten tvůj synek vod nich dostal pěknou nakládačku. Fakt je, že jim ale všichni utekli. Kdyby ten kůň byl mustang, tak by tvýho kluka vyčuchal. Pamatuj u mustanga, kterej doveď jít po stopách jako vostříž.“

„To Rudoch dokáže taky. Pamatuju si, jak hledal Hardyho, když mu zmizel a vydal se na lov. Zažil jsi koně, který by rád chodil na lov?“

„Ale jo. Kdysi jsem měl ponyho, kterej měl takovej zvyk, že se vždycky přitočil a koukal mi přes rameno, když jsem namířil a chtěl vystřelit.“

„Jak jsou asi staré?“ uvažoval Scott a ukázal na stopy. „Dva dny?“

„Tak nějak. Ne starší než tři. Řek‘ bych, že je doháníme.“

Na stráni nad táborem se stopy dětí jako kouzlem ztratily. V jednom místě opustily velkou skupinu osik a zamířily k široké skalnaté plošině, ze které strhl všechnu úrodnou zem jakýsi dávný sesuv půdy. Obě děti přešly tenhle kamenitý pás jako duchové a stopa zmizela, jako by se rozplynula ve vzduchu.

„Takže co uděláme teď?“ zeptal se Darrow.

„Hledal bych toho koně, krk na to dám, že von si ty děcka najde.“

„Já zas bych chtěl potkat ty dva chlapy,“ řekl zachmuřeně Collins.

„Já jednoho z nich znám," ozval se náhle Darrow. „Zatím nevím, kam ho strčit, ale určitě už jsem se s ním potkal."

„Co tím chceš říct?"

„Tak nějak to sám nevím, akorát, že jsem s jedním tím chlápkem byl v nějakým táboře. Jak bych ti to řek', jsou mi povědomý některý věci, jak je dělá. Víš, co myslím, každej máme nějaký zvláštnůstky a zlozvyky."

„Na jméno by sis nevzpomněl? To by nám mohlo pomoct."

„Budu vo tom přemejšlet. Vono se mi to časem vybaví."

Pokračovali v jízdě. Sledovat stopu bylo čím dál tím obtížnější, i když se oba horalé rozjeli do stran, aby našli otisky Rudochových kopyt.

„Todle je známej kraj," zavzpomínal si Bili Squires. „Jednou jsme si dali sraz tím směrem na jih od Koňskýho potoka, poblíž Greenu. Jak tak vo tom přemejšlím, muselo to bejt tak v červnu sedumatřicátýho", takže dneska to máme přes jedenáct let, i když se mi vůbec nezdá, že by to bylo tak dlouho."

Přimhouřil oči a upřel je k horám. „Uděláme lip, dyž ty mrňata rychle najdem. Co nevidět začne mrznout."

„Určitě je najdem. Teď už tomu věřím," řekl Collins.

Krajina, která se kolem nich rozkládala v jasném podzimním dni, byla nádherná. Sluneční světlo se odráželo v tisíci ploškách od hladiny ubíhajícího potoka, zlaté osiky měnily svou žluť v neustálém pohybu a tu a tam se po úbočí hor rozlila jako krvavá skvrna ohnivá červeň javorového listí.

Okolí bylo stále drsnější. Do úbočí hor se zařezávaly hluboké rokliny, které vypadaly jako nezhojené rány na tváři země. Často zahlédli jelena a jednou malé stádo losů. Narazili na stopy vlků, horského lva a občas jim okousané stromy signalizovaly přítomnost bobrů.

„Jó, tak tydle potvůrky jsme v sedumatřicátým na jaře a v šestatřicátým na podzim málem vyhubili. Teda spíš vychytali," dal se do řeči Squires. „Jenže jsme museli dávat majzla na tydle Čemonožce. Křižovali tímhle krajem sem a tam a že jsme se vůbec neměli v lásce, na to můžete vzít jed.

To jsme tenkrát byli s Joem Meekem, Osbornem Russelem a pár dalšíma. Čemonožci nás přepadli a byla z toho parádní bitva. Tenkrát zase málem vyhubili voni nás, musim říct. No jo a taky mezi náma snad nebyl chlap, kterej by se nebyl chyt s nějakým grizzlym. Jedenkrát jsme, to jako Russel a já, táhli někam nahoru přes Yellowstone… To bylo… no rok už si nepamatuju a viděli jsme vosům nebo devět grizzlyů, jak stáli na zadních a cpali se nějakejme bobulema, co jim huby stačily. Vůbec si nás nevšimli a klidně se cpali dál.“

Scott Collins se najednou narovnal v sedle. Stopy dětí už byly nějakou chvíli celkem zřetelné a teď se k nim přidaly otisky koňských kopyt. Koňská stopa místy překrývala stopy dětí.

„Rudoch jim jde v patách,“ zavolal Collins na Squirese, který v té chvíli poodjel stranou, aby prohlédl okolí velkého, plochého kamene.

„Tady chvíli vodpočívali,“ ozval se Squires. „Řek‘ jsem si, když jsem ten kámen uviděl – co bych dělal, kdybych byl malej unavenej kluk a hledal, kam bych si sednul? A taky že jo. Seděli tady.

Scott popojel blíž, naklonil se v sedle a prohlížel si otisky. Vždycky se pohyboval zdánlivě pomalu, skoro líně, ale v případě potřeby byl rychlý jako blesk. Zkoumal okolní zem, zatímco Squires mu podával průběžný komentář.

„Ta malá je už hrozně unavená. Vleče za sebou nohy tak, jak to nikdy předtím nedělala. Ale podívej se tady dle. Ten tvůj mládenec má s sebou nějakej ranec nebo bágl. Vidíš? Tuhle si ho položil na zem.“

Squires se pobaveně uchechtl. „Víš co si myslím? Zatímco je ty chlápci hledali, kluk se vrátil do jejich tábora a zdrhnul jim s kusem jejich špajzu. Aspoň doufám, že právě todle udělal!“

Pokračovali v cestě. Scott Collins se teď držel v čele. Bojoval neustále s obavami a snažil se zachovat si chladnou hlavu a nezúčastněný pohled na celou situaci. Člověk mohl, když chtěl, ze stop vyčíst příliš mnoho, nebo také příliš málo. Zatím měly děti štěstí, že se jim podařilo pokaždé najít alespoň něco k jídlu, na druhé straně měly smůlu při setkání se zvířaty a lidmi.

Doufal, ale nechtěl, aby jeho naděje a přání zatlačily do pozadí realitu. Neodvažoval se doufat příliš. „ Najdu je,“ říkal si v duchu,

„musím je najít.“ Uvědomil si, že by měl být na svého syna pyšný. Ten chlapec si dobře zapamatoval, co ho učil, a teď využíval všechno, co mu mohlo být jen trochu k užitku.

V půli odpoledne se jim stopa ztratila u malého potoka. Zmizela v místě, kde se přes ni přehnalo stádo losů. Právě tady je muselo něco poplašit, protože se pohybovali chvíli v kruhu a rozšlapali celé širé okolí. Stádo pak táhlo dál, ale stopy byly nenávratně zničeny.

Trojice postupně prohledávala celou pastvinu, spasenou a pošlapanou jeleny, losy a dokonce několika bizony, kteří tady byli poměrně vzácní. Nenašli nic, co by se dalo považovat za stopu koně nebo člověka. Jednou, poblíž veliké skupiny křovin našli něco, co mohlo být částí otisku mokasínu, ale otisk byl tak nejasný, že nikdo z nich nebyl ochotný tvrdit, že je to skutečně stopa člověka. Děti, kůň i jejich pronásledovatelé zmizeli, jako by je odnesl vítr.

Scott a jeho dva druzi postupovali v nevelkých rozestupech kupředu. Mnohokrát se jim stopa ztratila a vždycky ji zase našli, takže jim tahle situace v žádném případě nevzala odvahu. Kolem byla stále spousta dobré trávy a potoky stékající z hor byly čisté a chladné, ale ať se snažili sebevíc, nikde nenašli místo, kde by se kůň pásl nebo napájel.

„Budu se muset už brzo vrátit,“ váhavě promluvil Frank Darrow. Tenhle nemluvný tvrdý muž si o světě dělal jen málo iluzí a uznával jediný závazek – ten, který měl ke svým přátelům. „Musím taky myslet na hospodářství a zvířata, teď, když máme zimu na krku.“ Podíval se na Scotta. „Jenže, zase bych tě nechtěl nechat v tom srabu samotnýho.“

„Já vím, Franku. Jen neváhej a vrať se kdykoliv to uznáš za vhodné.“

Toho večera nebylo v jejich táboře nijak veselo a trojice seděla kolem ohně mlčky. Všichni tři propadli zklamání. Z toho, že ztratili sledovanou stopu a přes veškerou snahu ji znovu nenašli.

„Někde nám uhnuli,“ zavrčel Darrow. „Já bych řek‘, že sebrali bedny, sudy, pytle a pryč.“

Probírali znovu každou možnost, zvažovali je a obraceli ze všech stran. Snažili se vmyslet do počínání dětí, snažili se představit si, co by oni dělali na jejich místě.

„Pochybuju, že by se vydali k horám," nadhodil Squires. „Tadle cesta vypadá pěkně namáhavá."

„Hardy by to možná udělal," řekl po chvíli přemýšlení Scott. „Vždycky rád šplhal po výškách a mohl by to zkusit už proto, že by to od něj ti za nimi nečekali. Navíc se bude snažit držet se směrem na Bridger."

Žádnému z nich se nechtělo vrátit, ale všichni tři cítili, že už zajeli příliš daleko. S těmito myšlenkami vyjeli ráno z tábora. Scott se bál, že se může každým krokem vzdalovat od svého syna a dcery mrtvého kamaráda. Uvědomoval si, tak jako oba jeho druzi, že doba, kdy mohli ještě hledat s nadějí se blíží ke konci. Každým dnem začnou zimní bouře zametat celý kraj a zasypou hory sněhem. Ani při nej lepší vůli nemohl nikdo předpokládat, že by v takovém počasí mohlo přežít alespoň jedno z obou lehce oblečených dětí.

Teď bylo zbytečné spěchat, protože spěch mohl znamenat, že už stopu nenajdou a věděli, že ty slabé otisky blednou a ztrácejí se každou hodinou.

Scott Collins tenhle kraj znal a měl ho rád, ale znal také všechna nebezpečí, která tady číhají. Věděl také dobře, jak se jim vyhnout a znal způsob, jak tady přežít. Proti divočině se nedá bojovat; abyste v ni mohli žít, musíte se stát její součástí, ztotožnit se se stromy a větrem, s potoky a bylinami, s vedrem i mrazem, vždycky se trochu poddat, ustoupit, ale právě jen tolik, kolik je potřeba.

Teprve teď si poprvé uvědomil a ocenil těžký zápas, který spolu s Hardym vedli proto, aby si zajistili skromné živobytí. Na farmě, kde Hardy od malička vyrůstal, nebylo nic snadné a nic zadarmo. Přežít mohl jen ten, kdo pracoval a nic jiného než práce vás naživu neudrželo. Za nocí, kdy kolem jejich srubu vyl ledový zimní vítr, bylo uvnitř teplo a příjemně, ale to jen díky pečlivosti, se kterou srub stavěli. Scott nikdy nic neodbýval, všechno se snažil udělat s úzkostnou péčí a maximální pozorností.

Každý trám přesně opracoval, označil, vlastníma rukama položil jeden po druhém kameny krbu. Stěny důkladně utěsnil, protože dobře věděl, jak dovedou ledové prsty mrazu vniknout do každé škvíry a najít každou skulinu.

Ať dělal cokoliv, dělal to pečlivě a důkladně a Hardymu se snažil vštípit především to, co považoval za nejdůležitější. A to byl smysl pro zodpovědnot. Často si přál, aby s ním Hardy nemusel do lesů, zvláště když mrzlo, bylo ošklivo nebo udeřila vedra. Byl by si přál, aby měl chlapec trochu snadnější mládí, ale teď poprvé byl rád, že to tak nebylo.

Hardy se učil v tvrdé škole, kde ho zkouškám podrobili Indiáni, třeskutý mráz a hlad. Při této zkoušce mu ale nehrozila špatná známka, kdyby neuměl. Ten, kdo neuměl, mohl zemřít hladem, nebo zmrznout zapomenutý v divočině, daleko od lidských příbytků.

Trojice vjela do široké nížiny, na jejímž dně leželo severně od Sweetwateru velké jezero. Scott připravil a zapálil oheň a Squires se pustil do přípravy jídla. Toho dne ráno ulovili jelena, takže čerstvého masa měli dost.

Frank Darrow vyjel z tábora jen tak na obhlídku. Vrátil se za víc jak dvě hodiny, mlčky seskočil s koně a odstrojil ho. Přijel právě k jídlu.

..Narazil jsem na nějaký stopy," zahučel nad plecháčkem horké kávy…Ten červenej hřebec se napájel na druhý straně jezera."

..Viděls ještě nějaké jiné stopy?" Scott se bál tuhle otázku vyslovit. „Jsou ty děti s ním?"

Frank Darrow si ukousl veliké sousto chlebové placky a soustředěně přežvykoval. Bili Squires se začal ušklíbat a lišácky pomrkával.

..Jó. Ale jó." Řekl Darrow, který už nebyl schopen potlačovat spokojený úsměv…Jsou s nim. Ať už je to jak chce, nějak se zaseje našli. Mohlo to bejt vodhadem tak včera ráno."

Spokojeně upil horké kávy…Ale teď sebou musíme fakt hodit." Pokračoval…Ti vostatní už jsou těsně za nima." Po chvíli mlčení ještě dodal:..Hřebec je teďka vosedlanej. Takže jeden z těch dvou jede na nevosedlaným koni. Taky jsem viděl místo, kde znovu nasedli."

„Takže možná už zejtra," řekl Squires. „Musim říct, že se fakt těšim na to, až se s těma dvěma džentlmenama sej du!"

Kapitola 9.

Když se Hardy Collins připlížil křovím a pečlivě pozoroval okolí, byl tábor prázný. Počkal dost dlouho, aby se ujistil, že to není past. Kdyby však čekal dál, mohl by se některý z obou mužů vrátit. Nepřemýšlel, zdaje to, co dělá, správné, protože slyšel oba muže mluvit o tom, že jim ukradnou Rudocha a jeho a Betty Sue zabijí. Kromě toho měli ti muži spoustu zásob a Hardy neviděl jediný důvod, proč by měla Betty Sue hladovět, když oba muži měli víc jídla, než mohli v nejbližší době spotřebovat.

Než vyběhl z křoví, naplánoval si každý krok a jakmile opustil svůj úkryt, byl jako blesk. Plát slaniny hodil do pytle z plachtoviny, přidal libru kávy, libru cukru, pět liber chlebových placek a pokud byl schopen to odhadnout, tak ještě pět liber sušeného ovoce. Byl to slušně těžký náklad, přesto, když ho dovlekl do křoví, vrátil se do tábora ještě jednou.

Rychle všechno prohledal, snažil se najít nějakou střelnou zbraň, jenže mamě. Střeliva tam bylo dost, ale… A pak to našel. Derringer* ráže.1, používaný v americké armádě. Rychle se přesvědčil, že je nabitý a strčil ho do kapsy kabátu.

* pozn. Překl.: perkusní jednoranná kapesní pistole ráže 11,22 mm. Byl to původní patent Henryho Deringera, puškaře z Philadelphie. Kapesní pistole vyráběl v různých rážích a s různou délkou hlavní. Jméno Derínger se stalo synonymem pro zbraně toho druhu a ostatní výrobci obcházeli chráněné jméno původního výrobce tím, že do názvu přidávali další“.

Tak vzniklo jméno derringer, kterým se dodnes označují zbraně tohoto typu. K popularitě Deringerových pistolí přispělo bezpochyby i to, že jednu z nich použil J.W.Booth při atentátu na prezidenta Abrahama Lincolna.

Mezi listím se něco pohnulo, Hardy se otočil a dal se na útěk. Aniž zpomalil, vběhl do křoví a rychle se skrčil k zemi. Pak uchopil nacpaný pytel, který musel v hustém podrostu vléci za sebou. Na druhé straně houští si pytel pracně vyzvedl na rameno a opatrně se vydal k místu, kde čekala Betty Sue. Dával pozor, aby při tom co nejvíce využíval k úkrytu nerovností okolního terénu. Děvčátko čekalo tam, kde je opustil a spolu se vydali na další cestu.

Jestli je má Rudoch najít a on by je měl najít mnohem snáz než oni jej, je třeba, aby zanechali stopu, kterou by mohl sledovat. Hardy došel k tomu, že jediný způsob, jak to udělat, je projít napříč celým údolím. Jedině tehdy musí Rudoch na jejich stopu narazit, protože když utíkal, alespoň ve chvíli, kdy ho naposled zahlédli, mířil na sever. To znamená, že na zpáteční cestě musí projít údolím a překřížit jejich stopu. Hardy se ještě jednou z pahorku důkladně rozhlédl a vykročili dál. Betty Sue se mu držela po boku.

Nešli dlouho, když se k němu Betty Sue obrátila. „Máš něco k jídlu?

„Neboj se, dneska večer se pořádně najíme," odpověděl jí Hardy. „Rudoch nás určitě najde, to si piš! Holka, ani bych nespočítal, kolikrát za mnou utekl do lesa a pokaždé mě našel. A to jsem se mu mockrát i schovával."

Sestoupili až na dno údolí k potoku. Tentokrát ale nešli vodou, i když byl potok tak mělký, že se dal přebrodit prakticky kdekoliv. Místo toho šli podél vody, vysokou travou, kterou byly břehy porostlé. Hardy si každou chvíli namočil nohy ve vodě, aby tak zdůraznil svou

pachovou stopu.

Ušli zhruba dvě míle, když Betty Sue za sebou začala vléci nohy a opožďovat se. Hardy měl sice strach zastavit tak brzo, ale bylo jasné, že děvčátko nemůže dál. V hlubokém, hustě zarostlém dolíku těsně u vody rozdělal malý ohníček a opekl nad ním kus slaniny. Rozdělil ji napůl a každý snědl svůj díl s malým kouskem chlebové placky. Pak opatrně zahrabali ohniště a Hardy odvedl Betty Sue k hustému osikovému houští na stráni nad nimi. Mezi osikami a skupinou balvanů si připravili provizorní lůžko a uložili se ke spánku.

Od hor vál chladný vítr, který rozechvíval osikové listí. Betty Sue usnula skoro okamžitě, ale Hardy dlouho ležel s otevřenýma očima a poslouchal, jestli neuslyší Rudocha.

Každou věc, kterou dostal na starost, bral vážně, z toho také pramenil jeho silný smysl pro zodpovědnost, ale teď, v tomhle čase noční samoty, měl strach. Poslouchal podivné zvuky, tajemný šustot a tušil, spíš než slyšel, jak se v okolí plíží divoká zvěř. Teď, v noci, myslel na svého otce a vzpomínal na pana Andyho. Pan Andy, jak se na první pohled zdálo, nikdy nespěchal. Jeho způsoby byly pomalé, i když měl všechno, co dělal, pečlivě promyšlené. Neustále se něčím zaměstnával a za ním rostla vykonaná práce, protože pan Hardy uměl spoustu věcí. Jak říkal Hardyho otec, pan Andy byl člověk, jakého pohraničí potřebuje.

To tatínek, jak si Hardy pomyslel, byl jiný. Pohyboval se mnohem rychleji, a přece se stejnou jistotou. Byl to člověk, který věděl, co chce a nepolevil, dokud nedošel ke svému cíli. Když k cíli nevedla jedna cesta, vždycky našel jinou, po které mohl pokračovat.

Hardy si také uvědomil, že se od tatínka naučil spoustu užitečných věcí. Například to, že by měl každý člověk dokončit, co začal dřív, než se pustí do něčeho jiného. Že by se neměl řídit úslovím „Ten most přejdu, až k němu dorazím," ale že si má předem promyslet, jak ho přejde, až nastane ten čas. I když měl Hardy strach, bál se víc o Betty Sue než o sebe, protože neustále musel myslet na to, jak by byla zoufale bezmocná, kdyby se mu něco stalo.

Věděl, že mu věří, že se na něj bezmezně spoléhá. To mu připomnělo ještě něco jiného, co tatínek říkal, totiž to, že člověk nikdy neví, kolik je v něm síly, dokud na něm není někdo závislý.

Zkusil si představit, jak daleko může být od pevnosti Bridger. Podle hrubého odhadu byli někde na úpatí hor Větrné řeky a Bridger byl kus cesty za nimi. Věděl, že by se měli horám vyhnout, protože slyšel mnohokrát vyprávět o tom, jak je hrozné, když někomu v horách odřízne sníh všechny cesty. Ve vysokých polohách přicházel sníh rychle a neočekávaně. Zítra, až dojedou k prvnímu horskému stoupání, musí se stočit stranou a postupovat podél hor.

Betty Sue poslední dny skoro nemluvila. Většinou byla tak unavená, že sotva se večer utábořili a něco snědli, okamžitě usnula. Bě-

hem dne se museli zase pohybovat a cestovat co nejtišeji. Byl rád, že to bylo právě takhle, protože Betty Sue se obyčejně neustále na něco vyptávala a on nevěděl, jak by jí na většinu z jejích dotazů odpověděl. Nebyl schopný odpovědět na spoustu otázek sám sobě.

Jenže Betty Sue nesmí poznat, že má sám strach, nebo jakje ve skutečnosti bezmocný. Musí ji udržet ve víře, kterou k němu chová, protože kdyby ztratila i tu, nezbývalo by jí už vůbec nic.

Někdy během těchto myšlenek usnul a tvrdě spal celé čtyři hodiny. Pak se náhle probudil, ale kolem byla ještě neproniknutelná tma. Ze spánku ho probudily dvě věci. První byl lehoučký, chladný dotyk sněhové vločky, která mu dopadla na tvář a to druhé byl jakýsi zvuk. Tichoučký, téměř neslyšitelný zvuk.

Ležel úplně tiše. Rukou opatrně nahmátl v kapse pistoli.

Na tvář mu dopadla další vločka, ještě jedna a pak se sníh začal snášet čím dál tím hustěji.

Ležel a napínal uši a znovu zaslechl tichý zvuk ve stráni pod nimi. Něco se tam pohybovalo, i když velice opatrně. Neslyšně se posadil a natáhl si boty. Betty Sue spala dál, jen čas od času se ve spánku pod jeho starým kabátem zachvěla zimou.

Noc byla temná jako černý samet, protože hvězdy nesvítily. Kolem šumělo ve slabém vánku osikové listí. Hardy čekal s tlukoucím srdcem. Snažil se zachytit další zvuky v temnotě pod sebou. Nakonec si celý prokřehlý a roztřesený zimou znovu lehl a přitulil se k Betty Sue.

Dlouho ale neležel. Vzpomněl si totiž na padající sníh a na stopy, které v něm zanechají. Nebyli příliš daleko od místa, kde Jud s Calem tábořili. Tahle myšlenka mu vnukla určitý nápad, takže se znovu posadil a pozorně naslouchal.

Tentokrát se neozvalo nic. Poslouchal ještě chvíli, aby se o tom ujistil a pak se tiše se vyplížil ven okolo osikového houští, za kterým našli úkryt. Rozhlédl se a na druhé straně údolí zahlédl slabou červenou záři. Byl to bezpochyby táborový oheň, vzdálený alespoň míli, nebo spíš víc. Hardy byl vysoko nade dnem údolí, takže dohlédl hodně daleko.

Najednou se mu zježily vlasy v týle. Těsně za zády se mu znovu ozval ten podivný zvuk. Na okamžik znehybněl ztuhlý strachem, ale

pak si uvědomil, co musí udělat. Musí skočit co nejdál dopředu a pokusit se prodrat houštím.

V tom okamžiku ucítí na krku dotyk něčeho vlhkého a pichlavého. Hrůzou se mu na okamžik zastavilo srdce a stěží zadržel vyděšený výkřik. Vzápětí si však uvědomil, co to je a zaplavila ho vlna úlevy.

Byl to Rudoch. Našel je.

Hardy obejmul rukou hřebce kolem skloněného krku, přitiskl ho k sobě ze všech sil a dal se do pláče. Zpočátku se sice pokoušel zadržet slzy, protože chlapi přece nebrečí, ale bylo to marné.

Současně s pocitem štěstí se dostavil pocit jistoty. Věděl, co musí udělat. Musí odjet hned, dřív než sníh pokryje zem, dřív, než po nich zbudou nějaké stopy. Když to udělají, mohli by ze své stopy setřást nejen Juda a Cala, ale možná i toho Indiána, pokud je jim stále ještě v patách.

Hardy odvedl koně k místu, kde spala Betty Sue a probudil ji. Vyzvedl ji do sedla, protože Rudoch měl stále na sobě Callovo sedlo. Pak koni přes hřbet přehodil pytel s jídlem a nakonec se nahoru vyšplhal sám. Kolem bylo sice dost balvanů, ze kterých by mohl vylézt Rudochovi na hřbet, ale když měl kůň připnuté sedlo, nepotřeboval je.

Byla úplná tma, nebylo vidět na krok, ale stačilo sledovat křivku údolní stěny a udržovat si hory po pravé straně. Až přijedou k nejjižnějšímu konci horského řetězu Větrné řeky, musí obejít tenhle horský výběžek a pokračovat k západu.

Rudocha nebylo potřeba řídit. Očividně šťastný z toho, že je našel, vyrazil podél skalního masivu rychlým krokem, který doslova polykal míle. Hardy nahrbil malá ramena na ochranu proti chladu a opatrně pověsil otěže na hrušku sedla. Betty Sue objal z každé strany jednou rukou a vpředu se zachytil výztuže.

Po nějaké chvíli dokonce začal podřimovat a obrovský kůň pokračoval bez pobízení v cestě temnou nocí.

Kapitola 10.

Když začalo svítat, padal hustě sníh a Hardy byl modrý zimou. Obrátil Rudocha k malé řadě stromů, které ohlašovaly přítomnost vody. Zakrátko dojeli k potoku. Jeli podél proudu a Hardy zoufale hledal jakékoliv místo, které by jim poskytlo alespoň nějaké přístřeší.

Jen díky velkému štěstí se mu podařilo zahlédnout pootevřená dvířka do podzemní chatrče.

Vstup byl ukrytý za obrovským, křivým topolem. Kdyby měl strom listí, byl by vchod neviditelný. Dveře byly hrubě sroubeny ze štípané topolové kulatiny a otevíraly se na kožených závěsech.

Všude v okolí i podél břehů úzkého potoka bylo vidět stopy zvířat a ptáků, nic nesvědčilo o přítomnosti člověka. Hardy zajel velice opatrně co nejblíž, zachytil se třmenového řemenu a svezl se na zem.

Pootevřel dveře ještě o kousek a nahlédl dovnitř. Bylo to sice opuštěné, ale velice útulné místo. U jedné stěny uviděl ohniště nebo spíš krb, umístěný v přirozené dutině stěny, rozšířené krumpáčem nebo sekerou. U zdi napravo stála dvojitá palanda a blízko ní veliký dřevěný špalek, který očividně sloužil podle potřeby jako židle i stůl. Horní strana byla častým sezením ohlazená do hladká. Bylo vidět, že tady hospodařily myši, alespoň Hardy usoudil, že to byly myši, a celou místnost pokrývala vysoká vrstva prachu. Chata byla pravděpodobně opuštěná velice dlouho.

Pomohl Betty Sue na zem a tak dlouho jí třel malé ručky ve svých, až se oba trochu zahřáli. Pak vytáhl nůž a vyšel ven na obhlídku.

O kus dál našel na břehu místo, kryté velikým převisem, které neznámý uživatel příbytku, asi nějaký lovec nebo zlatokop, používal k ustájení koně. Místo bylo pěkně za větrem, dobře kryté před sněhem a navíc maskované porostem olší a topolů. Hardy tam přivázal Rudocha. Poutací provaz nechal tak dlouhý, aby se dostal jak k potoku, tak do úkrytu pod převis.

Pak se vrátil do podzemního domku a ze suchých větví, které nasbíral cestou, rozdělal oheň v krbu. Dřeva bylo všude v okolí spousta, jednak ze suchých, vyvrácených stromů, jednak na březích potoka, kam ho za dlouhý čas naplavila voda.

Když se oheň rozhořel, začal Hardy pečlivě zkoumat místnost. Našel velkou pánev, starodávnou železnou konvici a starý krumpáč, jehož držadlo bylo napůl ohlodáno dikobrazy, kterým chutnalo slané dřevo nasáklé potem.

Někdo věnoval práci na tomhle obydlí velké množství času. „Myslím si," řekl Hardy Betty Sue, „že tady někdo bydlel hezky dlouho. V každém případě se o sebe uměl opravdu postarat," dodal. „Je to původní jeskyně, kde ten člověk odkopal na různých místech skálu a tak si hezky zvětšil prostor. Dokonce i ten krb je udělaný v puklině, která tady už byla."

Konvici i pánev odnesl k potoku a pečlivě je umyl dřevěným popelem, který mu nahradil mýdlo, a potom je ještě vydrhl pískem. Když skončil s prací, vypadalo nádobí docela dobře a jistě bude stačit na vaření vody a smažení slaniny.

Vrátil se do příbytku, kde se díky hořícímu ohni začalo pomalu oteplovat a s potěšením podržel zkřehlé ruce nad plamenem. Jak se mu ruce pomalu ohřívaly, cítil mravenčení, podobné píchání tisíce malých jehliček. Když se opravdu ohřál, vybalil slaninu, odkrojil z ní několik plátků a položil je na pánev. Potom dal na oheň konev s vodou. Několikrát vyběhl ven do lezavé zimy, aby nasbíral a přinesl další dříví do zásoby. Ukládal ho vedle krbu. Zjistil, že se dveře dají lehce zavřít a dokonce zajistit závorou, ale cítil se skoro provinile, protože on byl tady uvnitř a v teple, zatímco Rudocha nechal venku.

Podzemní prostor měl zhruba tvar trojúhelníka s jednou useknutou špičkou. Právě v useknuté špici byly umístěny dveře. Prostor měřil do hloubky něco kolem tří metrů, ale záře plamenů z krbu stěží rozptýlila temnotu u protější stěny. Stěna, ve které bylo umístěno ohniště, byla hodně členitá a některé z vyčnívajících balvanů byly použity jako malé poličky.

Než Hardy opekl slaninu, voda se vařila. Nasypal do ní kávu a zamíchal. Když snědli slaninu, ke které si každý vzali kus chlebové placky, přilil Hardy do konvice trochu studené vody, aby se káva lépe usadila. Pak uchopil nádobu do kusu staré pytloviny a oba střídavě upíjeli kávu přímo z ní.

Když prohlížel zadní část skrýše, našel v hlavách palandy pevná dřevěná dvířka, zapuštěná do zdi. Vzal z ohně hořící větev, opatrně

je otevřel a prohlížel malý prostor, který byl ve skále za nimi. Na dně ležel pevně stočený balík kožešin, hodně okousaný od myší. Na kolících, zatlučených do zdi, visely jedny dost obnošené a záplatované džíny, pár přikrývek šedivých prachem a prožraných od molů a obrovský starý kabát z bizoní kůže. Přestože visel tak, že se nedotýkal stěny a zvířata se tudíž k němu mohla těžko dostat, byl kolem límce také trochu ohlodaný.

Hardy vynesl kabát ven a měl s ním co dělat, protože plášť byl neobyčejně těžký. Venku ho přehodil přes křoví, ze kterého setřásl sníh a holí ho pořádně vyklepal. Při jeho nesmírné velikosti se pod ním pohodlně vyspí oba a bude stačit i na to, aby je přikryl v sedle, až budou pokračovat v cestě.

Přikrývky byly v takovém stavu, že pro ně neměly žádnou cenu. To bylo první, co si Hardy řekl, když je uviděl. Přesto je v rostoucím šeru vyklepal a nožem z jedné z nich uřízl dva podlouhlé kusy. Napadlo ho totiž, že by jim mohly sloužit jako provizorní pláštěnky.

Druhou přikrývku, která byla v trochu lepším stavu, vytáhl také ven a v jejích okrajích propíchal nožem řadu otvorů. Otvory protáhl řemínek z nevydělané kůže, nalezený také v úkrytu, a tak udělal improvizovanou čabraku, která alespoň zčásti zakryje Rudocha.

Teď se poprvé za všechny uplynulé dny opravdu zahřáli. Občas se pode dveřmi prodral závan chladného větru, ale jinak bylo uvnitř útulně a téměř veselo.

„Hardy, kdy už přijedem do toho Brižéru?“ zeptala se Betty Sue. „Už brzo.“

„A bude tam maminka?“

„Mohla by tam být. Doufám, že tam bude.“

Holčička chvíli mlčela. „Mně se tady líbí. Je tady teplo.“

„Mně se tady taky líbí.“ Vzpomněl si na padající sníh. „Možná, že bysme tady mohli zůstat, než se přežene vánice,“ dodal.

Napadlo ho to až v tomto okamžiku, ale hned si uvědomil, že je to to nejlepší, co mohou v dané situaci udělat. Stále mají dost potravin, aby si mohli dva tři dny odpočinout a počkat, až přestane sněžit a pořád jim zbude skoro stejné množství na další cestu.

Venku nepřetržitě padal sníh. Svět zbělel, protože sněhová přikrývka pokryla nejen stromy, jejichž větve se hluboko ohnuly pod

nezvyklou tíží, ale i zem široko daleko. Jakákoliv stopa, která zbyla po jejich útěku, zmizela pod vrstvou čerstvě napadaného sněhu. Když se najedli, přehodil si Hardy přes sebe pláštěnku z deky a vypravil se znovu na dříví. Nanosil dovnitř spoustu větví ulámaných z vývratů i naplaveného dřeva. Část dal dovnitř a zbytek srovnal venku vedle dveří.

Přestože byl nesmírně unavený a sotva vlekl nohy, přinutil se ještě pokračovat. Konec konců bylo mu teprve sedm let a bylo toho na něj příliš mnoho, ale připomněl si, co mu často říkal tatínek. Jediný způsob, jak v životě uspět, je nevzdávat se a mít víru. Věděl, co to znamená, i když by to těžko uměl popsat vlastními slovy.

Občas se zastavil pod skalním převisem, popleskal Rudocha a prohodil k němu pár slov. Díky sněhu bylo venku celkem dobře vidět i po setmění. Hardy pracoval dlouho do tmy, až byl nakonec unavený tak, že dál nemohl. Z posledního zbytku sil se dovlekl do úkrytu. Dveře pečlivě zavřel a zajistil na závoru.

Oheň krásně vyhřál celý prostor. Přestože pode dveřmi trochu foukalo, Hardy dobře věděl, že potřebují alespoň tenhle částečný přívod čerstvého vzduchu. Když si pak sedli na palandu a kývali nohama, byli dosyta najedeni a bylo jim teplo a příjemně.

„Hele," řekl Hardy Betty Sue, „táta přijde. Jestli nás už teď nehledá, čeká na nás v Bridgeru. Já ho znám. Jestli se tam brzo neobjevíme, určitě se nás vypraví hledat.

Ale už když mluvil, uvědomoval si, že i kdyby se nic nestalo a karavana pokračovala v cestě, touhle dobou by ještě v pevnosti nebyla, i když by k ní třeba neměla daleko. Jak by se tedy otec mohl dozvědět o tom, co karavanu a Hardyho s Betty Sue potkalo? Nebude to ale dlouho trvat a on to zjistí.

Tatínek byl prostě takový. Nikdy nepovažoval věci zajisté a raději si všechno ověřil sám. Mohli byste vsadit cokoliv na to, že v době, kdy dorazil do pevnosti Bridger, znal všechno, co se týkalo podmínek podél Overlandské stezky. Uměl si možná i představit, co se mohlo dětem stát.

„Člověk žije podle toho, co ví a zná, říkával Hardymu. „Vždycky se snaž získat všechny údaje, pěkně si je prober a promysli a většinou na něco přijdeš. Když jsem byl kluk a učil jsem se v sekyrnic-

tví, nutil mě mistr překontrolovat každou míru, kterou jsme vzali, prostudovat každý kus dřeva, který jsme měli použít. Jestli mě něco naučil, tak to, že když chci začít něco dělat, musím o tom vědět co nejvíc.

Doma ve Wisconsinu se spousta lidí vyhýbala Indiánům, ale tatínek se s nimi vždycky pouštěl do řeči. Indiáni, říkával Hardymu, žili v téhle zemi dávno před tím, než se tady objevili běloši a uměli spoustu věcí, které stálo za to umět a znát. Tatínek se často vydával s Indiány na výpravy do lesů a když byl Hardy starší, brával ho občas sebou.

To bylo v dobách indiánských válek. Mnoho lidí si myslí, že dokud se neobjevili běloši, žili spolu Indiáni v míru, ale není to pravda. Delší čas míru byl u nich vzácností. Siuxové a Čipevejové spolu vedli se střídavým štěstím neustále válku. Hardy sám mnohokrát viděl pomalované Indiány, kteří byli na válečné stezce a plížili se jako stíny na sever, nebo opačným směrem na jih.

„Jednou, vyprávěl Betty Sue, „jsme byli s tatínkem v pevnosti Snelling. Tatínek tam měl nějaké obchodní vyřizování s majorem Greenleafem Dearbornem. Myslím, že pro něj něco stavěl. Už si to moc nepamatuju, ale vím, že jsem viděl přehlídku dragounů, vlajky a tak. Je to jedna z prvních věcí, které si vůbec pamatuju.

Jenže právě na zpáteční cestě jsme s tatínkem narazili na válečnou výpravu Vinebagů. Mohlo jich být tak dvacettřicet a my jsme se schovali pod říční břeh. Stáli skoro nad námi. Byli tak blízko, že jsme je slyšeli mluvit. Našli naše stopy a dohadovali se, že počkají do světla a zkusí nás najít. Jednak chtěli naše skalpy, jednak samozřejmě tátovu pušku.“

„A co jste udělali?“ ptala se Betty Sue.

„Pamatuju si akorát to, co mi potom tatínek vyprávěl, jinak skoro nic. Vím jenom, že jsme byli schovaní pod tím břehem a táta mi ucpával rukou pusu. Potom si vybavuju, jak mě posadil do indiánské kanoe a malou sekerkou, kterou nosil, prosekal dna ostatních lodí, co tam byly. Odjížděli jsme a oni po nás střílili. Vzpomínám si, jak práskaly jejich pušky a jak tatínek vždycky položil pádlo, aby mohl taky vystřelit.“

Hardy se díval do ohně a vzpomínal, jak jel s tatínkem na Rumovou řeku a s dřevorubci tam přestavoval mlýnský náhon ze spodního na vrchní.

Strávili spolu dlouhé hodiny, cestovali z jednoho místa na druhé. Jediný způsob, jakým mohl tatínek vydělat hotové peníze, bylo dělat své řemeslo a v tom se opravdu vyznal.

Důstojníci v pevnosti Snelling a v pevnosti Atkinson si chtěli zařídit a vylepšit bydlení. Dostali k tomu povoleni za podmínky, že tu práci zaplatí ze svého. A právě tatínek pro ně většinu té práce udělal. Jenže to znamenalo opustit na delší čas farmu a to tatínek dělal hrozně nerad.

Hardymu se tyhle cesty líbily. Lesy byly temné a hluboké, většinou tvořené porosty jehličnanů a stromů, které na podzim shazovaly listí. Byla jich celá řada – cukrový javor, jilmy, duby, ořešáky, bílý a černý jasan, divoká trnka, břízy, břestovce a cedry. Hardy je znal všechny. Dál na sever byly borovice a smrky. Rostly tam oříšky a všechny možné lesní bobule, borůvky, maliny, divoké víno a planá jablka.

Mnohokrát žili jen z toho, co jim poskytla příroda, sbírali byliny, oříšky a lesní plody a stříleli zvěř. Ten, kdo to uměl, mohl žít v lesích docela slušně a to, co znali Indiáni, se tatínek naučil za chvilku. Cítil se v lesích jako doma. Stopy četl jako někdo, kdo to dělá celý život. Hardy z toho hodně pochytil. Díval se, poslouchal a pomáhal. Pro nezkušeného chlapce to byl nádherný život.

Tatínek mu také čítával, ale většinu věcí se Hardy naučil přímo z knihy přírody a knihy života. Poslouchal, když tatínek mluvil s jinými lidmi o farmaření, lovu a jejich práci. Vždycky ho zajímalo, co mu vyprávěl o různých lidech a krajích.

Ke čtení toho doma moc neměli, i když si s některými sousedy knihy vyměňovali. Tatínek si na Západ přivezl Bibli, Poutníkovu cestu, Skotské náčelníky a Ivanhoea. Když se k nim přistěhoval pan Andy, přivezl s sebou Pana Tadeáše od Portera a Hrad Rackrent od Marie Edgevorthové. Večer mu tatínek z knížek čítal a začal ho učit první písmena.

Jednou, když zase byli v pevnosti Snelling a tatínek tam stavěl nějakou budovu, půjčil mu major Dearborn ohmataný výtisk Marmi-

onu a jednu novou knihu – Carlylovu Historii francouzské revoluce, vydanou teprve před několika lety. Ty dvě knihy jim vydržely tenkrát celou zimu a Marmion přečetli třikrát od začátku do konce.

Často bývali na cestách, chodili pěšky a cesta jim zabrala většinou několik dnů. Při takových příležitostech si povídali jako dospělí.

„Všechno, co může otec zanechat synovi, řekl mu tatínek jednou, „je to, co ho naučil. Možná taky způsob myšlení a náklonnosti, které nosí v srdci. Jak to kdo využije, je už jenom na něm.

Až budeš větší a přijdeme spolu do měst a mezi lidi, zjistíš, že existují ještě jiné zákony než ty, které sis určil sám pro sebe. Nakonec přijdeš na to, že ty tvoje zákony jsou přece jen nejlepší když jsi na sebe dost přísný. Zákony měst ale musíš respektovat. Větší množství lidí nemůže žít pohromadě bez zákonů. Lidé musí ctít jeden druhého a hlavně práva těch ostatních. Když si to tak vezmeš, základem všech zákonů je respektování práv druhého člověka.

Dobře víš, že nám většinu času zabere starost o živobytí! Lovíme zvěř, stavíme si obydlí, sklízíme úrodu, připravujeme dřevo na topení, nasolujeme maso a sbíráme zeleninu na uskladnění.

Lidé, kteří žijí ve městě, mají víc času, mají čas sedět a povídat si, poslouchat hudbu nebo si dokonce zatančit. Tohle může člověk udělat až tehdy, když si lidé rozdělí práci a každý udělá svůj díl. Jeden staví domy, jiný je kovářem, další učitelem, kazatelem nebo obchodníkem. Když se člověk usadí nastálo a začne se živit tím, co opravdu umí, je šťastnější a pracuje mnohem lip. Já si myslím, že tady někde začíná civilizace, když se lidé sejdou ve městě, rozdělí si práci a mají čas a možnost promluvit si spolu.

Ty jsiještě malý, takže když jsi v nějaké společnosti, tiše sedíš a posloucháš. Říká se, že malý džbánek má většinou velké ucho a je to správné.

Jedině tak se něco naučíš. Samozřejmě, slyšíš taky spoustu nesmyslů, ale i věcí moudrých. Žádným člověkem nesmíš opovrhovat. Dokonce i hlupák tě může naučit jak nebýt hloupým a nikdy nevíš, kdo ti poradí něco, co ti ulehčí práci nebo ti dokonce někdy v budoucnosti zachrání život.

Když tatínek mluvil, Hardy mlčel a tiše poslouchal.

Pamatoval si taky, jak o něm jednou mluvila s tatínkem paní Andyová. „Ten tvůj chlapec je hrozně vážný, řekla a z hlasují zaznívala jakási pochybnost. „Má vůbec možnost a čas si hrát?“

Tatínek vypadal skoro rozzlobeně. „To bych řekl! Aleje to kluk, který přemýšlí a já jsem rád, že je takový. Tady je tvrdý život a on je nejenom mým jediným pomocníkem, nýbrž i společníkem.

V celém těle nemá jedinou línou kostičku.“

Nevěděl, proč se tatínek tak rozpálil. Samozřejmě, že měl Andy spoustu času na hraní.

V okruhu jedné míle nebyl strom, na který by nevylezl nebo to alespoň nezkusil a po celém okolí si hrál na válku s Indiány. Jenže ho stejně víc bavilo stopovat v lesích divokou zvěř, nebo podle stop hádat, co ptáci a zvířata kde dělali a proč.

Když tatínek pracoval jako tesař na důstojnických domech v Snellingu a Atkinsonu, většinou bral Hardyho s sebou a ten si tam pokaždé hrával s dětmi z pevností. Mnohem raději byl ovšem s tatínkem hluboko v lesích, kde si museli sami ulovit nebo jinak sehnat jídlo. Hardy si hrozně přál, aby byl tatínek tady a seděl s nimi u ohně.

Teď jim bylo alespoň teplo, měli střechu nad hlavou a zatím byli v bezpečí. Ještě než napadlo příliš mnoho sněhu, snažil si Hardy zapamatovat, kde ležely nejbližší suché stromy a další místa, kde mohl najít dřevo na přikládání. Teď vstal, přehodil si pláštěnku přes hlavu a obrátil se k Betty Sue. „Než půjdeme spát, musím se podívat na Rudocha. Z pytle vytáhl kus chlebové placky a vyšel ven.

Hustě sněžilo a poryvy větru vířily napadaný sníh. Do stáje, jak tomu místu Hardy v duchu říkal, se dostal bez potíží, protože mu stačilo držet se u skalní stěny a jít podél ní až na místo, kde ji kryl převis.

Přední, otevřená strana převisu byla krytá stromy a hustým křovím a bylo to to nejlepší místo, které mohl najít. Lepší než mnoho míst, na kterých v té době někteří lidé chovali svá zvířata po celý rok, i v zimě. Hardy stál vedle Rudocha, mluvil na něj a krmil ho kousky chlebové placky.

„Tý mě musíš pomoct, Rudochu, šeptal mu. „Víš, mám trochu strach, ale to nikdy nesmím Betty Sue říct, protože mně věří. Teď už máme za sebou určitě půlku cesty. Vydrž to s námi a dokážeme to.

Podal hřebci další kousek chleba, když kůň náhle zvedl hlavu.

Hardy ten zvuk zaslechl taky. Byl to vlk… a někde docela blízko. Hardy prodloužil Rudochovi poutači lano, aby si mohl lehnout, kdyby chtěl, nebo aby se mohl bránit vlkům, kdyby nezbývalo nic jiného. Znovu se ozvalo dlouhé, osamocené vlčí volání, ale tentokrát mu odněkud zdálky odpovědělo další zavytí.

Šli vlci po jejich stopě? Zachytili pach koně a dětí?

„To nic, Rudochu, poplácal Hardy koně po pleci. „To bude v pořádku, hochu.

Kůň do něj strčil tlamou a Hardy mu podal poslední kousek placky. S uspokojením si všiml; že pod převisem není navátý žádný sníh a vydal se na zpáteční cestu. Když byl uvnitř, zastrčil pečlivě závoru a vtáhl dovnitř i provázek, kterým se otvírala zvenčí.

Přihodil dřevo na oheň a sedl si k Betty Sue. Někde venku zavyl vlk a holčička se k němu přitiskla. „Neboj se, uklidňoval ji, „sem se žádný vlk nedostane.

„Já bych si přála, aby nás tvůj tatínek rychle našel, řekla s touhou v hlase.

„Určitě nás najde, řekl Hardy s přesvědčením. „Určitě. Víš co? Vsadil bych se, že už nás hledá!

Kapitola 11.

Scott Collins přitáhl koni otěže a nechal druhé dva muže přejet. Tváře měl propadlé a obličej unavený a v Darrowově tváři zahlédl výraz zklamání. Bili Squires popojel k němu, vytáhl smotek tabáku a pořádný kus si ukousl. Pak zastrčil tabák zpátky do kapsy u košile.

„Sníh! řekl Darrow hlasem, ze kterého zaznívala trpkost. „To bylo to poslední, co nám ještě chybělo."

„Co si o tom, Bille, myslíš ty?" zeptal se Collins. „Znáš to tady okolo lip než my dva."

„Todle vypadá na vopravdickou bouřku, bude to pěknej hukot. Bude trvat, řek bych, dva tři dni. Musíme se někde rychle skovat a nějak to holt přečkat."

Už za jeho řeči chumelenice zesílila. Začal se zvedat vítr, který jim hnal sníh do tváří a rval jim z hlav klobouky.

„Jak dlouho to bude trvat, než to zhoustne tak, že v tom nebudem moct jet dál?" zeptal se Scott Collins. „Kdybysme cestovali opravdu rychle?"

„Řek bych tak hodinku, spíš míň. Heleď, Scotte, estli si rychle nenajdem místo, kde bysme se mohli skovat, zmrznem a kdo se vo ty děcka postará potom?"

„Já vím, ale co kdybychom jeli dál aspoň tak dlouho, dokud uvidíme na stopy? Pak mužem hledat nějaký úkryt."

Squires pobídl koně a letmo vrhl pohled na zem. Zřetelně se tam rýsovaly jak otisky ryzákovy, tak také stopy jeho pronásledovatelů.

Myšlenky i oči všech se upíraly na stopu dětí a dvou mužů, kteří jim byli v patách. Žádný z trojice neprohlížel okolí, a tak jim docela unikly další otisky, které běžely jen o kousek dál, souběžně se sledovanou stopou. Ashawakie se zdaleka nevzdal své touhy po velikém ryzákovi a o Calově a Judově přítomnosti dobře věděl. Při troše opatrnosti a šikovnosti by se mohl vrátit s jejich skalpy a koňmi a to by bylo něco, o čem by mohl zpívat u ohňů celou zimu.

Trojice pokračovala rychle kupředu a všichni pozorně sledovali jak stopu, tak okolní kraj. „Jeden nikdy nejni dost vopatrnej," trval tvrdohlavě na svém Darrow. „Fakt, že je už na Indiány pozdě, jenže

kdo se má v těch rudokožcích vyznat? Klidně na ně mužem každou chvíli narazit.“

„Tady někde musel mít tu svoji skrejš Pete Schiíílin,“ přidal se k řeči Squires. „Měli jsme spolu kousek vodsuď jeden čas řetěz pastí a von tvrdil, že tády ve vokolí narazil na barvu. Jediný, co vim, je, že sotva sme přijeli do pevnosti Hall, sehnal si nějakou výstroj a vyrazil, jako když ho honěj všichni čerti. Vyklouznul vod tamtaď docela sám se slušným vybavením.“

„No a co bylo dál?“

„Už sme ho nikdá neviděli,“ odpověděl Squires. Pokrčil rameny. „Možná rudoši… kdo ví? Chlap v divočině a takhle sám… mohl si zlomit nohu… nebo mohl vonemocnět a kdo by ho nakrmil a dones mu vodu?“

„To by bylo bezvadný místo, kde bysme se mohli schovat, jenom ho najít,“ nadhodil Darrow.

„Tenkrát jsme jeli po Bobřím pásu.“ Pokračoval v řeči Squires. „Rozdělili jsme se s tím, že se sejdem vo pár dnů pozdějc u Vraního hnízda, na západ vodsaď. Jestli vopravdu nějaký zlato našel, tak to bylo mezi Pásem a Sladkou vodou.“

Darrow se jízlivě uchechtl. „To je dost slušnej kus cesty, Bille.“

„No, von nedojel tak daleko k jihu, protože u Sladký vody nebyl. Rozdělili jsme se kousek vod pramenů Křivýho potoka a pak jsem na jeho stopu narazil u Bobřího potoka, to je vocaď na západ. K Hnízdu jsme dorazili skoro najednou.“

Sníh stále houstl. Celý kraj zmizel pod bílou pokrývkou. Teď bylo zbytečné pokoušet se sledovat stopy. Jediné, co jim zbývalo, bylo spolehnout se na své zkušenosti, úsudek a Squiresovu znalost okolí.

„Ty seš jeho táta – co teďka ten kluk udělá?“ zeptal se Squires.

„Udělá totéž co my. Najde někde nějakou skrýš a do té zalezou. Takhle jsme spolu přečkali několik bouří tam ve Wisconsinu. Určitě si najde nějaké místo, kde bude voda a dřevo na oheň. Je to šikovný kluk. Navíc bych skoro řekl, že si to místo našel dřív, než začalo pořádně sněžit. Určitě si všiml, co se chystá.“

„Takže je jistý, že bude někde u potoka. Určitě jel rovně, estli si neřekl, že to pro ně bude lepší u Sladký vody.“

„To je moc daleko.“

„Jo, jenže von to neví.“

Přituhovalo a sníh byl čím dál tím hustší. Další cesta už nepřipadala v úvahu. Bylo třeba, aby si co nejrychleji našli úkryt.

Podařilo se jim to ve Skalnatém korytě, kde byla skalní stěna podemleta vodou. Za pomoci seker rychle postavili přes otevřenou část převisu odrazovou stěnu, která jednak bránila proniknutí sněhu zvenčí, jednak odrážela teplo rozdělaného ohně dovnitř. Místo stačilo jak pro ně, tak pro jejich koně. Než dodělali stěnu a všichni se ukryli pod převisem, zakryla zem silná vrstva sněhu.

Scott Collins si přesedl k ohni a tvář měl popelavě šedou.

„Měl jsi, Franku, pravdu,“ obrátil se k Darrowovi. „Nikdy to nedokážou. Byl jsem hlupák, když jsem si to myslel.“

„Co to žvaníš?“ utrhl se na něj Darrow hrubě. „Sám jsi tady vykládal, že je mladej dost chytrej na to, aby se včas schoval. Jestli jsme to vodhadli dobře, a to co vodtáhnul z tábora těch lumpů byl pytel se zásobáma, mají i dost jídla. Sakra, řekni mně, kolik jídla potřebujou takový malý děcka?“

„Jasně, že to dokážou,“ souhlasil s ním Squires. „Ten mrňous je vopravdu šikula!“

Darrow se pustil do přípravy těsta na chlebové placky. Čas od času vrhl koutkem oka pohled na Collinse. „Je to dobrej chlap,“ říkal si, „moc dobrej chlap na to, aby přišel vo takovýho kluka.“ Přistihl se při tom, že si představuje, co asi může ten chlapec dělat právě teď a jejich vlastní bezpečí a teplo mu začalo být skoro nepříjemné. Kdyby tam byly nějaké stopy, vyrazil by po nich aspoň kousek, aby věděli, kudy vedou dál… Ale takhle? Kde by tak měli hledat?

Sníh padal celou noc a silný vítr navál na mnoha místech hluboké závěje. Orientační body se pomalu ztrácely v bílé záplavě a celá okolní krajina se úplně změnila. Vítr skučel mezi stromy a i divocí lesní vlci se zahrabali hluboko do sněhu, aby tam v bezpečném úkrytu přečkali bouři. Někteří měli břicha způli naplněná, někteří byli hladoví. Dokud bouře neutichne, budou hladovět všichni, protože během bouře se nehýbá žádný živý tvor. Jen vítr… jen vítr a sníh.

Borovice skláněly větve pod tíží sněhu a menší zvířata se snažila najít úkryt v dutinách na závětrné straně silných kmenů. S tím si vlci

hlavu nelámali. Zastrčili čenichy pod oháňky, stočili se do klubíčka a usnuli. Byli na to zvyklí, to byl jejich život.

Scott Collins byl neklidný a podrážděný, ale ze všech sil se snažil nedat to najevo. Dobře věděl, že není nic horšího v omezeném prostoru nouzového přístřeší, než člověk, který se hádá nebo si neustále stěžuje. Dokud bouře neskončí a nepřestane padat sníh, nedá se vůbec nic dělat. Pokusit se teď o cokoliv znamenalo jen plýtvat silami v marném boji s počasím.

Přinutil se proto ke klidu a v duchu si probíral všechny případy, kdy s ním Hardy v divočině čelil zlému počasí, bouřím a sněhu. Byl si jistý, že si Hardy mnoho věcí pamatoval a že se mu teď vybaví, a to mu přineslo alespoň částečnou útěchu.

„Až ta bouřka skončí," ozval se Squires, „uděláme nejlíp, když nebudem plejtvat časem a vyrazíme rovnou k Jižnímu průsmyku. Ten mládenec se tý cesty drží jako klíště, a tak budeme mít největší šanci, že na něj natrefíme."

Ashawakie už nebyl sám. V jednom postranním údolí narazil na stopu vleku, kterou tam zanechali lidé jeho kmene. Našel je v pohodlné skrýši na okraji lesů. Bylo tam něco přes deset válečníků, sedm žen a půl tuctu dětí. Skupina si tady udělala provizorní tábor, aby v něm přečkala bouři. Mířili do hlavního tábora, který ležel dál na severovýchod.

Ashawakie s nimi mluvil celý den a netrvalo dlouho, než se domluvil se šesti bojovníky, že ho doprovodí a zaútočí s ním na obě skupiny bílých mužů i na děti. Seberou jim koně, zbraně a všechnu výstroj.

Každá ze skupin, které se chystali přepadnout, byla ukryta jinde, ale Ashawakie znal místa jejich úkrytů. Celá výprava vypadala jako jednoduchá a snadná záležitost. Hned jak skončí bouře, vyrazí.

Jednu věc však Ashawakie nevěděl. Druhou noc bouře Scott Collins znovu vyšel z úkrytu a naslouchal, zda nezachytí nějaký zvuk. Prodral se mezi stromy a zůstal tam stát. Vítr se jako zázrakem na chvíli utišil a Scott napínal sluch, aby zaslechl cokoliv, co by se ozvalo. Nevěděl, co vlastně doufá, že zaslechne… možná hlas dítěte, který se ozývá ze tmy.

Vydal se na cestu zpátky a v tom uviděl stopy. Kdyby neměl napjaté oči a uši, pátrající po sebeslabším zvuku, po sebemenší maličkosti, možná, že by je minul.

První, čeho si všiml, byla větev, ze které spadl, nebo byl setřesen, sníh. Všechny ostatní nesly několikacentimetrovou pokrývku… proč ne tahle?

Opatrně se k ní přiblížil. Měsíc tu a tam prosvítal mezi mraky a sníh sám přispíval k lepší viditelnosti.

Ve sněhu uviděl otisky indiánských mokasínů – nebylo jich málo a všechny udělal jediný muž. Ten Indián se sem připlížil křovím, skrčil se tady a mezi kmeny stromů pozoroval nějakou dobu jejich úkryt.

Scott se vrátil zpátky do tábora a se Squiresem, protože Darrow už spal, se na to místo vydali znovu. Sledovali spolu indiánské stopy, které už byly napůl zapadány sněhem. Zavedly je do závětří mezi stromy, vzdálené několik set metrů, kde měl Indián nějakou dobu uvázaného koně. Pak se vrátili zpět do tábora.

Za denního světla tam zašli všichni tři a pečlivě stopy prozkoumali. „No jasně, že je to von," řekl Squires. „To jsou ty samý koňský stopy, jaký po sobě nechával ten Indián, co sledoval děcka. Ten, co se tam chyt s tím grizzlym."

„Uděláme lip, když pojedem hezky vopatrně," poznamenal Darrow, „jeden by moh vošklivě prochladnout, kdyby se měl v tomhle počasí potulovat po vokolí bez vlasů."

O půl hodiny později překřížili stopu indiánského vleku a lovecké výpravy Indiánů, mířící k severu.

„Čejenové," zavrčel Darrow. „Ten se s nima určitě sejde, to je jasný jak facka!"

Čekalo je mnoho nepříjemností a oni to věděli. Čejenové se sice mohli rozhodnout, že budou pokračovat v cestě na sever, protože žádný Indián nebojuje rád v chladném počasí, ale právě tak dobře se mohli rozhodnout, že se trochu zdrží a získají za tu cenu pár skalpů a koní.

Původní plán, který trojice měla, totiž přečkat bouři v klidu v úkrytu, se teď, když jejich tábor objevili Indiáni, rozplynul. Jediný Indián, ukrytý v noční temnotě, mohl snadno zabít kohokoliv, kdo by

vyšel dohlédnout na koně nebo nasbírat dřevo. Věděli, že se musí přesunout a najít si místo, které by bylo pro obranu vhodnější. Při troše štěstí by zároveň mohli narazit i na stopu dětí.

Tři míle dál k jihu byli ukryti Cal a Jud. Jejich pozice byla ještě horší a i oni uvažovali o tom, že se přesunou jinam.

O čtyři míle dál ve Skalním korytě a zhruba míli od pramenů Bobřího potoka byly děti s hřebcem. Jejich stopy dávno zakryl sníh, protože našly úkryt jako první.

Scott Collins jel v čele. Malá výprava vyjela z úkrytu a zamířila k západu. Za necelou hodinu potom, co narazili na stopu Indiánů, trojice projížděla sotva půl míle na sever od místa, kde se Hardy s Betty Sue ukrývali.

Ani jeden ze tří mužů nepochyboval o tom, že Indiáni jejich stopu najdou. Věděli, že může dojít k boji. Všechno teď záviselo jen na Čejenech samotných. Rozhodnou se pro válečný výpad, při kterém by mohli získat koně a skalpy, nebo tuhle myšlenku vzhledem k pozdní roční době a nutné zajížďce odmítnou a budou pokračovat v cestě k domovu?

„Scotte, uděláme lip, když nepojedem moc daleko.“ Squires se svým koněm zajel až ke Collinsovi. „Kdybysme ty děcka náhodou předjeli, už je nenajdem. Estli jsme to vodhadli správně a sou někde schovaný, těžko se pohnou a začíná zase sněžitr

Ve Squiresově tváři se zřetelně zračily starosti. Ta bouře může znamenat konec všech nadějí. I kdyby ji děti přežily, jak by bylo možné najít jejich stopu? Tohle byl rozlehlý kraj a člověk nemohl doufat, že ho prozkoumá celý.

Místo, které si zvolili jako úkryt, bylo pod několika osamělými pahorky, které se tyčily nad Bobřím potokem. Poskytovaly ochranu proti severnímu větru stejně jako proti útoku z té strany. V zátočině potoka bylo místo, kam velká voda vyhodila několik silných kmenů a tři obrovské balvany a vytvořila tak jakési nízké přístřeší. Stromy vytvořily základ střechy a drobnější naplaveniny spolu se sněhem zajistily ostatní. Místo bylo dost velké pro tři muže a další změť větví a balvanů v okolí poskytla úkryt pro jejich koně, kteří byli v závětří, alespoň částečně kryti před sněhem.

Scott Collins se dal do čištění zbraní. Myšlenky na blízkou budoucnost v něm vzbuzovaly obavy. Zatím měli štěstí, říkal si, až moc štěstí.

Darrow sebral na úpatí pahorků několik velkých plochých kamenů a opřel je za ohněm jako odrazovou stěnu, která nasměruje větší část tepla do jejich úkrytu. Squires zatím ucpal větší díry, kterými dovnitř pronikal borovým chrastím studený vítr.

Collins skončil s čištěním zbraní a začal lámat výhonky jehličnatých větví na lůžka. Pak ještě nasbíral tolik suchého dřeva, kolik ho v okolí našel a navršil z něj hranici těsně vedle úkrytu. Noc bude chladná a oheň nesmí vyhasnout. Čas od času jeden z nich vyšel z tábora a pozorně naslouchal. Věděli, že v takové noci je nebezpečí indiánského útoku opravdu malé, ale přece jen bylo jistější se na to nespoléhat.

Když Collins vyšel z tábora, bylo ticho a zima. Ve vzduchu se stále ještě vznášely drobné sněhové vločky a jak kráčel po mírné stráni dolů k potoku, sníh mu vrzal pod nohama. Kolem břehů se začal tvořit led, střed proudu však byl stále volný. Collins přešel potok po padlém kmeni a vyšplhal se na protější břeh. Pak se propletl mezi zasněženými stromy na malou vyvýšeninu.

Ohlédl se, ale z jejich tábora nebylo vidět vůbec nic. Před cizími pohledy byl dobře schovaný, alespoň z téhle strany.

„Hardy, chlapče," zašeptal Scott, „kde teď asi jsi?"

Odpovědi se nedočkal, kolem bylo hrobové ticho, jen sníh se tiše a vytrvale snášel k zemi.

Kapitola 12.

Hardy se s trhnutím probral. Jednu chvíli tvrdě spal a vzápětí byl vzhůru a poslouchal. Nejdřív neslyšel nic, pak se zvenku ozval jakýsi pohyb a Rudoch vztekle zaržál.

Hardy vyklouzl zpod bizoního kabátu a přistoupil po špičkách ke dveřím. Minutku tam stál a poslouchal, až nakonec uslyšel tiché dychtivé zakňučení.

Vyhlédl prasklinou ve dveřích. Než se vzbudil, muselo pořádně sněžit, ale teď přestalo. Celé okolí bylo bílé a tiché s výjimkou dvou… ne, tří… černých skvrn na sněhu.

Vlci…

Viděl je naprosto jasně. Byli to velcí vlci a byli blízko. Jeden z nich nebyl víc než deset metrů od chatrče a všichni stáli s čumáky otočenými k hrubé stáji, kde byl Rudoch. Hřebec jejich přítomnost cítil a uvědomoval si hrozící nebezpečí.

Hardy zaváhal a srdce se mu rozbušilo. Musí se pokusit zahnat je, vyplašit. Tatínek mu vyprávěl, jak to vlci dělají. Jeden nebo dva z nich se postaví v bezpečné vzdálenosti koni za zadní nohy, připraveni kdykoliv zaútočit. Další vlk, nebo vlci, budou pobíhat před zvířetem a čekat na příležitost vrhnout se kupředu a zakousnout se koni do krku.

Tohle byli lesní vlci, větší než jakýkoliv vlk, kterého v životě viděl. Mohl na ně sice vystřelit, ale pak by byl derringer nepoužitelný a ten jediný výstřel by je stejně nezahnal na dlouho.

Pak ho to napadlo. Oheň!

Rychle se obrátil, přistoupil ke krbu a rozhrábl ohniště. Pod popelem se stále ukrývaly žhavé uhlíky. Hardy je rozfoukal a přidal kůru a slabší větvičky, které si právě pro takový případ odložil. Měl strach, avšak věděl, že musí Rudochovi pomoci co nejrychleji, dřív, než ho vlci obklíčí.

Zarazil do ohniště silnou větev a počkal, až vzplanula. Když se pořádně rozhořela, sundal ze dveří závoru, chytil hořící větev, vyběhl ven, křičel ze všech sil a mával větví.

Vyplašení vlci uskočili stranou a dali se na útěk. Hardy se vrátil dovnitř a větev odložil k okraji ohniště. Podíval se na Betty Sue. Tiše

spala a Hardy si v duchu řekl, jak je dobře, že je tak unavená a má tvrdé spaní.

Vzal si silnou hůl a vydal se k hřebci. „Nic se neboj, Rudochu, řekl uklidňujícím tónem. Poplácal koně po krku. „My si s nimi poradíme.

Minutu či dvě stál vedle koně, ale pak ho roztřásla zima. Vrátil se do chaty a zavřel dveře.

Netroufal si už usnout, protože věděl, že vlci rychle překonají svůj chvilkový strach a vrátí se. Nevěděl, jestli se mu podaří zahnat je i tentokrát, byl si však jistý, že se o to musí pokusit. Nejdřív pořádně roztopil oheň.

Když se plameny rozhořely, znovu vyhlédl škvírou ve dveřích. Byl si jistý, že v nedalekém křoví zahlédl pohyb. Skrýval se tam jeden z vyhládlých vlků. Co má udělat teď?

Pak dostal další nápad. Nebyl to pouhý nápad, v hlavě se mu náhle vynořil celý plán. Dvakrát došel ke dveřím, které vždy otevřel a zavřel. Ten zvuk zatím stačil vlka zahnat na útěk do křoví.

Šelma však nikdy neutekla daleko a nijak zvlášť při tom nespěchala.

Venku před chatou, zhruba na poloviční vzdálenosti mezi ní a provizorní stájí, stál veliký starý stromový pahýl. Hardy z něj odsekl několik kusů kůry na rozdělání ohně, a proto věděl, že je celý pahýl plný pryskyřice, vytékající z každé pukliny borového dřeva.

Kdyby se mu ho podařilo zapálit…

Nasbíral kůru, rozdrtil ji v rukou na co nejmenší kousky, pak vytáhl větev z ohně a vyšel ven. Dveře za sebou nechal otevřené, aby mohl rychle vběhnout dovnitř, kdyby na něj vlci zaútočili. Pochyboval, že k tomu dojde, protože byl cítit jako člověk a vlci se už dávno naučili lidského pachu bát. Byl si ovšem jistý, že šelmy rychle zjistí, že se ho nemusí bát. Protože poznají, že je malý a neozbrojený.

Na vrcholku rozeklaného pahýlu vydlabal nožem malý důlek. Pahýl pocházel z borovice zlomené větrem a její roztříštěná horní část by měla dobře hořet. Zkusil třísky podpálit hořící větví, ale ta zhasla.

Vrátil se dovnitř a vytáhl z ohně další větev.

Přiložil ji k dolíku, do kterého nasypal rozdrcenou kůru a opatrně oheň rozfoukal. Plameny zasáhly několik kousků pryskyřice, která okamžitě vzplanula.

Pahýl byl u země napůl dutý a právě v tom místě Hardy založil další oheň. Přiživil ho hrstí suchých větví, které nasbíral okolo. Oheň se rychle rozhořel a Hardy se vrátil do chatrče.

Pařez byl opravdu smolnatý a borová pryskyřiče hoří vytrvalým, jasným plamenem. Při troše štěstí by mohl hořet celou noc, přesněji celý zbytek noci.

V příbytku se Hardy schoulil u ohně a ruce si sevřel mezi kolena, aby se rychleji zahřál. Po několika minutách se vždy otočil, aby nachytal teplo ze všech stran.

Několikrát vyhlédl ven, vlky však nebylo vidět. Po nějaké době, která se mu zdála nekonečná, se skoro rozednilo. Hardy vklouzl k Betty Sue pod kabát a usnul.

Když se vzbudil, bylo pozdě ráno třetího dne a věděl, že je čas vydat se na další cestu.

Z pahýlu zbyly jen ohořelé zbytky a vlci se mohli kdykoliv vrátit. Určitě mu půjdou v patách, jenže zatím se budou držet v povzdálí. Kdekoliv teď zastaví, musí najít místo, kam se vejdou všichni tři, on, Betty Sue i Rudoch, a kde se dá oheň udržovat celou noc. Divoká zvířata se ohně bojí a to by jim mělo zajistit určité bezpečí.

Když vyjeli, bylo šedivé ráno a obloha byla zatažená a nevlídná. Po malé chvíli narazili na stopy indiánského vleku, tytéž stopy, které našli Scott Collins, Squires a Darrow nedlouho předtím.

Hardy samozřejmě poznal stopu vleku, když na ni narazil a věděl, že to znamená Indiány. Řekl si, že v téhle roční době pravděpodobně mířili do zimního tábora, takže ho jejich nález nijak nevystrašil. Větší starosti mu dělali vlci, i když po nich zatím nebylo ani památky.

Sněhu napadlo skoro dvacet centimetrů, v některých místech se vytvořily dokonce závěje, které byly hluboké metr i více. Hardy se jim opatrně vyhýbal a snažil se udržet přímý směr k západu.

Byl sice unavený a měl strach, ale byl rád, že jsou znovu na cestě. Jak se zdálo, hřebce to těšilo stejně tak. Šel kupředu pravidelným

tempem a Hardy ho většinou nechal vybírat si cestu podle vlastního uvážení.

Zpočátku neviděli nic, čeho by se mohli držet. Postupovali nazdařbůh. Před nimi se táhl do dálky neporušený sníh, vítr skoro utichl.

Nad hlavami se jim tyčil skalní masiv hor Větrné řeky. Na jih od něj byl Jižní průsmyk a ten představoval prozkoumanou cestu na západ. Jestli bylo pravda všechno, o čem se mluvilo mezi vystěhovalci v karavaně, měli by k němu co nejdřív dorazit. Slyšel vyprávění o tom, že je to rozsáhlý, otevřený kraj, kde člověk těžko pozná, že vlastně přešel rozvodí. Na jedné straně tekly potoky a řeky k východu, na druhé k západu – k Tichému oceánu nebo zhruba tím směrem. Část z nich končila na dně Velké pánve.

Cesta víceméně sledovala tok Bobřího potoka. Náhle narazili na stopy tří jezdců. Všichni koně byli okovaní, ale Hardy zahlédl ze stop jen tu a tam ty, které byly chráněny stromem nebo křovím, protože většinu z nich zasypal v noci sníh.

..Vypadají jako včerejší.“ Řekl Hardy Betty Sue…Možná, že to byli ti chlapi, kterým jsme utekli.“

„Ti byli jen dva,“ namítla Betty Sue.

„Třeba se k nim přidal nějaký kamarád. Jenže na druhé straně, vypadají jako jiné stopy. Nejsem z toho chytrý, mohli by to být i Indiáni na kradených koních.“

Pobídl Rudocha znovu podél Bobřího potoka, dál k západu. Slunce sice nebylo vidět a Hardy odhadl, že v době, kdy podle něj mohlo být poledne, měli za sebou deset, možná dvanáct mil.

Rudoch byl neúnavný a široko daleko nebylo jediné místo, kde by mohli zastavit.

Prvního vlka uviděli někdy kolem čtvrté hodiny. Šelma se držela za nimi ve vzdálenosti několika set metrů a když se Hardy otočil v sedle, uskočil vlk stranou, zpomalil, ale držel se stále na dohled. Hardymu se stáhlo hrdlo strachem. Jestliže tam byl jeden vlk, budou v okolí i další.

„Musíme najít nějaké místo, kde bychom mohli zastavit a odpočinout si,“ řekl. „Dobře se rozhlížej, Betty Sue. Třeba uvidíš něco, čeho si já nevšimnu.“

„A budou tam taky vlci. Hardy?“

„Možná, že ano. Tohle je kraj. Kde se vlci často objevují. S tím si vůbec nedělej hlavu.“ Dodal. „Najdeme si místo, kde rozděláme oheň.“

„A co když vlci přijdou, než ho zapálíme?“

„Za světla si netroufnou.“ Odpověděl s nadějí v hlase Hardy. „Musíme oheň zapálit co nejdřív.“

Věděl, že by bylo zbytečné po šelmách střílet. Tatínek to kdysi dávno zkusil, ale zahnal je jen na chvíli, potom se vrátily.

Rudoch šel dál podél Bobřího potoka a Hardy zkoumal každou rozsedlinu a puklinu, aby nepřehlédl místo, kde by se mohli utábořit. Musí to být někde, kde by měli krytá záda a kde by bylo dřevo. Spousta dřeva. Zároveň se tam s nimi musí vejít i kůň. Dvakrát zahlédl Hardy místo, které se zdálo být skoro vhodné, pokaždé se však nakonec rozhodl pokračovat.

Stále se v myšlenkách vracel ke stopě těch tří jezdců. Nebylo by lepší vydat se po jejich stopách? Jenže, na druhé straně vůbec nevěděl, kdo to je a kam jezdci míří. Snažil se sledovat i stopy zvěře, protože teď, když skončila vánice, většina zvířat opustila úkryty, bohužel větší část z nich patřila vlkům.

Odpoledne končilo a začalo se ochlazovat. Když se Hardy ohlédl, viděl, že se už v jejich stopách drží vlci dva… ne, tři, ten třetí byl ještě o kus dál.

Brzo bude tma. Rudoch zpomalil krok a Hardy věděl, že je hřebec hladový a je potřeba zastavit, aby si mohl odhrabat sníh a dostat se k trávě dřív, než ho uváže. Hardy nebyl jen poplašený, začal propadat panickému strachu. Nikde okolo neviděl jediné místo, kde by mohli zastavit. Za ním se ozvalo vlčí zavytí, kterému vzápětí odpovědělo další. Najednou uviděl vlka i před nimi. Stál tam přímo na cestě a čekal.

Rudoch ho zahlédl také, ale vůbec se nepokusil utéci. Místo toho se na něj vrhl s vyceněnými zuby.

Vlk sice uskočil stranou, nezdálo se však, že by měl strach. Nepatřil k osamělým lovcům a zbytek smečky se blížil. Vlci strhli koně už mnohokrát předtím.

Cesta je teď vedla skupinou stromů, kde byla skoro tma. Hřebec mezi stromy rychle proběhl a když vyjeli ven, uviděl náhle Hardy v houstnoucím šeru právě to, co tak zoufale hledal.

Na druhé straně potoka, v jednom z horských výběžků, se černal vchod do jeskyně. Nebyla příliš hluboká, byl to spíš mohutný převis, zato v něm byla vrstva suchého dříví, které tam v minulosti naplavila vysoká voda.

„Támhle, Rudochu," pobízel Hardy koně. „Na druhou stranu!"

Obrovský kůň se vrhl přes potok a rozstřikoval přitom vodu na všechny strany. Rychle vyběhl po kamenitém svahu na druhé straně. Horský sráz se tyčil přímo před nimi. Vnitřek jeskyně pod převisem byl temný a nevlídný, ale přímo proti jejímu ústí byl navršen nízký val z kamene, který tam kdysi někdo postavil jako hradbu, nebo možná odrazovou stěnu k ohni.

Hardy sklouzl s koně, sebral pod převisem náruč suchých větví a navršil z nich hranici. Z posledního tábora si přivezl trochu třísek a drcené kůry, které nacpal pod suché větve a zapálil. Plameny nejdřív rychle vyskočily, pak pohasly a nakonec se oheň přece jen rozhořel.

Pomohl Betty Sue ze sedla a uvázal Rudocha na rovince, která byla přímo u vchodu pod převis. Odhrabal kus sněhu, aby odkryl trávu ukrytou pod ním, ale bylo to celkem zbytečné. Rudoch dobře věděl, kde má trávu hledat a hned se do toho dal.

Hardy se pak pustil do sbírání dalších větví. Betty Sue šla s ním a držela se mu na dosah. Ze všeho nejdřív si našel krátkou silnou hůl jako obušek a pak se snažil sebrat co nejvíc dřeva. Všechno vršil na hromadu pod skalou. Přihodil na oheň a plameny se vzepjaly do výše.

Brzo bude noc. V okolí byli vlci a už byli vidět.

Pomalu se stahovali blíž a plížili se kolem. Hardy ukopl několik kamenů částečně přimrzlých k zemi a hodil je po šelmách. Vlci pár metrů poodběhli a znovu se zastavili. V té chvíli si vzpomněl na prak.

Neměl gumu ani nic, čím by ji mohl nahradit, proto se rozhodl, že si udělá házecí prak. Tatínek mu udělal první, když byly Hardymu sotva čtyři roky. Tenkrát mu vyprávěl příběh o Davidovi a Goliášovi. Hardy byl příběhem tak nadšený, že s prakem vydržel cvičit celý rok.

Pak na něj na dlouho zanevřel, když s ním jednou nechtě zabil veverku. Vrátil se k praku až když mu bylo šest a zase hodně cvičil. Stále si ještě nebyl jistý, že pokaždé zasáhne cíl, dařilo se mu to však velice často.

Nožem odřízl z obnošeného spodku buvolího kabátu pruh kůže a z něj si udělal svůj prak. Potom hledal v potoce kameny správné velikosti. Voda byla tak ledová, že mu, než je našel, skoro umrzly ruce, ale přece jen se mu jich podařilo patnáct až dvacet nasbírat.

Celý roztřesený stál u ohně a ohříval si mokré ruce nad plameny. Bylo toho ještě tolik, co musí udělat a on byl tak unavený. V celém svém životě nebyl tak unavený! Také měl strach – z vlků, z Indiánů, z přicházející zimy i ze vzdálenosti, která je dělí od pevnosti Bridger.

„My to nakonec zvládnem, Betty Sue," řekl s předstíranou důvěrou. „Vím, že to dokážeme. Ty taky, viď?"

„Jo."

Hlásek měla slabý a upřeně se na něj zadívala, protože vycítila něco z toho, co se v něm odehrávalo.

„Ty se hezky zabal do kabátu," řekl jí Hardy. „Já mám ještě chvilku práci."

Vzal si obušek a prak a zašel ke koni. Jeden z vlků, obrovské, tmavošedé zvíře, seděl klidně necelých patnáct metrů daleko a pozoroval je. Rudoch se držel na samém konci poutací šňůry, takže Hardy musel projít kolem něj a směrem k vlkovi, když chtěl vytáhnout poutači kolík. Měl strach hlavně z toho, že by se mu mohl Rudoch vytrhnout z ruky.

Přistoupil k ryzákovi a položil mu ruku na plec. „Všechno je v pořádku, Rudochu. Nemáš se proč plašit."

Vložil do praku kámen a s obuškem v levé ruce vykročil k vázacímu kolíku. Vlk se postavil na všechny čtyři a Hardy měl dojem, že slyší tiché vrčení, které se zvířeti dere z hrdla. Z ničeho nic Hardymu skoro proti vlastní vůli vyletěla ruka s prakem. Vzdálenost byla malá a Hardy měl štěstí. Slyšel tupý náraz, když kámen vlka zasáhl, a viděl, jak šelma vyskočila do výšky, zakňučela překvapením a bolestí a zmizela ve tmě.

Byl tak vystrašený, že když lomcoval s vázacím kolíkem, který nechtěl ven z mrznoucí země, měl slzy na krajíčku. Zoufale se snažil kolík uvolnit, až se mu to nakonec podařilo. Rychle zvedl ze země obušek a vrátil se pod převis.

Zavedl koně dovnitř, až dozadu za oheň. Už jim zbývaly jen dvě chlebové placky, ale Hardy dal jednu celou Rudochovi a chvilku koně hladil a popleskával. Po chvíli se vrátil k ohni a přiložil.

Přinesl náruč dříví a položil ji tak, aby na ni dosáhl spod bizoního kabátu a nemusel při přikládání, alespoň první část noci, vstávat. Bylo opravdu zima. Pláštěnky pověsil tak, že nemohly nasát vlhkost ze země a zalezl pod kabát. Kusem se přikryl, kus měl pod sebou. Sáhl opatrně na Betty Sue. Byla teplá a klidně spala.

Stočil se do klubíčka a pokoušel se zastavit třesavku, která s ním lomcovala. Příliš mu to nevadilo, věděl, že se brzy zahřeje. Zadíval se do ohně a zahlédl, jak se v temnotě za ním něco pohnulo. Natáhl ruku, přihodil na oheň dvě silné větve a ruku zase rychle schoval pod kabát.

Cítil, jak se pomalu zahřívá. Věděl, že by měl zase přiložit, ale hrozně se mu nechtělo vystrkovat ruku do zimy a pouštět pod kabát studený vzduch. Nechtělo se mu prostě vůbec pohnout. Nakonec přece jen přihodil na oheň další dřevo.

Pak se zavrtal ještě hloub pod bizoní kabát a bylo mu konečně teplo. Netrvalo dlouho a, aniž si to uvědomoval, propadl se do hlubokého spánku.

Hřebec se s nastraženýma ušima neklidně pohyboval opodál. Oheň pomalu dohoříval. Teď už žhnuly jenom uhlíky. Za ohněm se objevili vlci a začali se přikrádat blíž a blíž. Kůň dupal nohama a odfrkával, chlapec se však nepohnul.

Větev, náhodou opřená o kámen, sklouzla a padla do žhavých uhlíků. Na okamžik vyskočil plamínek, ozářil okolí, ale pak dohořel a zavládla zase tma. Z ohně zbyly jen rudě planoucí uhlíky, podobné očím čekajících vlků.

Kapitola 13.

„Tomu klukovi sme měli zakroutit krk," řekl Cal.

Jud se ještě více nahrbil proti větru. Noc byla kousavě mrazivá a v sněhové vánici docela ztratili stopu. „Zapoměls, že je to kluk Scotta Collinse?"

„K čertu s ním!" zněla vzteklá odpověď.

Byli na cestě od úsvitu a teď nebylo daleko k půlnoci. Jejich koně byli unaveni k smrti a oba jezdci na tom nebyli lépe. Cal, který jel na neosedlaném zvířeti, proklínal celý svět a přestože se pozorně rozhlíželi, nikde nezahlédli nic, co by se dalo použít aspoň jako provizorní úkryt, který nutně potřebovali.

Oběma mužům se podařilo odjet z městečka Hangtownu těsně před „velkým úklidem", který z velké části naplánoval Scott Collins a také se ho v jedné z hlavních rolí účastnil. Byli dva z mnohých, kteří utekli před oběšením a mířili na východ s matnou představou, že by se mohli slušně uživit přepadáváním osobních vlaků na kalifornské nebo oregonské trati.

Až se na Východ donese zpráva o novém zlatém nálezu, ke kterému došlo právě v těchto dnech, vyrazí po železnici tisíce a tisíce lidí. Dobře organizovaná banda by na tom mohla slušně zbohatnout a přitom pohodlně žít z toho, co by jim poskytl okolní kraj.

Ze začátku si mysleli, že zůstanou v okolí Slaného jezera, ale pak zaslechli několik historek o Porteru Rockwellovi, Billovi Hickmanovi a ostatních Danitech a došli k názoru, že by pro ně mohla být ta oblast výjimečně nezdravá. Nakonec se tedy rozhodli, že se prozatím usadí v nějakém úkrytu u karavanní stezky. Základní potřeby si opatří krádežemi a počkají na lidský nápor, který by měl začít na jaře devětačtyřicátého roku.

Zastav, Cale!" Jud přitáhl koni otěže a vztyčil se v sedle. „Cítím kouř!"

Zkoumali vítr, chvíli stáli na místě, až Jud konečně prohlásil: „Asi jsem se splet, ale přísahal bych…"

„Řekl bych, že ne," přerušil ho Cal. „Já mám pocit, že jsem taky něco ucítil."

Noc byla tichá, slabý vánek pohyboval větvemi a vířil jemný sníh. Čekali, poslouchali a větřili jako ohaři. Neucítili nic. Chystali se pokračovat v cestě, když uslyšeli vlčí zavytí.

„Viděls někdy některou z těch bestií zblízka?“ Cal upíral oči do tmy. „Jednou sem zahlíd jednoho, kterej musel vážit dobře pětasedumdesát kilo, ani vo chlup míň. Vodprásknul ho jeden rančer a já byl zrovna u toho. V životě si neviděl takový zuby!“

Cal popojel kupředu, ovšem na Judův pokyn opět zastavil. „Počkej minutku,“ řekl Jud a naslouchal. „Řek bych, že ten vlk musel něco najít. Takhle nevyje, když loví.“

„Ale, di! Je zima a já už bych se rád…“

V tu chvíli to ucítili oba. Závan větru, který přinesl pach hořícího dřeva. Vítr vál od jihu. Jako na povel obrátili oba pobertové koně a pomalu je popohnali tím směrem. Občas se jim znovu podařilo zachytit pach kouře.

„Kdo ví, kdo to dojel toudle dobou až sem,“ prohodil Jud. „Hele, Cale, a ne aby sis s těma lidma něco začínal. Třeba se tam zas jednou v klidu a v teple vyspíme.“

Zápach hořícího dřeva byl velice klamný. Chvílemi silnější, chvílemi se úplně ztrácel, většinou ho však ve vzduchu spíš tušili než opravdu cítili. Přestože byli od jeho zdroje jen pár desítek metrů, jezdili sem a tam, hledali mezi stromy, až se nakonec ocitli na vrcholku útesu.

Tam cítili oheň nejsilněji, protože stáli přímo nad převisem, pod kterým našli úkryt Hardy a Betty Sue.

„Hele, támhle máš ty svý vlky!“ ukázal Jud.

Dole na sněhu viděli přinejmenším pět vlků, jejichž temné obrysy se zřetelně odrážely od bílého pozadí. Jeden či dva neklidně pobíhali sem a tam, většina jich seděla jen tak a poslední z nich se opatrně plížil k místu ležícímu přímo pod oběma jezdci.

„Našli tam dole něco, co je zajímá,“ řekl Jud. „A vsadím vosům k pěti, že sou to ty malí parchanti.“

Objeli okraj skály a na jedné straně našli svah, po kterém by se možná mohli dostat dolů. Útes nebyl vyšší než dvacet metrů, čelní stěnu měl však téměř kolmou. Svah byl sice příkrý, ale při určité dávce opatrnosti schůdný. Koně neměli příliš chuti spustit se dolů,

když je však oba jezdci důrazně pobídli, svezli se ze srázu v záplavě sněhu a drobného kamení.

Jezdci se ocitli pod útesem a zůstali stát. Vítr jim vál přímo do tváře, takže je vlci nejen nezpozorovali, ale ani neucítili. Ten co byl nejblíž se plížil s břichem u země po sněhu a byl už dost blízko, aby mohl zaútočit.

Kůň, přitisknutý ke skalní stěně, byl v pasti. Vlk postoupil ještě o kousek a Rudoch se vzepřel proti opotřebované vázací šňůře. V jediném okamžiku se pak odehrálo několik věcí najednou. Šňůra praskla, vlk zaútočil a Hardy se probudil.

Když otevřel oči, uviděl nejdřív koňské břicho. Hřebec se vysoko vzepjal a předními nohama divoce hrabal ve vzduchu. Hardymu se přímo před očima mihl útočící vlk, který jen o vlas uhnul dopadajícím kopytům, ale to už Rudoch vyběhl z úkrytu na volné prostranství, kde se na něj vrhly ostatní šelmy.

Nejbližšího z vlků chytil kůň ve vzduchu mohutnými zuby a odhodil ho daleko do sněhu. Pak se otočil a začal vyhazovat na všechny strany.

Hardy stál s derringerem v ruce a čekal na příležitost k výstřelu.

V té chvíli se z temnoty vynořili jezdci. Vjeli mezi šelmy a jeden z nich napohled nedbale, spíš jakoby ukazoval prstem, mávl revolverem. Zbraň vyplivla plamen, nejbližší vlk padl k zemi a v poslední křeči začal rozhrabávat nohama krvavý sníh. Jezdec vystřelil znovu, teď už na pohyblivý cíl, protože vlci se rychle rozprchli do všech stran.

Hardy oba koně poznal. Otočil se, chytil Betty Sue za ruku a rozběhl se do nejtemnějšího kouta pod převisem. Běželi naslepo, ale když v běhu zavadili o pláštěnky z dek, které Hardy pověsil na stěnu, měl ještě tolik duchapřítomnosti, že je strhl a vzal s sebou. Zadní část dutiny ještě neměl čas prozkoumat, takže zcela neočekávaně narazil na hromadu kamení. Bez ohledu na odřené nohy a ruce ji začali přelézat. Jako zázrakem se jim oběma podařilo přes ni dostat a oba zůstali stát roztřesení a vyděšení v naprosté temnotě na druhé straně.

Slyšeli, jak Cal křičí: „Hoď na toho koně smyčku! Mně je laso bez sedla houby platný!“

„Viděls ty děcka?“

„Kašlu na ně! Chyt toho koněr

Hardy a Betty Sue opatrně vykukovali mezi kameny a zahlédli, jak Jud roztočil nad hlavou smyčku a hodil ji. Kdyby se byl zeptal, mohl mu Hardy už předem říci, že na něco takového je Rudoch příliš chytrý. Kůň sehnul hlavu až k zemi a rozběhl se. Udělal kruh a vrhl se zpátky. Krk měl prohnutý, hlavu skloněnou k jedné straně a zuby hrozivě vyceněné.

Jud rychle svinoval svůj lariat.*

Právě ten okamžik si Rudoch vybral k útoku. S divokým zařehtáním, plný vzteku se vrhl na Juda. Zloděj koní se pokusil o prudký obrat, jeho zvíře na zmrzlém a udupaném podkladě uklouzlo a oba, kůň i jezdec, se těžce zřítili k zemi. Rudoch divoce vyhodil, ale Juda minul. Otočil se a zútočil na Cala. Cal se pokusil vytáhnout zbraň, těžký kabát, který měl na sobě ho však zpomalil, takže to nestihl včas. Jeho kůň se na obranu proti útočícímu hřebci vzepjal, Cal mu vyletěl ze sedla a padl do sněhu.

Rudoch narazil do menšího koně ramenem a ten upadl na zem. Pracně se zvedl na nohy a vyrazil do tmy. Obrovský ryzák mu byl v patách.

Cal se s nadávkami vyhrabal ze sněhu. Bylo vidět, že má opravdu strach. Jud pomáhal na nohy svému koni. Stačil se svézt ze sedla o chviličku dřív, než pony padl a teď už stál na nohou v plné pohotovosti.

„Vypadněme vocaď!“ řekl. „Už toho mám akorát!“

„Klidně táhni… Já ale musím dostat toho mizernýho hřebce nebo zjistit…“

Zarazil se a rozhlížel se kolem. „Kde sou ty mláďata?“

*Pozn. Překl.: LARIAT – ze španělského la reata, je házecí lano, kterému se u nás nepřesně říká laso. Bývá vyroben z různého materiálu, např. Koňských žíní, kůže, sisálu, bavlny, konopí atd. Je určen k chytání dobytka, silný zhruba deset milimetrů a jedenáct až patnáct metrů dlouhý. Tím se liší od SPININGU, který měří maximálně pět až šest metrů a slouží především k předvádění různých varietních triků a figur.

„Já je neviděl, ale někde tady bejt musej!“

„Voheň je vyhaslej,“ zauvažoval Cal. „To se mi na toho kluka nezdá.“ Rozhrábl ohniště větví. „Nějaký uhlíky tady eště sou, jenže málo. Nevěřím, že ten kluk by nechal vyhasnout voheň v takový noci, jako je dnešní.“

Cal otáčel hlavou ze strany na stranu a očima zkoumal okolí. Vztek způsobil, že jeho pátrání nebylo dost pečlivé a tak přehlédl jak pomačkaný bizoní kabát, tak poloprázdný pytel se zbytkem zásob, který ležel v pozadí. Jinak toho tady bylo vidět málo, snad jen malá hranička dřeva, navršená vedle ohniště.

Cal se rozhlédl znovu a pečlivěji. „Ty, Jude, to nevypadá na voheň toho kluka,“ řekl nakonec. „Todle vypadá jako indiánskej voheň. Možná, že ty děcka toho koně ani neviděly. Možná, že je hledal a šel po jejich stopách.“

Jud chvíli přemýšlel. Pak zavrtěl hlavou. „To se mi nezdá. Bez toho koně by se ty děcka v tak krátkým čase nemohly dostat až sem. Depak, ty tady někde sou!“ Na okamžik zaváhal, protože věděl, jak prchlivý je jeho společník ajak málo stačí k tomu, aby se rozzuřil. „Cale, vykašleme se na ně a vypadneme vodsaď. Mně se to nelíbí!“

„Co se ti furt nelíbí?“ zavrčel vztekle Cal. „A jak se vodsaď dostáném podle tebe? Na jednom koni?“

Jud se na chvíli odmlčel, protože si náhle uvědomil, jaké nebezpečí vzniká tím, že mají tady uprostřed divočiny jen jediného koně. Samozřejmě, třeba se mu podaří Calova koně chytit, nebo se zvíře vrátí samo. Jinak tady zůstanou jen s jedním koněm a Jud si dovedl živě představit, jak dlouho by se s tím Cal spokojil.

V duchu si představil sám sebe v boji s Calem a výsledek se mu ani trochu nelíbil. Cal byl rychlý… Jeden z nejlepších střelců, které znal a k tomu, aby začal střílet, moc nepotřeboval. Kromě toho tady ještě byla ta Calova bezohledná krutost, zloba a skoro dychtivost zabíjet, bez ohledu na okolnosti i následky.

Jud byl lump a netajil se tím, ale byl to opatrný lump, který si nadevše cenil vlastní kůže a chtěl se jednou stát ctihodným starým lumpem. Čím víc přemýšlel o svém spojení s Calem. Tím se mu zdály budoucí šance horší. Žádného člověka, který měl v hlavě jen tro-

chu rozumu, by nenapadlo dráždit lidi, jako je Scott Collins nebo Bili Squires. Zvláště ne tehdy, chtěl-li se dožít vyššího věku.

Collins byl muž zákona a práva. Byl to tichý, tvrdě pracující člověk, který ovšem neváhal v pravou chvíli vstát a promluvit, aby všichni věděli, že s ním musí počítat. Jeho hlas byl hlasem plným autority a Holloway byl názorným důkazem, jak dopadne člověk, který odmítne poslouchat.

„Nemá cenu vyrazit za tmy," pokračoval Jud nedbale. „Lip uděláme, když přiložíme na oheň. V každým případě musej bejt ty děcka někde tady a estli sou, hřebec se sem vrátí."

Calova zlost začala pomalu opadávat, i když si stále ještě stěžoval a klel svým nosovým, hašteřivým hlasem. Jud si ho raději nevšímal a začal po okolí sbírat palivo. Cal se za chvíli uklidní a potom se s ním dá vyjít. Potíž byla v tom, že si nikdo netroufl odhadnout, co udělá, když se rozzuří.

V tom okamžiku se Jud rozhodl. Při nejbližší vhodné příležitosti se od Cala oddělí. Kdyby se s ním někdy v budoucnu potkal, musí mít připravenou slušnou výmluvu. Jud jen doufal, že ji nikdy nebude potřebovat.

Ten kluk nasbíral slušnou hromadu dřeva a našel na tábor prima místo. Jud rozhrábl oheň a když se plameny rozhořely, začal prohlížet zem v okolí a hledat stopy. Bylo jich tam hodně, jenže Judovy stopy a stopy koňských kopyt je téměř všechny zničily.

Ani jednoho z mužů nenapadlo prohledat zadní část prostoru pod převisem. Bylo to logické, protože předpokládali, že děti tábor už před nějakou dobou opustily. Navíc, na první pohled nebylo co zkoumat. Pod převis bylo vidět skoro ze všech stran a hromada kamení, očividně pozůstatek prastaré zdi, postavené nějakými dávno vymřelými Indiány, vypadala docela nevinně. Podobné zdi se vyskytují na mnoha místech Jihozápadu.

Za kamenným valem se k sobě choulili Hardy s Betty Sue. Neexistoval způsob, jak se dostat ven a i kdyby nějakou cestu našli, stejně by nevěděli kam jít. Tady bylo přinejmenším trochu tepleji, protože odrazová zeď a vhodná cirkulace vzduchu přiváděly do jejich kouta vlahý vzduch od ohně. Nemrzli, ale zvlášť teplo jim nebylo. K tomu by potřebovali bizoní kabát a Hardy se přistihl, jak na něj tou-

žebně upírá zrak. Když se hrabali přes hromadu kamení do úkrytu, odhodil ho Hardy ke zdi, kde teď ležel částečně ve stínu a vypadal skoro jako obyčejný kámen. Kdyby se Hardymu nějak podařilo…

Vzdal se té myšlenky hned po tom, co ho napadla. To se nemohlo v žádném případě podařit. Nezbývá nic jiného, než tiše ležet a čekat. Brzo bude ráno a dvojice třeba odjede.

Nakonec se oba muži uložili ke spánku. Uběhla pomalu hodina, pak druhá. Obloha na východě zešedla a Jud vstal, aby rozdmýchal oheň. Chystal se znovu ulehnout, když uviděl kabát. Na okamžik ztuhl a upíral na něj oči jako na nějaké podivné, neznámé zvíře, pak k němu přistoupil, zvedl ho a upustil znovu na zem. „Cale‘ řekl.

Druhý muž otevřel oči a když uslyšel tón Judovy řeči, byl okamžitě ve střehu. „Cale,“ řekl Jud znovu, „tady v tom jede eště někdo jinej. Todle je jeho kabát.“

Cal se posadil a zíral na bizoní kabát. Kabát představoval nový problém a Cal neměl problémy rád. Kromě toho od chvíle, kdy poprvé zahlédl červeného hřebce, množily se potíže jako houby po dešti.

„Kdo by tady byl, touhle roční dobou?“ zeptal se popuzeně.

„Někdo tady vokolo je,“ tvrdil Jud. „Kerej člověk by vodjel nadobro a nechal tady jen tak ležet dobrej kabát?“

Cal si zase lehl a chystal se k dalšímu spánku. Myšlenky se mu však neustále točily kolem kabátu, až si nakonec sedl a natáhl si boty. Navíc slanina, kterou Jud mezitím nakrájel na pánev, začala syčet a krásně voněla.

„Určitě má koně,“ prohodil Cal, „a my koně potřebujeme. Nebo alespoň sedlo.“

„Určitě má taky bouchačku,“ varoval ho Jud, „a toudle dobou už určitě ví, že tady jsme. Jinak by se dávno ukázal.“

Oba muži dál jedli mlčky a Hardy, který se krčil za kamením pouhých pár metrů od nich, se podíval na Betty Sue a viděl, že děvčátko znovu usnulo. Měl strach, protože kdyby se nějak pohnula nebo vykřikla ze spaní, našli by je okamžitě. Hardy ani v nejmenším nepochyboval o tom, co by se pak stalo.

Ležel tady skrčený a v ruce svíral derringer s jeho jedinou kulkou a věděl přesně, co musí v případě nutnosti udělat. Ať je najde

kterýkoli z těch dvou, musí zastřelit Cala. Cal z nich byl ten horší a Hardymu se zdálo, že se ho bojí i Jud.

Ve skutečnosti nechtěl zastřelit vůbec nikoho. Jediné, co si přál, bylo najít svého tatínka, nebo jakékoliv slušné lidi.

Jen pár mil na sever vedl Ashawakie svou malou výpravu šesti Čejenů. Poníci se prodírali nepříliš rychle sněhem k jihu. Indiáni předpokládali, že se z tábořiště vzdálí maximálně na dva dny a vrátí se s koňmi a kořistí ze dvou táborů. Ashawakie si předem vymínil, že jeho podíl bude představovat velký hřebec.

V té době sbíral Scott Collins v chladu časného rána dříví na oheň. Pak vyšplhal na nejvyšší bod celého okolí a začal se pozorně rozhlížet. Hustá mračna zmizela, vzduch byl průzračný, ale bylo velice chladno.

Očima přeběhl nesmírný prostor, který se před ním, bílý a tichý, otevíral. Široko daleko se nic nepohnulo, k uším mu nedolehl jediný zvuk.

Už nemohl po Darrowovi a Squiresovi chtít, aby s ním dál zůstávali. V tomhle počasí nemohlo žádné dítě přežít a jestli Hardy s Betty Sue někde zapadli sněhem, mohou se jejich těla najít až na jaře. Darrowa a Squirese déle zdržovat nemohl, Collinse však ani nenapadlo, že by se sám vzdal a vrátil. Hardy je jeho syn a Betty Sue dcera jeho přítele.

Obrátil se a chystal se sejít do tábora. Pod nohama mu zavrzal sníh.

Přesně v té chvíli zahlédl kouř.

Kapitola 14.

Kouř byl dost daleko a nebyl to víc než náznak na nebi. Rozeznat ho mohly jen oči zvyklé na všechny odstíny a změny hor, plání i oblohy. Kvalita zraku není často tak důležitá jako logika a zkušenost mozku, který se za ním skrývá. Ze stovky rozličných vzorků, z nepřeberné škály stínů a ploch osvětlených sluncem, či zaplavovaných deštěm, vyčlení cvičené oko to, co je jiné, nebo co se jiné zdá.

Tak jako zrak zkušeného stopaře snadno odhalí sebemenší stopu v prachu, který obyčejný člověk ani nevidí, tak muž, zvyklý na život v divočině, rychle najde všechno, co se liší, co tam nepatří.

Scott Collins zahlédl v jednom místě téměř nedefinovatelnou odlišnost odstínu stromů a nad ním sotva rozeznatelný stín stoupající k obloze. V létě, či na podzim to mohl být prach nebo kouř, ale teď, v době, kdy ležel sníh, nebylo potřeba hádat, protože prach nepřicházel v úvahu. Byl to určitě kouř.

Nerozběhl se však do tábora, aby o tom pověděl ostatním. Nebylo nic snadnějšího, než to místo ztratit. Člověk popošel pár kroků a když se pak vrátil, byl přesvědčený o tom, že stojí přesně tam, kde předtím, jenže stačila malá odchylka a všechno hledání bylo marné. Zůstal proto stát na místě a s nesmírnou pečlivostí si začal vybírat orientační body a vytyčovat si tak cestu, která ho dovede k ohni. Když si všechny údaje bezpečně uložil do hlavy, vrátil se do tábora.

Squires a Darrow ho vyslechli a potom Squires vstal a začal likvidovat oheň a ohniště. „Řek‘ bych, že stojí za to se tam kouknout.“

Za pár minut byli na cestě. Drželi se v pruhu stromů, ze kterých se vynořili vždy jen na krátký okamžik, aby si ověřili, že udržují správný směr. Všichni tři seděli v sedlech uvolnění, s puškami položenými napříč přes sedla.

Samozřejmě, že kouř mohl znamenat, že jsou tam hledané děti. Ale mohli to být také Indiáni nebo zloději koní.

„Ten chlap, poslyš.“ Řekl Darrow najednou, „já už vím, kdo to je.“

Čekali.

„Je to Cal Thorpe. Alespoň když jsem ho viděl já, tak si tak říkal. Je to pěknej prevít, musím říct.“

„Jo, já ho taky znám,a řekl Squires. „Zabil pár lidí. Jednu dobu ho podezřívali, že vykrádá rejžovací žlaby vokolo Suchýho dolu.“ Podíval se na Scotta Collinse. Tak se říkalo Hangtownu, než ho vyčistil. „To městečko stálo sotva pár měsíců a Cal se potuloval vokolo. Byla nás slušná parta, co jsme tam společně dorazili vod Suttera. To už tam Cal byl. Je vopravdu zlej, musím říct, rychlej jak chřestýš a zrovna tak přítulnej!“

Krajina, kterou projížděli, byla drsná a nedal se v ní udržovat přímý směr. Znovu a znovu museli dělat dlouhé objížďky, aby se vyhnuli různým překážkám. Vždycky se však vrátili zpět na pomyslnou cestu, kterou Scott Collins vytyčil. Občas se rozdělili a pozorně prohledávali okolí, aby náhodou neminuli stopu. Nenašli však nic, až dorazili do míst, odkud podle jejich odhadu stoupal kouř.

Frank Darrow najednou zvedl ruku a posuňkem je přivolal. „Indiáni,“ řekl, „minimálně čtyři. Možná dvakrát tolik.“

To všechno zkomplikuje. Vůbec nestáli o to, padnout přímo do náruče smečce lovců skalpů. Chtěli najít ztracené děti a ne se pustit do boje s Čejeny. Navíc by mohla přestřelka přilákat další Indiány. Tímhle krajem se potulovali dokonce i Siuxové.

„Mířili na jihovýchod,“ řekl Squires. „Co myslíte, viděli ten kouř?“

„Může bejt. Třeba to byl ten rudokožec, co je sledoval už dřív. No a když někde zahlíd naše stopy, tak si narychlo sehnal posilu. Musíme postupovat vopravdu hrozně vopatrně.“

Scott Collins už si netroufal doufat. Uvědomoval si, že u ohně, který hořel někde v okolí, nemusely děti vůbec být. Mohl to být někdo, kdo na poslední chvíli projížděl krajem, nebo osamělý lovec kožešin. Jenže na druhé straně v téhle roční době tady neměl žádný cestovatel co dělat. Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by nebyl touhle dobou tak daleko od civilizace.

Teď už nebyl samozřejmě vidět žádný kouř. Byli si jistí, že nejsou dál než míli od místa, ze kterého stoupal, ale ani ty nejlepší orientační body, vyhledané z dálky, je nemohly přivést k hledanému místu blíž.

„Mohli bysme se rozdělit,“ navrhl Darrow.

„Ne,“ zazněla rozhodná Scottova odpověď. „To by bylo příliš riskantní. Zůstaneme pohromadě a pročesem celé okolí. Něco bysme měli najít. Každý, kdo do téhle oblasti vjel, musel zanechat nějaké stopy. Když ji v kruhu objedeme, najdeme je.a „Jo, jenže to nám bude chvíli trvat,“ namítl Squires, „ale řekl bych, že je to lepší, než hledat naslepo.“

Opatrně postupovali kupředu. Scott Collins jel v čele a řídil svého koně mezi stromy po svahu, až se dostali na dno údolí, poseté balvany a zarostlé hustým křovím. Jediné stopy, které našli ve sněhu, patřily kojotům a divokým králíkům. Sjeli dolů a napojili koně u Malého bobřího potoka.

Bylo ticho a mrzlo. Vzduch byl křišťálově čistý a všichni tři muži napínali uši a snažili se zachytit sebemenší zvuk.

„Mně se to vůbec nelíbí,“ varoval Squires polohlasem. „To ticho je hrozně podezřelý. Tím spíš, když víme, že sou tady vokolo Indiáni.“

Pod převisem zatím Cal dojídal poslední zbytky slaniny z pánve. „Musím si rychle někde sehnat koně,“ řekl, „nemám chuť tady tvrdnout, kdo ví jak dlouho.“

„Nemělo by bejt těžký chytit toho tvýho ponyho,“ řekl Jud. „Vosedlám a rozhlídnu se ti po něm vokolo.“

Zatajil dech a čekal, co mu Cal odpoví, ale Cal zatím myslel na něco úplně jiného. „Namíříme si to zpátky do Kalifornie,“ povídal spíš pro sebe. „Slyšel jsem, že Pueblo de Los Angeles je docela živý místo. Jo a taky, že je tam teplejc než tady.“

„No tak jo,“ zahučel Jud. „Já se jedu porozhlídnout po tom koni.“

Cal pozvedl hlavu a hadíma očima pozoroval Juda, který zvedal sedlo ze země. „Dobrý, Jude,“ řekl najednou, „podívej se po něm. Ale dej si bacha, aby ses vrátil. Estli ne, najdu si tě, i kdyby ses skoval v pekle, a stáhnu ti kůži z hlavy.“

„Nežvaň pitomosti. Žádnej normální chlap nestojí vo to cestovat sám tou divočinou k pobřeží. Jen seď klidně na místě. Toho koně přivedu.“

Přehodil zvířeti otěže přes hlavu a zasunul nohu do třmenu. Vlasy na zátylku se mu ježily. Vůbec nevěřil, že ho Cal nechá odjet a

přece nechal! Prostě tam seděl a díval se, jak Jud pomalu vyjíždí z tábora.

Okamžitě potom, kdy Jud zmizel z dohledu, vyskočil Cal s úšklebkem na nohy. „Ty pitomej blbče," pronesl nahlas, „ty si vopravdu myslíš, že nevím, čí kabát to je!?"

Historky o Schifflinově chatě se vyprávěly ve všech barech a jídelnách v celé Kalifornii a slyšel je i Cal. Peteho navíc znal a na vlastní oči viděl vzorky jeho zlata. Málokdo těm pověstem věřil a jen pár lidí v té době rozeznalo zlato od pyritu, ale Cal k nim patřil. Byl jedním z těch, kteří pomáhali vytlačovat Čerokíze z jejich území v Georgii v době tamní zlaté horečky. Georgia však byla proti Kalifornii obyčejnou nickou.

Schifílinův kabát poznal okamžitě, když ho Jud zvedl ze země, protože Pete Schifílin utrpěl kdysi těžkou zlomeninu ruky a ta mu srostla tak špatně, že měl od té doby ruku kratší. U většiny oděvů si odřezával spodní část rukávu, aby ruce nepřekážel.

Jestli je tohle Schifflinův kabát, musí být někde v okolí taky jeho důl a pravděpodobně i skrýš, kde je ukryté nashromážděné zlato.

Cal vstal, přešel k nejvzdálenějšímu konci převisu a rychle, s dlouholetou praxí, začal prohlížet stěnu, zem, celé okolí. Jestli je ta skrýš tady, určitě je nějak označená.

Hardy tiše ležel a poslouchal. Z místa, kde ležel, Cala neviděl, jen slyšel, že se muž zaměstnává čímsi u okraje převisu. Hardy by si hrozně přál vyhlédnout ven, ale měl strach, že ho Cal zahlédne. Slyšel, jak se Cal přibližuje, ale jeho postup byl tak pomalý, že si Hardy nedovedl představit, co dělá.

Pak se konečně Cal dostal do jeho zorného pole. Hardy viděl, jak prohlíží kamennou stěnu, odvaluje větší kameny, které u ní leží a očividně něco hledá. Když byl jen několik kroků od hromady kamení, za kterou se děti skrývaly, obrátil se a vrátil k ohni. Přihodil na něj náruč větví a hřál si zkřehlé ruce nad plameny. Do plecháčku si nalil kávu a začal z ní pomalu upíjet.

Hardy se třásl chladem a prsty měl úplně ztuhlé. Pokoušel se Betty Sue trochu lépe přikrýt, ale měl hrozný strach, že ji vzbudí. Napadlo ho i to, že se pokusí utéci, jenže Betty Sue tak rychle běžet neumí a navíc se Hardy bál, že by po nich Cal střílel. Přitom, jak byl

popudlivý a teď i nervózní, bylo skoro jisté, že bude střílet po všem, co se pohne. A stejně měl v plánuje zabít.

Cal pomalu usrkával svou kávu. Betty Sue se začala probouzet. Otevřela oči a Hardy si přitiskl prst na rty. Pohledem toužebně pozoroval stromy a křoviny, které nebyly dál než nějakých šest, sedm metrů. Zřetelně viděl ve sněhu tělo vlka, kterého Cal zastřelil a hustou skupinu křovin přímo za ním.

V tom okamžiku dostal nápad. Vložil do praku kámen, napřáhl ruku, chvilku zaváhal, nakonec však kámen vymrštil do křoví za mrtvým vlkem. Kámen narazil s hlasitým zaduněním do kmene nějakého stromu. Cal se vrhl stranou a v pádu táhl revolver.

Hardy v životě neviděl nikoho, kdo by byl tak rychlý. Cal se vůbec nezastavil. Bleskem prolétl táborem, po cestě sebral ze země pušku a vzápětí zalehl v úkrytu za odrazovou zídkou. Tam zůstal ležet připravený ke střelbě a Hardy na tom byl vlastně hůř než předtím.

Cal k nim sice ležel zády, ale při sebemenším pohybu by se jistě otočil a začal střílet. Hardy doufal, že ho vyláká do křoví, dál od převisu. Vložil do praku další kámen. Na pořádný hod neměl dost místa, musel házet bočním pohybem ruky, plochým obloukem.

..Připrav se.“ zašeptal Hardy Betty Sue…Budeme rychle utíkat!

Rychlost, s jakou se Cal pohyboval, je znovu zaskočila. Vrhl se do houští a zmizel jako stín. Hardy s Betty Sue vyběhli ze své skrýše a zamířili k podrostu na opačné straně. Vběhli do křoví a přikrčili se k zemi.

Chvíli trvalo, než se Cal objevil a děti se choulily k sobě, skoro nedýchaly a bály se pohnout. Pak uviděly, jak se vrací. Šel pomalu a teprve když došel k ohni, začal se rozhlížet. Pootočil hlavu a znehybněl.

Hardy se podíval do míst, kam Cal upíral oči a hrozně se vyděsil. Ve sněhu se čistě a jasně rýsovaly jejich čerstvé stopy. Prostor, který přeběhli ke křoví, byl pokryt neporušeným, bílým sněhem, kterého se nedotkla ani noha člověka, ani noha zvířete. Teď se přes něj táhla dvojitá řádka jejich stop.

Cal se nad nimi sehnul a prohlížel je. Pak zvedl hlavu, podíval se ke křoví a lhostejným tónem prohlásil: „Koukejte, mláďata, klidně vylezte ven. Venku je pěkná zima. Za chvíli zmrznete.“

„Hardy, pojďme zpátky k ohni. Prosím tě!“ Betty Sue si samozřejmě vůbec neuvědomovala, jaké nebezpečí pro ně muž u ohně představuje.

Sám by se hrozně rád ohřál. Bylo mnohem chladněji než kdykoliv předtím a jejich bizoní kabát zůstal pod převisem. Možná, že by se to přece jenom dalo nějak udělat…

„Pojďte do tepla,“ promluvil znovu Cal a jeho hlas byl najednou docela přátelský. „Měli bysme si vo tom všem popovídat, mládenče. Co kdybysme my dva udělali vobchod?“ Potom dodal: „Vím, kde je tvůj tatík.“

Lže? Hardy zaváhal. Betty Sue ho naléhavě zatahala za rukáv a Hardy váhavě vstal. „Odvezete nás k tatínkovi?“ zeptal se.

„Jasná věc,“ odpověděl Cal. „Vy mně řeknete, kde najdu chlápka, co mu patří tendle kabát a já vás vodvezu k tatíkovi.“

Mohli by se alespoň ohřát. Kdyby se teď pokusili o útěk. Snadno by je našel podle stop. Teď bylo lepší vrátit se k ohni a pokusit se Cala nějakým způsobem ošidit. „Tak my jdeme.“ Řekl nakonec Hardy.

Vraceli se ruku v ruce pomalu k ohni. Cal dřepěl u ohniště a pozoroval je svýma malýma, krutýma očima a na tváři měl slabý náznak úsměvu. „Dáš si kafe. Chlapče? Udělá vám voběma dobře. To umí zahřát!“

Když si Hardy s Betty Sue začali podávat plecháček s horkou kávou, kterou pomalu upíjeli. Cal se zeptal: „Tak jak to bylo s tím chlápkem, kterej nosil ten kabát?“

„No, já to přesně nevím.“

.A víš, kdy se vrátí?“

„Ne, pane.“

Bylo vidět, že Cala opouští klid. „Tak hele, mladej. Předtím si žádnej kabát neměl. V tom kabátě někdo eště před krátkým časem chodil.“

„My jsme v něm spali. Přivezli jsme ho s sebou.“

„Lžeš, až se ti práší vod huby. Předtím jste žádnej kabát neměli!“

„Neměli, pane. My jsme ho našli.“

Díval se na ně s podezřením. „Našli, jo? A kde tak asi?“

„Tam, co jsme naposled tábořili. Našli jsme takovou chatrč, vykopanou v zemi a tam jsme se schovali před bouřkou. A ten kabát tam byl. Taky tam byla konvice a pánev.“

Cal o tom chvíli přemýšlel a došel k závěru, že je to zřejmě pravda. Pete Schifflin byl schopný a šikovný chlap a tohle nebylo místo, kde by se takový člověk usadil na dlouho.

„Takže vy jste toho chlápka Schifílina vůbec nezahlídli?“

„Neviděli jsme nikoho. Kabát byl celý zaprášený a visel v takové malé skříni. V té chatě už nebyl nikdo bůh ví jak dlouho. Ten člověk musel někam odejít a asi se mu tam něco stalo. Nebo ho možná dostali Indiáni.

„Jak tě zas napadlo todle?“

„No, nikdo tam nebyl. Kabát byl pověšený tak, aby nepřekážel, takže si myslím, že to bylo v době, kdy ho nepotřeboval nosit. Myslím si, že se chtěl určitě vrátit, protože tam nechal spoustu věcí.“

Cal si probral Hardyho vývody a souhlasil s nimi. „Ty seš vopravdu chytrej kluk,“ řekl. Nalil jim do plecháčku další kávu. „Tak a teďka ještě něco. Až se vrátí Jud, tak vo tomhle před ním ani slovo! Jasný?“

„Neřeknu mu nic, když mi dáte část toho, co hledáte,“ odpověděl mu Hardy.

Cal se uchechtl a zdálo se, že se docela baví. „Ty se neztratíš, kluku. Ty se vopravdu neztratíš! A co si teda myslíš, že tam Schifflin měl?!“

„Zlato nebo kožešiny,“ tvrdil s určitostí Hardy. „A myslím si, že kožešiny to nebyly. Neviděl jsem tam žádné pasti ani zásobárnu na kožešiny. Já si myslím, že to bylo zlato.“

Cal si chlapce prohlížel a uvědomoval si. Že ho začal proti jeho vůli zajímat. Sám byl bezohledný člověk, který nenáviděl všechno, co mu vzdorovalo a každého, kdo mu odporoval nebo stál v cestě, na druhé straně uznával chytrost a mazanost. Hardy byl podle jeho měří-

tek neobyčejně mazaný. Je to docela škoda, že ho musí zabít. Kdyby nebylo té malé holky…

„A tys nějaký zlato viděl?“ zeptal se.

„Neviděl, pane. Ale myslím si. Že by ho člověk mohl najít. Nemůže ho mít schované daleko, protože určitě nechtěl jezdit kus cesty sem a tam. To by ho brzo objevili Indiáni. Čím víc cest. Tím víc stop. Čím víc stop, tím větší šance pro Indiány. Určitě měl zlato schované co nejblíž u své chatrče.“

„Tos vymyslel fakt bezvadně, kluku. Máš ještě nějaký jiný takový nápady?“

„No, mám, pane. Myslím si, že ten muž šel někam kopat a zranil se tam. Vevnitř jsem totiž neviděl žádný krumpáč, ani rýč, dokonce ani sekeru. Takže je asi měl s sebou, když se poranil, nebo když ho zabili. Nebo je taky možná nechával v dole. Myslím si, že to spíš dělal takhle. Jistě by se mu to nářadí nechtělo denně tahat tam a zase zpátky, taky proto, že určitě nosil pušku, kdyby ho náhodou přepadli Indiáni.“

Zdálo se, že si Cal přebírá všechno, co slyšel a Hardy se postavil ještě blíž k ohni. Pořád ještě má derringer. Jestli se Cal pokusí ublížit Betty Sue, zastřelí ho. Hardy stál u ohně a neustále zoufale přemýšlel, jak by mohli utéci. Kdyby se jim to mělo podařit, chtěl s sebou Hardy vzít bizoní kabát a nějaké potraviny.

Hardy byl rád, že se může hřát u ohně, ale nelíbilo se mu, jak se na něj Cal pořád usmívá. Hardy mluvil mnohem víc než obyčejně, protože se pokoušel získat čas.

Viděl chamtivé lidi už předtím. Býval u toho, když s nimi jeho otec jednal a viděl v jejich pohledu stejný výraz, jaký měl teď Cal. Jenže v Calových očích bylo ještě něco jiného, něco, co Hardyho děsilo a co mu říkalo, že když neuteče, zemře.

„Buďte klidný, mrňata,“ promluvil Cal po chvíli. „Tak si říkám, že máme šanci zbohatnout, ale musíte pěkně držet zobáky, až se Jud vrátí. Tendle Jud je hrozně zlej chlap a nenávidí malý děcka!

Několik minut zamyšleně kouřil a potom se obrátil k Hardymu velice nenuceným tónem. „Myslíš, že ten tvůj kůň běhá tady někde vokolo?“

„Asi ano. Neřekl bych, že utekl daleko.“

„Co kdybys na něj křiknul a von tě uslyšel, přišel by?“

„Myslím, že ano,“ zazněla tichá odpověď.

„No tak se seber a vylez támhle na ten kopeček. Jen tak tam vylezeš a párkrát zavoláš. Tak třeba devětkrát, desetkrát, a vždycky chvilku počkáš. No a já si tady nechám tvoji malou sestřičku… Já jenom aby ses mi hezky vrátil, rozumíš?“

„Neublížíte jí?“ řekl Hardy.

„Ale, mladej, co je to za řeči? Dyť jsme parťáci, ne? V každým případě ty víš, kde je Schiíílinova chajda a já to nevím, takže bych nechtěl, aby sis vo mně myslel něco zlýho, co? Tak, teď tam pěkně vylez a zavolej.“

Hardy se neochotně vydal na cestu. Pomalu stoupal po úbočí. Bylo to od místa, kde seděl Cal, zhruba sedmdesát kroků a puškou snadno na dostřel. Navíc držel Cal Betty Sue.

Při výstupu nahoru měl Hardy hlavu úplně prázdnou. Nenapadlo ho nic, co by mohl udělat. Znovu se do něj dávala zima, byl unavený a měl hlad. Cítil se mnohem slabší než kdykoliv předtím. Nejhorší však bylo, že vůbec nevěděl, co má dělat. Připadal si hrozně osamělý, a když stoupal do svahu, stékaly mu po tvářích slzy.

Vyšel až nahoru a ohlédl se. Cal seděl s puškou v ruce a Betty Sue byla u ohně na zemi. Cal na ni viděl, aniž musel odvrátit od Hardyho hlavu.

Vršek pahorku byl holý. Z druhé strany rostly zakrslé stromy, husté keře a mezi nimi byly vidět roztroušené balvany. Dál nedohlédl, protože mu výhled zakrývaly vysoké stromy, které rostly o kus dál.

Zavolal: „Rudochu! Rudochu! Počkal až utichla ozvěna a zavolal znovu: „Rudochu! Rudochu! Pojď sem!

Vzduch byl velice čistý a dokonce i jeho nepříliš silný hlas se rozléhal daleko. Znovu počkal a díval se přitom na ubíhající pás hor Větrné řeky, ležící pouhých několik mil na sever. Pak zavolal znovu a tentokrát směřoval svůj výkřik k horám.

Scott Collins obrátil koně na útesu nad Bobřím potokem a zamířil na sever. Frank Darrow a Bili Squires se mu drželi v patách. Kouř se jim ztratil docela, i když byli od ohniště vzdáleni jen pár desítek

metrů. Jenže vítr, přestože byl zcela slabý, odnášel pach hořícího dřeva směrem od nich, k jihu.

Scott se najednou prudce otočil v sedle. „K čertu, Bille, skoro bych řekl…

Větu nedokončil. Slabě, ale odkudsi zblízka, zaslechli volání: „Rudochu! Rudochu! Pojď sem!

Kapitola 15.

Scott Collins se chystal vykřiknout, když ho za rameno uchopila silná ruka. „Scotte!“ mluvil šeptem Squires, „pst!

Ukázal prstem… Na protějším úbočí, zhruba půl míle vzdáleném, jeli v řadě za sebou na koních tři Indiáni. Nejdřív tři, pak další a ještě jeden.

„Musíme se dostat rychle dolu, řekl Darrow. „Voni ho slyšeli taky a jsou blíž než my, řekl bych…

Úbočí bylo příkré a poseté obrovskými balvany, hustým křovím a zakrslými stromy. Rychle se rozjeli po okraji rokliny a hledali cestu dolů. Teď byl v čele Squires, protože ten už tudy jednou jel. Brzo objevili místo, kde se dalo sjet dolů. Sestup byl příkrý, ale přece jen schůdný a všem třem se podařilo dostat se i s koňmi bez nehody dolů.

Z vrcholku, kde Hardy stál, bylo dobře vidět na protější úbočí, takže zahlédl prvního Indiána o chvíli dřív než tři muži na okraji rokliny. Otočil se a rozběhl se s kopce zpět do tábora.

Cal vyskočil a vztekle mu vyšel vstříc. „Pal okamžitě zpátky nahoru a začni volat toho koně! zaječel. „Co si k sakru myslíš? Ale dej si pozor! namířil revolver na Betty Sue.

Hardy se nehýbal. „Raději poslouchejte, pane. Jedou sem Indiáni.

„Lžeš! zavrčel Cal, ale najednou byl velice opatrný. Chlapec vůbec nevypadal na to, že by lhal, naopak tvářil se vyděšeně a v očích měl skutečný strach.

„Kolik jsi jich zahlíd? zeptal se.

„Bylo jich tak pět, nebo šest, možná víc. Já jsem dál nečekal. Byl tam ten Indián, který nás sledoval už předtím a když jsme jeli sem, zahlédli jsme stopu vleku. Mohl se domluvit s válečníky z té výpravy a přesvědčit je, aby se za námi vydali.

Cal divoce zaklel. Na útěk není jediná naděje. A kde je, krucifix, ten Jud? „Tak poď, mladej, lepší uděláme, když někam zalehnem a budem držet zobáky.

Rychle se vrátil dozadu pod převis a rozhlížel se. Mohlo to být horší. Byla tady odrazová stěna, která sloužila současně jako hradba, a vzadu v koutě ještě hromada kamení, za kterou se schovávaly děti.

Samotná skutečnost, že nemají koně, by jim teď mohla pomoci. Možná, že až to Indiáni zjistí, nechají ho na pokoji. Třeba si uvědomí, že boj nestojí za to, co by mohli získat.

„Mažte za to kamení v rohu, obrátil se Cal k dětem, „a držte se z dohledu.

Odnesl všechnu svou výstroj za kamennou stěnu a sám si tam sedl na zem. Měl trochu zásob a asi stovku nábojů. Palebné pole bylo velmi dobré, ale jestli jsou ti Indiáni dost chytří a začnou střílet na zadní stěnu převisu, je ztracen. Odražené kulky ho rozsekají na kusy, dokonce už kdysi něco podobného viděl. Naštěstí většina Indiánů neměla příliš velké zkušenosti se střelnými zbraněmi a on doufal, že je to nenapadne. Konec konců, nenapadlo by to pravděpodobně ani mnoho bělochů.

Děti ležely schované za hromadou kamení a Hardy z úkrytu skoro nic neviděl. V místě, kde leželi, byla tma a napadlo ho, že by je tam třeba Indiáni nemuseli vůbec najít.

„Nic se neboj," zašeptal Betty Sue. „Všechno dobře dopadne."

„Já bych chtěla, aby přišel tvůj tatínek.

„No, on přijde, uvidíš. To se vsaď, že je na cestě!"

Jenže, jak by je teď mohl tatínek najít, v tomhle úkrytu? Možná, že na ně ještě čeká v Bridgeru. Vždyť jejich karavana by tam touhle dobou ještě nebyla, ani kdyby se nic nestalo. Nebo možná, že by se právě k pevnosti blížila. Hardy ztratil jakoukoliv představu o čase.

Cítil, jak se Betty Sue vedle něj třese. Přemýšlel v duchu, jestli uhodla, co se stalo jejímu otci a mamince. Už o nich vůbec nemluvila a on také ne, protože jí je nechtěl připomínat. Dříve nebo později se dozví pravdu, Hardy ovšem doufal, že to nebude dřív, než budou v teple a bezpečí někde, kde bude tatínek, který se postará o ně oba.

Betty Sue byla čím dál tím hubenější a v očích sejí natrvalo usadil poplašený výraz. Co se toho týkalo, na něj samotného byl hrozný pohled. Ruce měl jako hůlky, zápěstí hubená a hrudník jen kost a kůži.

Cal na ně Uše zavolal. „Teď buďte zticha!"

Hardy opatrně vyhlédl a viděl ho, jak leží za kamennou zídkou. Pušku měl připravenou a před sebe si na plochý kámen vyrovnal ve dvou pravidelných řadách náboje. Jeho puška byla zadovka s perkusním zámkem, vyrobená Jenksem.*

Měla ráži.52 a byla to dobrá kulovnice.

Dlouhou chvíli bylo naprosté ticho a Hardyho zrychlený dech se zklidnil téměř na normální úroveň. Začal dokonce doufat, že by Betty Sue mohla usnout, ale ta stejně jako on s rozšířenýma očima čekala, co se bude dít. Najednou si Hardy vybavil mrtvé, které viděl po přepadení karavany. Jak byli hrozně tiší! Jak byli pokroucení a jak podivně vypadali! Cítil, že se mu stahuje hrdlo a začal se třást. Betty Sue ho chytila za ruku. „Hardy, tobě je zima?“ zeptala se. „Ty se třeseš.“

Opřel si hlavu o skálu a ze všech sil se pokoušel uklidnit. „Jo, odpověděl za chvíli, „je mi zima. Přál bych si, aby byl ten oheň blíž.

Cal velice pomalu zvedal pušku. Hardy upřel oči směrem, kterým mířil, jenže nezahlédl vůbec nic, v křoví se nepohnul ani list.

Všude vládlo ticho. Neozval se jediný zvuk. Vzduch byl nehybný a byla lezavá zima.

Ticho najednou rozřízla příšerná změť výkřiků a z křovin vypadlo lidské tělo. Ten člověk klečel a na okamžik se zdálo, že se postaví a vykročí směrem k převisu, ale pak se pomalu naklonil kupředu a zřítil se k zemi.

Byl to Jud.

Hardy zaslechl, jak Cal vydal jakýsi ošklivý dávivý zvuk a vzápětí se znovu rozhostilo ticho. Z okolního podrostu se ozývaly posměšné výkřiky, které měly obránce vyprovokovat ke střelbě.

Najednou z křovin vyrazil jezdec a proletěl těsně podél převisu. V divoké jízdě vystřelil šíp, který neškodně narazil do kamenné zídky. Cal se nepohnul.

* pozn. Překl.: Jenks – americký puškař, jehož konstrukce byla patentována r. 1839. Ráže.52 = cca 13,16 mm

Uběhlo několik dalších minut. Z křoví na druhé straně útesu vyjel jiný jezdec, skloněný tak, že se téměř celý ukrýval za bokem koně. Zasvištěl další šíp. Cal ho i tentokrát nechal projet, teprve když kůň zahnul vzhůru po svahu směrem ke stromům a objevila se na okamžik jezdcova záda vystřelil.

Hardy se díval pozorně a viděl, jak sebou Indián trhl, udržel se však v sedle a zmizel v lese.

Salva výstřelů rozhodila kulky, které hvízdaly a odrážely se od balvanů. Jejich zvuk vracela ozvěna od útesu jako hromové dunění. Jedna kulka narazila do skály přímo před Hardym a rozstříkla po okolí kamenné úlomky. Betty Sue se k němu přitiskla ještě pevněji a zakňourala.

„Nic se neboj, utěšoval ji Hardy, „ty hloupý kulky se tady na nás nedostanou.

Řekl to jenom proto, aby zahnal vlastní strach. Dobře věděl, že i když jsou stranou od místa, kde se ukrýval Cal, a většina střel bude směřovat tam, může je kdykoliv zasáhnout odražená kulka.

Cal byl možná zlý, v žádném případě ne hloupý. Neplýtval střelivem a šetřil si je pro jisté rány. V případě potřeby měl stále ještě svoji pistoli. Po hromovém zvuku vypálené salvy se okolí zase odmlčelo. Cal neustále pomalu otáčel hlavou ze strany na stranu, aby zachytil včas jakýkoliv pokus o útok z boku. Měl strach a bylo proč. Zůstal sám, neměl koně a na dohled ležel jeho mrtvý společník. Bylo mu jasné, že teď už se může spoléhat jen na sebe.

Hardy věděl, že Indiáni nevidí do tmy za hromadou kamení a opatrně vyhlédl ven, aby zjistil,

zda by se nenaskytla nějaká příležitost vyklouznout do křoví, aniž by je někdo zpozoroval. Potíž byla v tom, že nevěděl, v kterých místech se Indiáni schovávají.

Nebylo těžké uhodnout, čeho se Cal bojí. Kdyby na něj Indiáni zútočili ze všech stran najednou, jistě by zabil jednoho, dva, možná i tři, ale ti zbylí by ho určitě dostali. Prvního mohl zastřelit z pušky, na další nabíjení by mu už nezbyl čas. Musel by použít revolver. Při malé vzdálenosti, kterou měli Indiáni překonat, by měl veliké štěstí, kdyby se mu podařilo vystřelit dvakrát.

Hardymu divoce bušilo srdce. Přestal vyhlížet ven a schoval hlavu do rukou, aby neviděl scénu, která se před ním odehrávala. Znovu zkoušel něco vymyslet… Co však mohl dělat? Udělal, co bylo v jeho silách, a to bohužel nebylo dost.

Najednou si vzpomněl na něco, o čem slyšel. Když nepřítel padne, všichni Indiáni se k němu vrhnou, protože mu chtějí zasadit údery, které se počítají jako kupy. Až padne Cal, seběhnou se možná i okolo něj, aby bodali do jeho těla. Co kdyby se právě v tom okamžiku naskytla příležitost? Nebo by bylo lepší tiše ležet a doufat, že je Indiáni nenajdou?

Ticho a čekání byly nekonečné. Hardy znovu vyhlédl ven a snažil se zachytit v křovinách nějaký pohyb. Marně. Kolem volného prostranství se táhl pás nízkých stále zelených keřů, které tam pravděpodobně vyrazily po posledním lesním požáru. Většina z nich měřila něco kolem metru. Za nimi bylo vidět stromy, které vyrůstaly z hustého staršího podrostu. Na okamžik se mu zazdálo, že zahlédl vlevo, kde byly stromy nejhustší, divný stín.

Napnul oči a teď si byl jistý, že se tam něco pohybuje. Bylo to něco velkého a mezi listím probleskla tmavorudá barva zašlé mědi… Byl to Rudoch!

Hardymu se zdálo, že je hřebec tmavší a jeho srst podivně mastná… Samozřejmě! Mění srst na zimní! Tak teď je tady, docela blízko!

Hardyho zalil pocit vzrušení. V nepřekonatelné touze rozběhnout se k hřebci se ve svém úkrytu skoro vztyčil. Toužil obejmout ho kolem mohutného krku. Na okamžik úplně zapomněl, co všechno by mu mohli Indiáni udělat. Naštěstí se zarazil přesně v okamžiku, kdy chtěl na Rudocha zavolat. Indiáni by nikdy nepřipustili, aby jim takový kůň unikl. Hardyho by buď zajali nebo zabili a s Betty Sue by to dopadlo stejně.

V každém případě už to, že koně zahlédl, jeho blízkost, dodalo Hardymu naději. Nevěděl sice zatím, co udělat, ale jistě se najde nějaký způsob, jak se k Rudochovi dostat. Kdyby se jim podařilo vysednout mu na hřbet, nechytí je žádný Indián, nedohoní žádný kůň.

„Hele, chlapče," zavolal Cal tak potichu, aby ho slyšel jen Hardy. „Tamhle je ten tvůj kůň. Zavolej na něj. Zavolej ho sem."

„Nezavolám.“

„Mladej,“ promluvil Cal znovu a velice klidně, „ti rudokožci určitě nezabijou takový děti, jako ste vy dva. Já ale potřebuj u šanci. Tak, teď zavoláš toho koně, nebo vás voba zastřelím. Udělám to sám a nebudu ani čekat na Indiány.

V té chvíli měl Hardy jednu jedinou myšlenku. Rudoch v rukou takového člověka? Ten Rudoch, který Hardymu věřil a který ho miloval?

„Ne,“ odpověděl. „Nezavolám.

„Dávám ti poslední šanci,“ zasyčel Cal. Podle hlasu bylo poznat, že se tenká hranice, která dělí jeho chladný klid od nepříčetné zuřivosti začíná bortit. „Poslední šance, mladej. První zabiju tu holku.

Napůl se převrátil, opřel se o loket a zvedl revolver. „Máš toho času sakra málo a holka žádnej. Ty ho teď zavoláš. Viděl sem ho tam, takže dělej!

Natáhl úderník zbraně a v hrobovém tichu zaznělo kovové cvaknutí neuvěřitelně hlasitě.

Kapitola 16.

Hardy dobře věděl, že Cal nezaváhá ani na okamžik a udělá, co řekl. Najednou byl úplně klidný. Hlad a zima, stálý strach, noci plné obav a dny, kdy bojoval o přežití ho sice unavily a zeslabily, ale přesto mu dodaly jakousi vnitřní sílu. Byl si jistý, že na to, aby mohl Cal uskutečnit svou hrozbu, musí změnit polohu… nebo počkat, až Indiáni odjedou, pokud vůbec odjedou.

„Pane," Hardy mluvil tiše, ale jeho hlas se donesl tam, kam měl, „zkuste vystrčit hlavu, abyste po nás mohl vystřelit a jeden z těch Indiánů vás zaručeně dostane."

„Chlapče," Calův hlas teď zněl vemlouvavě, „zavolej ho sem. Dyť se na něm mužem dostat vocaď všichni do bezpečí."

Tak tohle byla jasná lež. Kdyby kůň přiběhl na dosah, mohl by na něj vyskočit jenom jeden člověk, možná by se mu to mohlo podařit… Všechno mluvilo proti tomu. Jenže tři lidé? A kolik by to zabralo času, než by nasedli? To bylo úplně beznadějné a Cal to musel vědět. Potřeboval Rudocha, aby se mohl zachránit sám. Kdyby se mu podařilo vyskočit do sedla a prorazit obklíčení, mohl by si ho nechat. A Cal byl zlý, krutý člověk.

..Ne."

„Tý," Calův hlas se třásl vztekem. „Tys mě neslyšel? Zabiju…"

Dva výstřely zaduněly téměř současně. Jak se Cal otáčel a mluvil dozadu na Hardyho, vystrčil neopatrně nohu. Jedna z kulek neškodně vyhodila do vzduchu písek, druhá mu urazila podpatek.

Cal trhl nohou zpátky a začal divoce s bezmocnou zuřivostí nadávat. Otočil se a poslal výstřel do míst, odkud zazněly obě rány. Pak rychle nabil.

Hardy měl skoro strach rozhlížet se po Rudochovi. Jak dlouho to bude trvat, než ho objeví Indiáni?

„Betty Sue, buď připravená," obrátil se k holčičce. „Možná, že budeme muset hodně rychle utíkat. Ale až řeknu!"

„Dobře.

Na konci vnitřní části převisu, v místech, kde se Hardy s Betty Sue ukrýval, nebyl strop prostoru vysoký víc než sto padesát centimetrů. V přední části byl vysoký zhruba dva metry. Hromada kame-

ní, za kterou se Hardy a Betty Sue ukrývali, sloužila kdysi jako dělící stěna mezi obytným prostorem a zásobárnou, nebo možná prostorem, určeným ke spaní.

Hardy vyhlédl z úkrytu k hustým stromům, kde se ukrýval Rudoch a se strachem přehlížel vzdálenost, která je oddělovala od stromů. Možná, že by se tam dostali tak, aby je nikdo nezahlédl, byl by to však velký risk. Pevně svíral Betty Sue za ruku a pomalu ji táhl tím směrem. Neustále se snažil ukrývat se za kameny.

Někdo z Indiánů znovu vystřelil. Jak se zdálo, stále ještě nebyli rozhodnuti, zda zaútočí nebo ustoupí. Zaútočit znamenalo, že někdo z nich zemře a žádný Indián nebyl ochotný za těchto okolností čelit jisté smrti. Vrhnout se do bitevní vřavy, utkat se s odvážným nepřítelem tváří v tvář, hrdinské činy, o kterých by se zpívalo

okolo táborových ohňů, to byla jedna věc. Vrhnout se do útoku, kde čekala jistá smrt, to byla věc jiná.

Ashawakie věděl, že toho muže zabijí. Byla to jen otázka času. Nabádal své druhy k trpělivosti a oni mu zatím byli ochotni naslouchat.

Ashawakie byl neklidný, protože nikde neviděl koně, po kterém toužil a on věřil, že ho tady najde. Už dostali dva koně a jeden skalp. Měli pušku, revolver, nějaké šaty, pokrývku a pár drobností. Jejich nájezd byl zatím docela úspěšný, jenže Ashawakie věděl, že jestliže nezíská velkého ryzáka, prohrál.

Cal promluvil znovu. „Poslyš, kluku,, dám ti eště jednu šanci. Povídám, ať se stane, co se stane, zavoláš toho koně, nebo vás dva vodprásknu.

Hardy neodpověděl. Právě si všiml, že na nejvzdálenějším konci převisu se objevil Indián a plíží se blíž a blíž. Kdyby ho Cal zpozoroval a vystřelil po něm, byla by pozornost všech upřena tím jedním směrem…

Indián byl hodně vpravo za Calem a dost blízko na to, aby to zkusil. Vyskočil a s nožem v ruce zaútočil.

Mžiknutím oka se Cal obrátil a vystřelil a v té samé chvíli chytil Hardy Betty Sue za ruku a vyrazili z úkrytu pod převisem směrem k místu, kde Hardy naposled zahlédl Rudocha.

Výstřel z pušky zasáhl Indiána na krátkou vzdálenost přímo do prsou. Když se Cal obrátil na druhou stranu a vystřelil mezi stromy, chvěla se ještě ozvěna první rány ve vzduchu. V tom okamžiku zahlédl děti.

S divokým výkřikem oběhl oheň. V té chvíli se ozvala střelba z okolních stromů. Cal se zarazil v poslední vteřině, protože výstřely nemířily na něj.

Z křovin vyrazil Indián, skloněný těsně nad šíji svého koně, přeletěl otevřené prostranství a zmizel dřív, než stačil Cal zamířit. Jeho rána minula Indiána o veliký kus. Další Indiáni vyjeli z ochranného krytu křovin. Jeden z nich vystřelil na Cala, ostatní posílali výstřely někam dozadu, na neznámého nepřítele.

V okamžiku byli pryč. Dunění výstřelů umlklo, Indiáni zmizeli. V nehybném, tichém vzduchu se vznášel nakyslý zápach střelného prachu.

„Rudochu!“

Při tom výkřiku se Cal bleskově obrátil. Hřebec vyrazil z křovin, tiše zaržál a rychle se vrhl k chlapci, který stál na místě a držel holčičku za ruku.

V Calovi se vzedmula vlna divokého, nenávistného vzteku. To, že se nemohl hýbat, když ho Indiáni drželi na mušce, že vlastně nemohl dělat vůbec nic, vyústilo v nepříčetný záchvat vražedné zuřivosti.

„Ty, přiveď mi toho koně.“ Revolver v jeho ruce se pozvedl a byl připravený k výstřelu.

Hardy se otočil a zůstal prkenně stát. „Nechte nás být! vykřikl. „A Rudochovi dejte taky pokoj!“

V okamžiku, kdy Cal pohnul revolverem, kdy se černé ústí otočilo k Hardymu, aby mohlo v souladu s přáním svého majitele vraždit, vystoupil z hustého porostu Scott Collins.

„Zahoď ho! Jeho hlas zazněl v okolním tichu kovovým tónem. „Zahoď ho. Cale!

Cal padl za kamenným valem najedno koleno a přesně ve chvíli, kdy jeho noha narazila na zem. Vystřelil. Nemířil na děti. Ale na Scotta Collinse.

Ústí pušky, kterou Scott nesl v pravé ruce sice mířilo k zemi. Jenže dřív. Než zazněl Calův výstřel, zvedla se hlaveň jediným plynulým pohybem k boku.

Cal zahlédl plamenný jazyk v okamžiku, kdy jeho prst mačkal spoušť. Cítil, jak mu do prsou narazila kulka a začal se zvedat, aby měl lepší postavení k výstřelu. Druhý výstřel, mířený na jeho hlavu, ho v okamžiku, kdy se vztyčil, zasáhl přímo do krku. Zbraň mu vypadla z rukou a Cal se zřítil k zemi. Narazil na kamennou předprseň a přepadl přes ni na vnější stranu. Překulil se. Zamumlal nějakou kletbu, pokusil se vstát, ovšem znovu padl na zem a znehybněl.

Hardy upíral oči na svého otce. „Tati? Jeho hlas se třásl tak. Že byl skoro nesrozumitelný. „Tatí?

Scott se k němu rozběhl a klekl si před ním na jedno koleno. „Hardy… Hardy. Chlapče. Jeho hlas. V této chvíli zastřený a ochraptělý, ho nakonec docela zklamal. Nebyl schopný promluvit. Slova se mu zadrhávala v hrdle. Vší sílou přitiskl chlapce k sobě a přes jeho rameno se zadíval na Betty Sue.

„Pojď ke mně. Miláčku. obrátil se k ní a přitiskl ji s Hardym znovu do náruče.

O deset metrů dál se Bili Squires obrátil k Franku Darrowovt Z kapsy vytáhl kus žvýkacího tabáku, pečlivě si ho prohlédl a pak si z něj spokojeně ukousl. „Hele, víš co, Franku? přiznal potom. „Řek bych, že jsem vůbec nevěřil, že je najdem.

„Že ne? Darrow se na něj zašklebil. „A já zas vod začátku věřil, že je najdem. Řek sem si, že estli je ten kluk jen způlky paličatej jako ten jeho táta, tak to nevzdá a pude a pude. A vidíš, von to dokázal.

Scott Collins vstal. „Tak pojďme, rozhodl nakonec a vzal za uzdu velkého ryzáka. „Vylez nahoru, Hardy, musíme vyrazit.

„Tatí, ozval se Hardy slabým hlasem. „Tamhle je takový veliký bizoní kabát. Našli jsme ho v podzemní chatrči, kde jsme přenocovali. Mužem si ho nechat?

„Budete ho potřebovat, protože ta jízda bude pěkně studená!

Popošel ke kabátu a cestou vrhl pohled na Cala. Pamatoval si jeho tvář z Hangtownu. Poznal ho hned ve chvíli, kdy ho uviděl.

Když se Hardy usadil v sedle, zabalený v bizoním kabátě, obrátil se k otci: „Tati? Víš co, vezmi Betty Sue k sobě, určitě bude moc ráda.

„Přesně to jsem chtěl udělat, Hardy, odpověděl podivně zastřeným hlasem Scott Collins.

Sníh tiše vrzal pod kopyty koní a plání se prohánět slabý vítr, který tu a tam vířil sněhový poprašek. Sníh se začal pomalu usazovat i na Calově nehybném těle. Zachytil se v záhybech šatů, bělal se na rtech a zasypával mu nevidoucí oči. Vítr zesílil a sníh začal padat hustěji.

Hardy pod bizoním kabátem nahrbil malá ramena a cítil, jak je mu teplo a jak je šťastný. Tam někde před nimi ležela pevnost Bridger a v sedle za ním seděl táta.

Louis L'Amour

DRSNOU VYSOČINOU

Z amerického originálu
DOWN THE LONG HILLS, vydaného nakladatelstvím Bantam Books v New Yorku 1968.
přeložil Jan Kantůrek.
Obálku nakreslil Teodor Rotrekl.
Vydalo nakladatelství TALPRESS Praha jako svou 22. Publikaci.
Sazba: DTP PORS
První vydání. Praha 1993.

ISBN 80-85609-18-5 Cena 38 Kčs